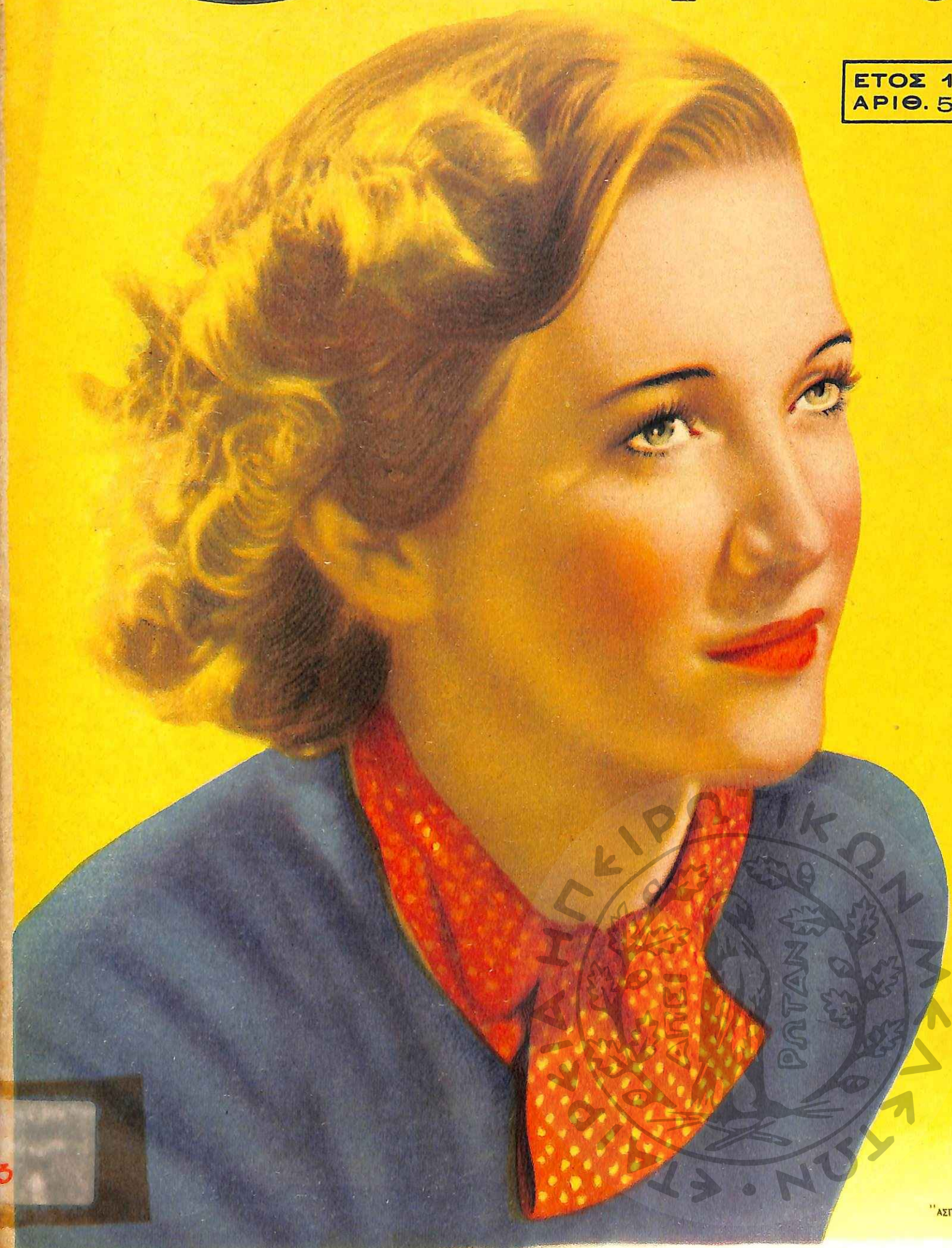

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 533

Πέρα από τόν τάφο

Ένα διήγημα του Φινλανδού Μάνφρεντ Γκεόργκ

Μήπως ο πατέρας σας, κ. Λοριό, είχε τίποτε οικονομικές στενοχωρίες; ρώτησε ο αστυνομικός Ούρκιστ τὸ νεαρό γυιό του ἐξαφανισθέντος.

— Όχι, κύριε! ἀπάντησε ὁ νέος. Ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε τὴν ἐλάχιστη οικονομική στενοχωρία. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦταν οὔτε ἀλκοολικός, οὔτε χαρτοπαίκτης, κί οὔτε εἶχε καμμιὰ ἐξαιρετική ἐρωτική περιπέτεια. Δυὸ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας μου, ξέρω ὅτι νοίκιασε μιὰ θιλλίτσα κοντὰ στὰ σύνορα μὲ τὴν κ. Ἑλισσαβέτα Μ., μιὰ παιδικὰ φίλη του. Οἱ δυὸ τους ταξίδευαν πολὺ συχνὰ στὸ ἐξωτερικό. Ὁ δεσμός ὅμως αὐτὸς ἐξ ἁτίας τῆς ἡλικίας τῶν, ἦταν ἐντελὸς πλατωνικός.

— Ὡστε, λοιπόν, κ. Λοριό πιστεύετε κί ἔσείς αὐτὸ πού πιστεύει ἡ ἀστυνομία; Ὅτι ὁ πατέρας σας ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο του, γιὰτί ἀνοίξε κατά λάθος τὴ πόρτα τῆς ἐξόδου ἀντὶ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ λαθαμπό;

Ὁ νέος κούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι του.

Εἶχε συνοδέψει τὸν πατέρα του ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες μὲς στὸ ἀεροδρόμιο, καὶ τὸν εἶδε νὰ τὸν χαιρετᾷ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο του ὡς τὴ στιγμή πού χάθηκε μὲς στὰ σύννεφα. Κί ὕστερα ἀπὸ μερικές ὥρες τὸ τηλεγράφημα τοῦ πιλότου Σουγὸρ τὸν εἶχε θυβίσει στὴ μεγαλύτερη ἀπελπισία. Ὁ κ. Λοριό εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς καθὼς τὸ ἀεροπλάνο περνοῦσε τὸν Φινλανδικὸ κόλπο. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφισβόλια. Πῶς ὅμως καί γιὰτί νὰ εἶχε συμβῇ αὐτό; Ὁ Οὔρκιστ κύτταξε τὸν νέο αἰνιγματικά.

— Γιά τὴν ἐντιμότητα τοῦ ὑπηρετοῦ, πού συνώδεε τὸν πατέρα σας στὸ ταξίδι του αὐτό, εἰσθε σίγουρος; ξαναρώτησε.

— Ὁ Μόρνε εἶναι ἀνώτερος κάθε ὑποψίας, εἶπε ὁ νέος ζωηρά. Μὰς ὑπηρετεῖ σωστά τριάντα χρόνια, καὶ μάλιστα ὁ πατέρας μου τὸν ἐμπιστευόταν τόσο πολὺ, ὥστε πολλές φορές συνέδεκε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιά μυστικές ὑποθέσεις του, τίς ὁποῖες ἀγνοοῦσα ἀκόμα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος...

— Ἐχετε δίκιο, μουρμούρισε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ ἀνακριτὴς ἄλλως τὴ πού τὸν ἐξήτασε μὲ εἶπε πῶς ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὴς σας ἐκλαίγε μὲ λυγμούς στὴν ἀνάμνηση τοῦ κυρίου του. Φαίνεται πῶς δὲν ξέρει κί αὐτὸς τίποτε παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα ἀνοίξε ξαφνικά καὶ ὤρμησε μέσα ταραχυνὴ ἡ δις Ἑλίσα Λοριό ἡ ἀδελφή τοῦ νέου. Τόση ἦταν μάλιστα ἡ ταραχὴ τῆς, πού δὲν ἀντελήφθηκε καν τὴν παρουσία τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Εἰνὶ! φώναξε μὲ φωνή, πού ἔτρεμε, στὸν ἀδελφὸ τῆς πού τὴν κύτταζε ξαφνιασμένος. Γιά φαντάσου κάτι ἀπίστευτο. Ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ μπαμπᾶ λείπουν δέκα χιλιάδες λίρες σὲ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων λιρῶν!

Ὁ Οὔρκιστ ἀντινάρχησε:

— Μήπως, εἶπε, ξέρει ἡ δεσποινὶς ἀνὸς πατέρας σας ἦταν πάντα ἀκριβὴς στοὺς λογαριασμούς πού ἔκανε μόνος του;

— Ὁ πατέρας ἦταν πάντα ταχτικός

μέχρι σχολαστικότητος! ἀπάντησε μὲ μάτια δακρυσμένα ἡ νέα.

— Τότε, ἔκανε ὁ ἀστυνομικός, κυττάζοντας κατάματα τὴν Ἑλίσα Λοριό. Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ πατέρας σας δὲν ἔπεσε θύμα δυστυχῆματος... Ὁ πατέρας σας δολοφονήθηκε! Θὰ ρωτήσω σχετικῶς γι' αὐτὰ τὰ χρήματα τὸν ὑπηρετὴ σου.

— Ὁ γέρω-Μόρνε παρουσιάσθηκε σὲ λίγο μὲ τὰ μάτια κατακκόκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Δὲν θέλουμε νὰ ἀμφισβητήσουμε τὴν ἀλήθεια τῶν ὧσων καταθέσατε στὴν ἀνάκριση, τοῦ εἶπε ὁ Οὔρκιστ κινιτάζοντας τὸν ἐπίμονα. Ἡ ἀστυνομία, ὅμως, ξέρει ὅτι ὁ κύριός σας εἶχε πάρει μαζί του στὸ ἀεροπλάνο ἕνα ἀρκετὰ σημαντικό ποσό, τὸ ὁποῖο μάλιστα δὲν ἀνέφερε στὸν ἐλεγκχο συναλλάγματος. Πρέπει νὰ μᾶς ὁμολογήσετε ἂν εἴχατε γνώσιν τῆς λεπτομερείας αὐτῆς. Ὁ κύριος Λοριό σᾶς εἶχε πάντοτε μεγάλη ἐμπιστοσύνη.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰσώθηκαν τόσο ἀπτόμας ὥστε ὁ γέρω-ὑπηρετὴς φάνηκε κυριεύμενος ἀπὸ μεγάλη ταραχή...

— Δὲν... δὲν ξέρω... τίποτε... δὲν μπορῶ νὰ πῶ... τίποτα... μουρμούρισε ἀμέσως κατὰχλωμος... Βρῆκε τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου τοῦ ἀεροπλάνου ἀνοικτὴ. Ὁ δυστυχισμένος μου κύριος φαίνεται θάκανε λάθος καὶ ξανάρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ὁ ἀστυνομικός δὲν ἐπέμεινε περισσότερον. Ἀφῆσε τὸν γέρω νὰ φύγῃ, πῆρε τὸ καπέλλο του κί ὁ ἴδιος καὶ χαιρετώντας τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ ἐξαφανισθέντος ἐβόγηκε ἔξω.

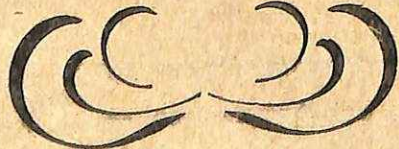
— Ὡστε ἀπὸ λίγες μέρες τὸ πτώμα τοῦ δυστυχισμένου τραπεζίτη θρέθηκε ἀπὸ μερικούς ψαράδες πέρα ἀπὸ τὸν Φινλανδικὸ κόλπο.

Ὁ δερματίνος σάκκος ὅμως μὲ τὰ χρήματα πού εἶχε πάρει μαζί του, δὲν θρέθηκε πουθενά.

Ἡ κηδεὶα ἔγινε στὸ Ἑλισγκφορς μεγαλοπρεπῆς. Ὑστερα ἀπ' τὸ πένθιμο ἐμβάτηριο, ἕνας θιολινίστας ἄρχισε νὰ παίζῃ τὴ «Μαρία Βίγκενλιντ». Ἦταν τὸ ἀγαπημένο κομμάτι τοῦ νεκροῦ. Τόσο πολὺ μάλιστα ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ κομμάτι ὁ μακαρίτης Λοριό πού εἶχε πάρει μαζί του αὐτὴ τὴ πλάκα καὶ τὸ γραμμοφῶν τοῦ στοῦ τελευταίου του ταξίδι πού ὑπῆρξε τόσο τραγικὸ γι' αὐτόν.

Ὁ Μόρνε πού ἀκολουθοῦσε συντετριμμένος τὴν ἐκφορά στὸ ἀκούσμα τῆς «Μαρίας Βίγκενλιντ», ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ τέλος ἔσπασε σὲ συγκινητικούς λυγμούς...

Μιά βδομάδα μάλιστα ὕστερα ἀπ' τὴν κηδεὶα τοῦ τραπεζίτη Λοριό, ὁ ἀστυνομικός Οὔρκιστ ἔκαμε καὶ πάλι τὴν ἐμφάνισή του στὸ σπίτι τοῦ Μακαρίτη.

τῇ. Βρῆκε τὴν Ἑλίσα νὰ κάθεται μελαγχολικὴ στὸ σαλόνι ἔχοντας συντροφιά τὸ Μόρνε.

Βλέποντας τὸν ἀστυνομικὸ ὁ γέρω-ὑπηρετὴς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιὰν αὐτόματη κίνηση στενοχωρίας. Ἐκανε νὰ ἀποσυρθεῖ, ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικός τὸν ἐκράτησε.

— Μείνετε Μόρνε.

Τὴν ἴδια στιγμή μῆκε στὴν αἴθουσα ὁ ἀδερφός τῆς νέας.

— Ἀλήθεια ἔκανε τότε ὁ Οὔρκιστ ἀφοῦ χαιρέτησε τὸν Λοριό. Θὰ ἤθελα νὰ μᾶς ποιὸς εἶναι ὁ ἑρτουόζος πού ἔπαιξε στὴν πλάκα τοῦ γραμμοφῶνου τὴ «Μαρία Βίγκενλιντ».

— Ὁ Κράισλερ, ἀπάντησε ἀμέσως, ὁ ὑπηρετὴς.

— Ἀ! ὁ Κράισλερ; Καὶ στὴν κηδεὶα ἔπαιξε ὁ Χερσαστεῖν. Δὲν ἔπαιξε θεθεῖα ἄσκημα, μὰ θὰ ἤθελα πολὺ ν' ἀκούσω τὸν Κράισλερ σὰν πλάκα... ἂν μπορούσατε...

— Εὐχαρίστως! ἀπάντησαν καὶ τὰ δυὸ ἀδέρφια μαζί.

— Θέλετε νὰ σᾶς βρῶ τὴν πλάκα; προθυποποιήθηκε κί ὁ Μόρνε.

— Εὐχαριστῶ πολὺ... ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, πηγαίνοντας μόνος του στὸ τραπέζι πού ἦταν ἀκαυμισμένος οἱ πλάκες, τὴν ὥρκα κιόλας... Μόνον σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν τοποθετήσετε σεῖς Μόρνε στὸ φωνόγραφο... Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, νομίζω, πού εἶχε πάρει ὁ κ. Λοριό μαζί του κατὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι του;

— Ναι... μουρμούρισε ὁ ὑπηρετὴς μὲ ταραχὴ καὶ κούνησε τὸ μὴνάνημα...

Ἡ πλάκα ἄρχισε νὰ γυρίζῃ, μὰ ξαφνικά μὲ τίς πρώτες στροφές ὅλοι πάγωσαν ἀπὸ τὴ φρίκη τους.

Ἀπὸ τὴν πλάκα δὲν ἀκούστηκε ἡ γλυκεῖα μουσικὴ τῆς «Μαρίας Βίγκενλιντ», ἀλλὰ μουγκριτὰ καὶ σπαραχτικές φωνές... θόρυβος πάλις. Ὑστερα ἀνάμεσα στὰ πνιγμένα μουγκρητὰ, ἐσχώρισε καθαρά ἡ φωνὴ τοῦ μακαρίτη Λοριό πού ἰκέτους ἀπελπισμένα:

— Ἀφῆσέ με, Μόρνε! Λυπήσου με Μόρνε! Μὴν ἀνοίγεις τὴ πόρτα! Μὴ!... Μὴ!... Νά! Πάρε τὰ χρήματά... Πάρε τὰ χρήματά, κί ἀφῆσέ με! Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια... Βοήθη...

Καὶ ἡ φωνὴ πνίγηκε γιά πάντα... Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως, συνέβη κάτι πού κανένας δὲν περίμενε. Κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ. Ὁ γέρω-ὑπηρετὴς ἐβόγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ τρέχοντας ἐβόγη ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἀκούονταν ἕνας πυροβολισμός.

— Τιμωρήθηκε μόνος του, εἶπε ἡρεμα ὁ ἀστυνομικός.

Οἱ ἄλλοι τὸν κύταξαν κατάπληκτοι.

— Αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα σας συνεπλήρωσε ὁ ἀστυνομικός. Εἶχα ἐξ ἀρχῆς σοβαρὲς ὑποψίες γι' αὐτόν. Θέλοντας νὰ θεβαινωθῶ, ἔβαλα ἕνα φίλο μου πού ἔφερε τὸν πατέρα σας, νὰ μιμηθῇ τὴν φωνὴν του καὶ ἐφικασα αὐτὸ τὸ δίσκο. Ὅπως εἶδατε ὁ ἐνοχος δὲν μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Προδόθηκε μόνος του... καὶ αὐτοτιμωρήθηκε.

Τὰ φωτεινὰ παραδείγματα

Ἡ 50ετηρίς τοῦ κ. Ἰωαν. Δροσοπούλου

Ποῦ ἀπὸ ἄμισθος γραφεὺς, ἔγινε διοικητὴς τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς.

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ 1938, ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα, καὶ μαζί μ' αὐτὴν ὁλόκληρος ὁ οἰκονομικός κόσμος τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐορτάσουν τὴν 50ετηρίδα μιᾶς ἐξαιρετικῆς καρποφόρου δράσεως: τὴν 50ετηρίδα τῆς ἐν τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ ὑπηρεσίας τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς κ. Ἰωάννου Δροσοπούλου.

Τὴν πολὺτιμον συμβολὴν τοῦ κ. Ἰωάν. Δροσοπούλου εἰς τὴν καθόλου οἰκονομικὴν ζωὴν τὸ τόπου ἄλλοι εἶναι πλέον ἐνδεδεγμένοι νὰ ἐξάρουν καὶ θὰ ἐξάρουν δεόντως.

Ἡμεῖς, ἐπιφελοῦμεθα τῆς διδομένης εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς τὴν ζωὴν τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ Ἑλλήνος καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν πολὺτιμα συμπεράσματα. Ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν πῶς μὲ μόναν ἐφόδια τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἐργατικότητα, ὁ Ἰωάννης Δροσοπούλος ἀπὸ ἄμισθος γραφεὺς ἔγινε διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, καὶ πῶς ἐδημιούργησε ὅχι μόνον μιὰν λαμπροτάτην σταδιοδρομίαν, ἀλλὰ συνετέλεσε σημαντικὰ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πρώτου οἰκονομικοῦ ἰδρύματος τοῦ τόπου καὶ ἀπέβη εἰς ἐκ τῶν μεγάλων συντελεστῶν τῆς ἐθνικῆς προόδου.

Ὁ κ. Ἰ. Δροσοπούλος γεννήθηκε σ' ἕνα χωριὸ τῆς παλαιᾶς μεθορίου γραμμῆς, μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Στερεᾶς, τῇ Σούρπῃ. Σπούδασε στὴ Λαμία, στὴ Λάρισα, στὸ Βόλο, καὶ τέλος συνεπλήρωσε τὸ γυμνάσιον στὴν Ἀθήνα, κοντὰ σ' ἕναν θεῖο του, ἀξιωματικὸ τῆς χωροφυλακῆς.

Τόσα χρόνια μέσα στὸ περιβάλλον ἐνὸς ἀξιωματικοῦ ἐκαλλιέργησαν μιὰ κλίση στὸ νεαρὸ τότε μαθητὴ ν' ἀκολουθῇ τὸ στρατιωτικὸ στάδιο. Ἡθελε νὰ μῇ στὴν σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καὶ νὰ γίνῃ ἀξιωματικός. Σ' αὐτὸ φυσικὰ συναντοῦσε ἐπίμονες ἀντιρρήσεις τοῦ θεῖου του, πού δὲν ἐβόλεπε στὸν στρατὸ θετικὸ μέλλον γιά ἕναν νέο. Οἱ ἀξιωματικοὶ τότε ἔμεναν πολὺ ἄλλοι στὸν ἴδιο βαθμὸ, ἡ Ἑλλάς ἦταν μικρὴ καὶ πτωχὴ καὶ ὁ μυαλωμένος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς ἤθελε κάτι καλλίτερον γιά τὸν ἀνεψιὸν του.

Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς ὅμως τοῦ μικροῦ ὑπεχώρησε, ἀλλὰ δέκα μόλις ἡμέρες πρὸ τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσασεν σὲ τρόπο πού ἡ προπαρασκευὴ τοῦ ἀνεψιοῦ του γιά τίς ἐξετάσεις νὰ εἶνε προβληματική. Ἐτσι, τὸ ἴδιο τὸ παιδί, βλέποντας ὅτι ὁ χρόνος δὲν ἔπαρκει γιά τὴν προπαρασκευὴν του, παρητήθη τῆς ἰδέας τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου καὶ τὸν Σεπτέμβριον, φιλοξενούμενος πάλι τοῦ θεῖου του, ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐνεγράφη στὴν Νομικὴ Σχολή.

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἦταν τότε τὸ μοναδικὸν τραπεζικὸν ἱδρυμα τῆς χώρας. Ἡ εἰσὸδος ἐνὸς νέου σ' αὐτὴν θεωρεῖτο εὖνοια τῆς τύχης, καὶ τίλος κοινωνικῆς ἀναγνωρίσεως. Ὁ θεῖος τοῦ Ἰω. Δροσοπούλου συνεδέε-

το μὲ κάποιον Στέφανον, φίλον καὶ συμπατριώτην τοῦ τότε ὑποδιοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς Βασιλείου, καὶ εἰς αὐτὸν εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βάλῃ τὸν ἀνεψιὸν του στὴν Τράπεζα. Τὸ ἐπόμενο καλοκαίρι, ἐνῶ ὁ νεαρός φοιτητὴς εἶχεν ἐπιστρέψει στὴ Σούρπῃ γιά τίς διακοπὰς ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Λαμία, πού τὸν ἐκαλοῦσε νὰ παρουσιασθῇ στὸ ἐκεῖ ὑποκατάστημα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐκεῖ εὐρῆθη μπροστὰ σ' ἕνα πανύψηλον κύριον μὲ πρᾶσινα γυαλιά, τὸν ἐπιθεωρήθη Δημητράκοπουλο, ὁ ἀπαι-

Ο κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ος τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι προσελήφθη ὡς ἄμισθος ὑπάλληλος καὶ ὅτι διορίσθη στὸ ὑποκατάστημα τῆς Λαμίας. Τὸ ὑποκατάστημα τῆς Λαμίας εἶχε ἕναν διευθυντὴ, ἕνα ταμία, ἕνα λογιστὴν καὶ τὸν ἄμισθον βοηθὸν του, πού ἦτο ὁ Ἰωάννης Δροσοπούλος.

Ὁ νεαρός τότε (1887) ὑπάλληλος, μολονότι δὲν εἶχε καμμιὰ εἰδικὴ κατάρτιση, δὲν ἄργησε νὰ προσανατολισθῇ καὶ ἐντὸς ἐξῆς μηνῶν ἦτο σὲ θέση νὰ κἀν τὴν ἐργασία τοῦ λογιστηρίου μόνος του. Κυρίως ἐγγνώριζε ὅλας τὰς ἐκκρεμείας ὑποθέσεις καὶ τὰ σοβαρὰ ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τὸ ὑποκατάστημα καὶ ἡ Διεύθυνσις φώναζε πάλιν τὸν «Ἰωάννη», ὅταν ἐπρόκειτο σύντομα καὶ ἀσφαλῶς νὰ πληροφορηθῇ γιά μιὰ ὑπόθεση περιήλκη. Μετὰ ἐννέα μῆνας ἀμισθοῦ ὑπηρεσίας, ὁ δὲ κίμος τότε ὑπάλληλος ἔλαβε τὸν πρῶτον μισθὸν τῶν δραχμῶν 100.

Στὰ 1890 ἀνέλαβε ὡς ὑποδιοικητὴς τῆς Τραπεζῆς ὁ Στρέϊτ καὶ γιά πρῶτη φορὰ συνετάχθη ὁργανισμός καὶ ἔ-

γινε βαθμολογικὴ κατάταξις τῶν ὑπαλλήλων. Ἐτσι ὁ Ἰωάννης Δροσοπούλος μετὰ τριετὴ ὑπηρεσίαν ἐλάμβανε τὸν βαθμὸν τοῦ βοηθοῦ καὶ ἠϋζάνετο ὁ μισθὸς του εἰς δρχ. 120. Στὰ 1894 ὁ μισθὸς του ἔγινε 150 καὶ στὰ 1895 μετετέθη ὡς προϊστάμενος λογιστηρίου πᾶσι, στὸ ὑποκατάστημα Τριπόλεως.

Πῶς καί γιὰτί σὲ τόσο μικρὸ διάστημα ὁ Γενικός Ἐπιθεωρητὴς διέγινε σὲ πρόσωπο ἐνὸς νεαρωτάτου λογιστοῦ ὑποκαταστήματος ἕναν πολὺτιμον ὑπάλληλον γιά τὴν ὑπηρεσίαν ἐπιθεωρήσεως δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἐξακριβώσῃ ὁ ἐρευνήτης. Ἡ Τράπεζα γιά τὸν Ἰωάννη Δροσοπούλου, ἀπὸ τὴν πρώτην μέραν πού προσελήφθη, στήθεκα ἕνα μεράκι. Τὴν ἀγάπησε σάν ὑπόθεσις προσωπικῆς, δικῆς του, τῆς ἔδωσε ὅλες τίς δυνάμεις του, τὸν καλλίτερον δηλαδὴ ἑαυτὸν καὶ ἐπῄραξε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν σεμνότητα πού διακρίνει τοὺς πραγματικούς δημιουργοὺς στὴ ζωὴ. Ἐνας ἰληθινὸς ποιητὴς δὲν εἶναι ποτὲ θρασύς, καὶ ξέρει νὰ ἐπιβάλλεται ἀπὸ δρόμους πού δὲν ἐνοχλοῦν ἀπολύτως κανένα. Στάθηκε πάντα ἀπλὸς καὶ μελιχρὺς καὶ τὸ μεγάλο του ὅπλο ὑπῆρξε ἐκεῖνον πού ἀναγνωρίζει ὁ καρλαὺς ὡς τὸ μόνο περιεχόμενον τῆς μεγαλοφυΐας. Ἡ δύναμις πρὸς μόχθο. Καὶ τέτοια δύναμις εἶχε καὶ ἔχει σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ ὁ Ἰωάννης Δροσοπούλος.

Οἱ ἐκθέσεις πού ἔκαμε ὡς ὑπάλληλος τῆς ἐπιθεωρήσεως εἶναι τὸ δικαίωμα εἰσόδου πού τὸν ἔφερε εἰς ἐπαφὴ μὲ τὴν διοίκησιν. Εἶχε τὴ δύναμις νὰ μοχθήσῃ καὶ εἶχε τὸ πᾶν.

Ὅταν ἔγινε διοικητὴς ὁ Εὐταξίας, διορίσθησαν ὑποδιοικηταὶ οἱ κ. κ. Δροσοπούλος καὶ Εὐταξίας.

Ἀπὸ τὸ 1915 μέχρι τὸ 1930 διεδραματίσθησαν σοβαρώτατα γεγονότα, ἀλλαγαί, ἐπαναστάσεις, δικτατορίαι, οἱ ὁποῖες συχνὰ μετέβαλλαν τὴν διοίκησιν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Κανεὶς ὅμως δὲν διενεώθη ποτὲ νὰ θίγῃ, ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν συνέχειαν, τὴν παράδοσιν, τὴν ἀκομμάτιστον διοίκησιν εἰς τὴν Τράπεζαν. Τὸν κ. Ἰωάννη Δροσοπούλου. Εἶνε τέκνον τῆς καὶ τῆς ἀνίκε. Καὶ ἡ μεγάλη του νίκη εἶνε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν του τίποτε ἄλλο δὲν ἠγάπησε καὶ διὰ τίποτ' ἄλλο δὲν ἐφαντασθῇ τόσον ὅσον διὰ τὴν Τράπεζαν. Πῶς τόση πίστις νὰ μὴ εἶνε σεβαστή; Ἐξῶ κομμάτων, μακρὰν πάσης ἀναμίξεως εἰς ἐξωτραπεζιτικὰς ἀσχολίας ὡς μόνην ἀνάπαυσιν εἶχε τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν φύσιν. Τὸ κυνῆγι καὶ τὸ ψάρεμα. Τράπεζα, οἰκονομία, σπὸρ. Μεταξὺ αὐτῶν ἐκινήθη ἡ ζωὴ του. Γιά νὰ φθάσῃ σὲ σημερινὸ ὥρασι κορυφωμά, ὅπου ὅλη ἡ Ἑλλάς τῆς ἐργασίας ἐορτάζει σάν δικὴ τῆς γιορτὴν τὴν γιορτὴν τοῦ Ἰωάννου Δροσοπούλου.

Ένα άριστουργηματικό διήγημα της Λεονί Μέϊσον

γάμος του Τίμοθου Ντρέντ έγινε
μὲ ἀσυνήθιστη μεγαλοπρέπεια.
Στὴν μεγαλοπρέπεια αὐτή, πρό-
σθεσαν σημαντικά, ἕνας σωρὸς
ἀπὸ λουλούδια, ἕνα πελώριο κέικ ποὺ
ζυγίζε σαράντα κιλά κι' ἑπτὰ νόστι-
μες παρόνυμφες ποὺπιαναν τὴν οὐρά
τοῦ φορέματος τῆς νύφης.

Μόνον η έβδομη παράνομος θρι-
σκόταν σέ διαφορετική ψυχολογική
κατάσταση: Κρατούσε τὸ κεφάλι ψη-
λά, ἀντί νά τὸ χαμηλώσῃ σάν τίς ἄλ-
λες κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν νέων,
μὰ ἡ καρδιά της ἦταν ραγισμένη. Οἱ
ἦχοι τοῦ γαμήλιου ἐμβατηρίου τῆς ἀ-
νασάτωναν μυριολεκτικά τὸ νοῦ. Ὡστό-
σο ὁ ἐγωϊσμός της τὴν κρατούσε ἀ-
γέρωχη. Ὁ Τίμοθυ, βλέποντάς την, ἔ-
τσι, δὲν ἐκρούε τὴν δυσφορία του.
Δὲν ἐπιθυμοῦσε τὴν ἐπιδεικτική αὐτὴ
παρουσία της στὸ γάμο του κ' αὐτὸ
γιατὶ ἤξερε πῶς τὴν θέση τῆς νύφης
ἐπέπρεπε νὰ τὴν κατέχει δικαιοματικά
ἐκείνη καὶ οὐκ ἡ Λαβίνια Κάρτερ.

Δυστυχώς, η απάντησή του ήταν αρνητική. Με δδών ξανάφερε στη μνήμη του το τελευταίο τους ραντε-βού. Τής είχε μιλήσει για τις δυσκο-λίες που παρουσίαζε ένας γάμος όταν δεν υπάρχουν λεπτά κι' έκεινη συμφώ-νησε μαζί του. Ύπερθεματίζοντας, μάλιστα, το έλεγε να παντρευτεί την Λαβίνια που ήταν πλούσια και τὸν ἀ-γαπούσε κι' αυτή.

Για μια στιγμή πετάχθηκε ως το δω-
μάτιο της νύφης για να ράψει μια
χρυσή δαντέλα πουχε ξυλωθή από το

一四

...κούφα να το πιάσω και από απροσεξία

βρεθοῦμε καὶ οἱ δύο στὴ θάλασσα,

— 四 —

ΛΕΟΝΙ ΜΕΙΣΟΝ

ΛΕΟΝΙ ΜΕΙΣΟΝ

Ἡ Μόλλεῦ κολυμποῦσε ἀπεγνωσμένοι.

ΕΞΥΠΝΑ καὶ κουτὰ

Ἐλλείψει ἄλλου

—Γιατί, ερώτησε αὐστηρὰ ὁ δικαστὴς τὴν κατηγορουμένην, χτύπησες τὸν ἄνδρα σου μὲ τὴν καρέκλα στὸ κεφάλι;
—Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο πὺλ κοντὰ μου.

Παιδικὴ πονηρία

—Γιατί, Τοτό, γράφεις τόσο μικρὰ γράμματα;
—Γιὰ νὰ φαίνονται ὀλιγώτερο τὰ λάθη μου...

Πολύ σωστά

Ἄσκαλος.—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, Περικλετόπουλε, κατάλαβες τὸ μάθημα; ὅταν λέγω: ἡ ἀγγελὸς τρώγει τὸ χόρτο, πὺλ εἶναι τὸ ὑποκείμενον;
Ἄσκαλος.—Μέσα σ' ἕνα λεῖβαδι, κύριε!

Τί συνέβαινε

—Τρεῖς φορές ἔχει μπὴ τὴν ἰδια νύχτα, στὸ ραφεῖο αὐτό...
—Καὶ ὅμως, κύριε ἀστυνόμε, δὲν ἔχω κλέψει παρὰ μόνον ἕνα φόρεμα. Μονάχα πὺλ ἡ γυναῖκα μου δὲν τὸ ἄρρεσε καὶ μου ἔβαλε νὰ τὸ ἀλλάξω δυὸ φορές.

Τὸ καδῆκον!...

Ἄσκαλος.—Ὁ σταθμάρχης τοῦ μικροῦ προστατεῖο;
—Τί ἔκανε λέει, λύθηκε τὸ βαγόνι σας καὶ γύρισε πίσω;
Ἄσκαλος.—Ὁ μοναδικὸς ἐπιβάτης;
—Ναί...
—Αὐτοῦμαι πὺλ κύριε, ἀλλὰ θὰ μοῦ πληρώσετε τὸ εισιτήριό τῆς ἐπιστροφῆς!...

Τρομερὰ μικρά!

Ἄσκαλος.—Ἐνας καλεσμένος.
—Βοηθᾶς λοιπὸν, πὺλ τὴν μαμὰ σου ὅταν δίνει τσάι, μικροῦλα μου;
—Ναί, μετρώ προτοῦ φύγουν οἱ καλεσμένοι τὰ ἀσημένια καυταλάκια...

Στό μανάβικο

—Εἶναι φρέσκα τὰ ραδίδια σου, κύριε Γιωργή;
—Φρεσκότατα!
—Ἐγὼ ὅμως δὲν τὰ βλέπω καὶ τόσο ζωντανά!
—Πᾶνε τόσες ὄρες πὺλ τὰ κοψα, κυρά μου καὶ ἤθελες νὰ ζοῦν ἀκόμη!...

Παλῆὰ πράγματα

—Δὲν εἶσαι πιά διόλου εὐφρενικός μαζί μου Ἀδύονστε. Πρὸ τοῦ γάμου μας...
—Πὺλ σ' ἀρέσει καυμένη νὰ μιλάς γιὰ τόσο παλῆὰ πράγματα!

Ἐκλεκτοὶ στίχοι

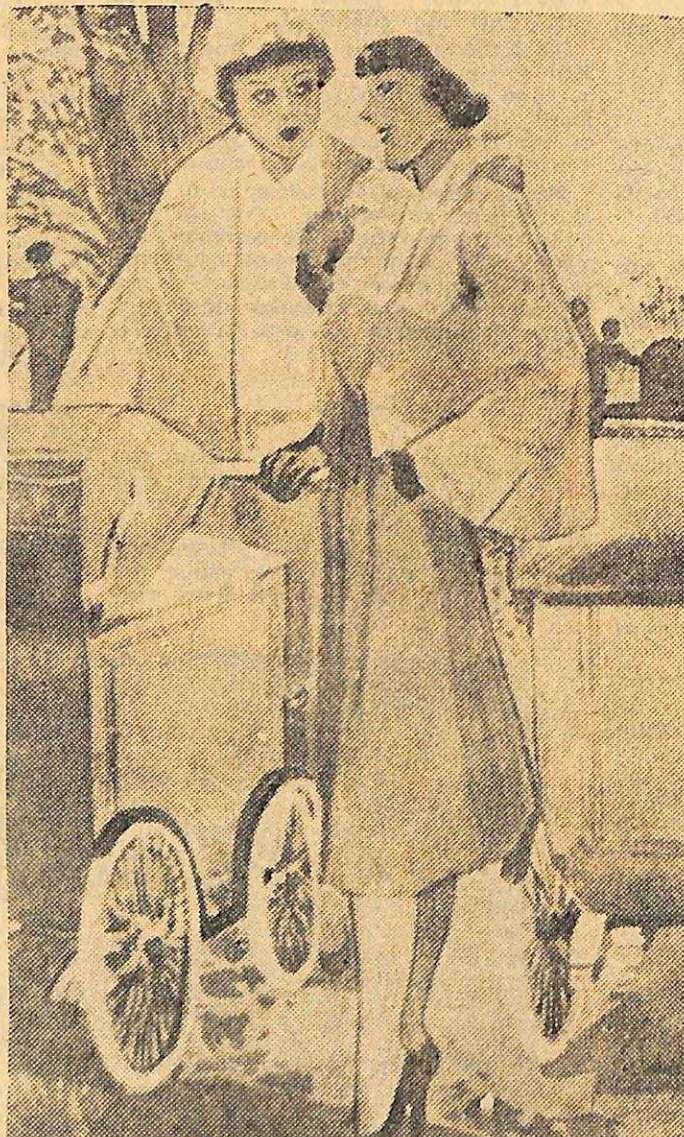
ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ

Νιπόρα δροσάτη τοῦ Μαΐου, μὲ τὸ τρελὸ γαλάζι
Ξινὴ βροντὴ σου χάιδεμα κί' ἀστραπή σου νάζι—
ζαὶ τὰ λευκὰ σπιτόπουλα, στὸν ἔρμο γιαλὸν δεξί
Ὁ Μάης μ' ἕνα οὐράνιο τὰ στεφανώνει τόξο.

ΣΑΠΦΙΚΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Τίς ἀπ' τὸ λόφον ἔγειρεν ἔρωτικά ἡ Σελήνη
Ἐσβυσε ἡ πούλια στὸν γλαυκὸν τῆς Λέσβος ἔλαιον
ζαὶ τὰ γλυκὰ μεσάνυχτα στρώνουνε γάμου κλίνη!..
Ὁ σαπφικὸ παράπονόν: «Ἐγὼ καθεύδω μόνα».
† Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἡ μιά νταντᾶ:
—Πᾶνε πιά γιὰ μένα τὰ παιδιά...
Ἡ ἄλλη:
—Τί; ἄλλαξες ἐπάγγελμα;
—Ὁχι. παντρεύομαι!...

Εὐθυμες ἱστοριοῦλες

Τὸν ρεζίλεψε

Ἄσκαλος.—Ὁ μπάμπας Χρόνης, ἔρχεται γιὰ πρώτη φορά στὴν πρωτεύουσα καὶ μπαίνει γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα ἐστιατόριο γιὰ νὰ φάγῃ.
Ἀφοῦ δίστασε πὺλ ὡς πρὸς τὸ φαγητό, τέλος παραγγέλλει μὰ μερίδα σηκωτάκια.
Τὸ γκαρσόνι παίρνει τὴν παραγγελία καὶ τὴν δίνει φωναχτὰ στὸν μάγειρα.
Ἄσκαλος.—Ὁ μπάμπας Χρόνης θυμώνει καὶ φωνάζει τὸ γκαρσόνι.
—Τί φωνάζεις, ἔτσι, ρε παιδί μ'; Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μὰθ' οὐλὸς οὐλὸς πὺλ πὺλ πὺλ φάου σηκωτάκια. Μὴ ρεζίλεψες!

Ἄν εἶχε καταλάβει!...

Ἄσκαλος.—Ὁ λοχίας Μπάρερ, κάνει θεωρία σ' ἕνα κοθῶνι.
—Ἀκούσε νὰ ἰδῆς. Οἱ θεωρίες εἶναι ἡ ἀρχὴ μου, καὶ θεωρητικὸς ἐγὼ δὲν ἀγαπᾶ τὶς θεωρίες γιατί κατ' ἀρχὴν, δὲν θέλω θεωρίες χωρὶς ἀρχές... Κατάλαβες τώρα;

Ἡ ἀφηρημάδα του

Ἄσκαλος.—Ὁ τραπεζίτης μίστερ Σθάρετς παραπονέται γιὰ τὸν ταμῖά του.
—Εἶναι πὺλ ἀφηρημένος!...
—Τόσο πὺλ;
—Ναί. Φαντάσου, ὅτι ἂν καμιά φορά τοῦ ἔρχονταν ἡ ἰδέα νὰ μὲ καταχωροθῇ θάφενγε στὴν Ἀμερικὴ, ἀφήνοντας ἐδῶ τὸ ταμείο!

Περιττὴ ἐπανάληψη

Ἄσκαλος.—Ὁ ξενύχτης ἐπιστρέφει ἀργὰ στὸ σπίτι του.
Ἡ γυναῖκα του ξυπνᾶ καὶ εἶναι ἔτοιμη νὰ τοῦ κάνει σκηνή.
—Τί ὥρα εἶναι αὐτὴ πὺλ μούρησαι πάλι;
—Ὁ, μόλις εἶναι μία ἡ ὥρα!
Τὴν ἰδια στιγμή ὅμως, ἀκούεται τὸ ρολοὶ πὺλ χτυπᾶ τέσσερις.
Ἄσκαλος.—Ὁ ξενύχτης γυρνᾶ τότε θυμωμένος στὸ ρολοὶ.
—Καλὰ, ντέ, σ' ἀκούσαμε! Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μὰς πῆς τέσσερις φορές, πὺλ εἶναι μία ἡ ὥρα!...

Γιατί ἔτρεχε

Στὸ αὐτόφορο ἕνας ἀστυφύλαξ φέρνει ἕνα πιστολίδι πὺλ εἶχε κλέψει δυὸ μῆλα ἀπὸ ἕνα ὀπωροπώλη. Ὁ δικαστὴς λέει τοῦ μικροῦ:
—Δὲν ντράπηκες πὺλ τὸ ἔκαμες αὐτό; Δὲν ἔξερεις ὅτι τὰ μῆλα ἔχουν λεπτὰ;
—Τὸ ἔξω. κ. δικαστά.
—Γιατὶ τότε ἔφυγες τρέχοντας;
—Γιὰ νὰ φέρω λεπτὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου!

Ἄννη Μιμόζα.

Χριστίνα Σκαλτσά.

Ἡ Ντιριντάνα.

Ἀστέρες νέας ἐσοδείας

Δ'. ΔΥὸ ΦΥΝΤΑΝΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΙΑΛ ΚΑΙ...

Σήμερα λοιπὸν θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ «φυντάνια» τοῦ Μοντιάλ... Τὸ «Μοντιάλ» δὲν ἔχει... «φυντανάκια» φτερινὰ ξεπεταρούδια δηλαδή, πὺλ λανσαριστῆκανε τελευταίως, πὺλ νὰ γίνουμε νομμερίστες! ἔχει φυντανάκια πὺλ εἶναι στὰ σκαριά νὰ πάρουνε τὸ καπελλάκι τους καὶ νὰ φύγουνε ἀπὸ τὸ μπαλλέτο, σὺν τῇ Λίλα Κοντονὴ καὶ δυὸ τρεῖς ἄλλες. «Φυντάνια» πραγματικὰ ἔχει μόνον τὴν περίφημη Μιμόζα καὶ τὴν σοκολατένια κυνέλα τὴν Ντιριντάνα.
Μ' αὐτὲς τὶς δυὸ θὰ ἀσχοληθῇ ἡ σελίδα μας σήμερα. Θὰ εἰς συντροφίαν ὅμως καὶ ἕνα ἀκόμη «ελαστικό» ἡ Χριστίνα Σκαλτσά πὺλ γύρισε μόλις τώρα πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ περιδῶνι τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἄς ἀρχίσω ἀπὸ τὴ Μιμόζα.

Ἄννη Μιμόζα, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸ μπαλλέτο ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια. Ἦρθε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ κατετάχθη πρῶτα στὸν μπαλαρινικό στρατὸ ὡς... ἀπλοῦς στρατιώτης... μπαλαρινόπουλα δηλαδή. Κοριτσόπουλο, ἀκόμη, πεταχτό, πονηρό, σκανταλιάρικο, γεμάτο ζῶη, γρήγορο, πὺλ πὺλ πὺλ καὶ δὲν ἀργήσῃ ἡ ὁμορφιά του νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ διακριθῇ καὶ νὰ γίνῃ... δεκαεὺς... λοχίας καὶ ὕστερα νομμερίστα! Ὅταν πρωτοδύνηκε φηγοῦράρισε μὲ τὸ ὄνομα Ἄννα Καράλη... Τὸ ὄνομά της ὅμως, ὅταν ἡ τύχη τὴν διὰλλεξε νὰ τὴν κάνουν ἀξιωματικό... ἀλλάχτηκε! Ἐγινε Ἄννη Μιμόζα... Τὸ νέο της ὄνομα, τῆς τῶσσε οὐλὸς ἀνδραγαθίας συγγράφει κ. Β. Σπυρόπουλος. Κι' αὐτὸ τῆς ἔμεινε...

Στὴν «Πρόσβληση» Ταβέρνα, στὸ θέατρο Σαμαρτζή, ἔδωκε πρὸ τριῶν ἐτῶν τὰ ποῦτα χειροκροτήματα. Πῆγε ὕστερα στὸν θίασόν τοῦ κ. Πέτρου Κυριακοῦ στὴν «Ἀλάμπρα» καὶ ὕστερα, ὕστερα... δὲν ἀναγύρισε σὲ μπαλλέτο πιά...

Τώρα παίζει στὸ «Μοντιάλ». Τὴν ἔξερτε ὅλοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχῃ κανένας θεατράφιλος πὺλ νὰ μὴ τὴν ἔχῃ θουμάσῃ!...

Προταγωνίστρια ἀκόμη δὲν ἔχει γίνῃ, μὰ μὲ τὰ λίγα χρόνια πὺλ ἔχει στὸ θέατρο καὶ μὲ ὅτι ἔχει κατορθώσει μόνον τῆς νὰ κάνει... δειχνεῖ πὺλ πὺλ γρήγορα θὰ ποσοθῇ καὶ θὰ συγκρατηθῇ καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν...

«θηλικὸν ἄσων» τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου... Τὰ ἔχει ὅλα... κι' ἂν τῆς λείπῃ καὶ λίγη τέχνη... θὰ τὴν ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὴν καὶ θὰ... γίνῃ πὺλ καλὴ ἀρτίστα... Δυστυχῶς χωρὶς νὰ θέλω βέβαια νὰ κάνω κουτσομπολιό, δὲν ἔχει... θεατρικὴ μαμὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀποκτήσῃ γρήγορα «φίρμα»... μὰ εἶναι τόσο ἔξυπνη, τόσο πὺλ ἀγαπάει τὴ δουλειά της πὺλ δειχνεῖ πὺλ εἶναι ἱκανὴ καὶ μονάχη της νὰ τὸ κατορθώσῃ...

Στὸ θίασον Μηλιάδῃ Κυριακοῦ πὺλ ἔπαιξε τὸ καλοκαίρι στὴν περίφημη «Κοκέττα» καὶ

Θεατρικά... «ξεπεταρούδια»... Τί λένε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους... Πὺλ ζοῦν στὸ θέατρο καὶ τί ποθοῦν... Λίγα ἀπ' τὴν ἐξέλιξή τους μὲ τὸ ἀνάλογο κουτσομπολιό!...

στὸ «Μοντιάλ» πὺλ παίζει τώρα, εἶχε καὶ ἔχει μὰ πὺλ καλὴ θέση... Δὲν εἶναι ἐγωῖστρο, δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως μεγάλης... παίρνει ὅτι τῆς δίνουν καὶ ποτὲ δὲν γκαρινάζει γιὰ «ρόλους»... Αὐτὸ τὸ ἔξερτε ὅσοι τὴν ἔξερτε στὸ θέατρο αὐτὸ μὺλ λέει καὶ ἡ ἰδια... καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸ τοῖσιν ἰδιαίτερος τώρα πὺλ γράφω γι' αὐτήν...

—Τίποτ' ἄλλο σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ γράψετε γιὰ μένα... Θέλω μὲ τὸν καιρὸ μου καὶ μὲ τὴν ἀξία μου— ἂν ἔχω— νὰ γίνω... ὅ,τι γίνω!... Αὐτὰ μὺλ λέει στὸ καμαρίνι τῆς ὅπου τὴν ἐπισκέπτομαι...

Ἄ! καὶ καὶ ἄλλο...
—Θέλω νὰ ζῶ καὶ νὰ γεράσω στὸ θέατρο... Ἀδιαφορᾶ ἂν θὰ μὺλ βρεθῇ— ὅπως μὺλ βρέθηκαν μέγας τῆς ὥρας πολλὲς εὐκαιρίες νὰ φύγω ἀπὸ τὸ θέατρο...

Αὐτὰ πὺλ γινώσκουν καὶ συμφοροῦσιν, ὅλων τῶν θαυμαστῶν τῆς... πὺλ θὰ θελήσουν νὰ τὴν ἀπομαρτυροῦν ἀπὸ τὰ... χειροκροτήματα!...

Καὶ τώρα ἡ Ντιριντάνα!
Ἄλλη βαρυσσημὰ αὐτὴ τοῦ Ἄττικ... Ἀδ-τὴ ἡ σοκολατένια 15ετῆς μικρούλα, τὸ κα-

ουτσοῦνέιο αὐτὸ μελαχρινὸ κορμάκι, πρωτοδύνηκε σὲ βαριετὲ ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια... μὲ τὸ πραγματικὸ της ὄνομα Καίτη Οἰκονόμου... Χόρευε πάντα χοροὺς ἀκροβατικούς καὶ πάντα ἦταν περιζήτητὴ σὲ θιάσους βαριετὲ κ.τ.λ...

Πέρυσι κι' αὐτὴ δῆλξε στὴ «μάντρα» τοῦ Ἄττικ καὶ ὅπως ὁ Ἄττικ δὲν ἀφήνει καμμιὰ νέα ἀρτίστα του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ παίζῃ μὲ τὸ πραγματικὸ της ὄνομα τὴν ξαναβάφτισε καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα Ντιριντάνα!...

Πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς «θεατρικής» ἀπ' τὸν Ἄττικ κι' ὅπως εἶναι φυσικό... πὺλ γρήγορα λανσαρίστηκε καὶ ξεπετάχτηκε. Τώρα δὲν χορεύει μόνον ἀλλὰ καὶ τραγουδᾷ, λέει «πρόξας» καὶ ἐν γένει δειχνεῖται πὺλ κατέχει τὴ σκηνὴ καλὰ.

Ἦταν ὅμως καὶ αὐτὴ «ἀπίστη»... ὅπως ἴδιος ὁ Ἄττικ λέει καὶ ὅταν ἔρχισε νὰ γίνεταί κατ'... Τὸν ἀρνήθηκε! Τῶς τὸ ἀναπαύει τοῦ τοῦ Ἄττικ νὰ δημιουργῇ ἀρτίστες καὶ νὰ τοῦ φύγουν!

—Δουλεύω φίλε μου, κουράζομαι, σκοτώνομαι, δίνω ζῶη ἀπὸ τὴ ζῶή μου στὰ δημιουργήματά μου καί... ὕστερα πᾶνε καὶ παίζουν ἄλλοι... οἱ ἀφιλότιμοι!... Αὐτὰ μὺλ εἶπε κάποιος γράβν με πικρὸ παράπονο ὁ Ἄττικ, ὅταν ἦρθε ἡ κούδεντα του νὰ μὴ λήσῃ γιὰ τοῦς... ἀστέρας πὺλ αὐτὸς ἀνακαλύπτει...

Πάντως ἡ Καίτη Οἰκονόμου... Παρντόν ἡ Ντιριντάνα... ἂν καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ νουνό της καὶ τώρα παίζει στὸ «Μοντιάλ» ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Ἄττικ εἶναι ὁ δημιουργὸς της καὶ ἐννομεῖ τὸν καλὸ της δάσκαλο γιὰ ὅτι αὐτὸς τῆς ἔμαθε! Ἄν ἔφυγε τῶς καὶ γιατί εἶναι φτωγούλα καὶ σὲ θίασον δοῖκε περισσώτερο μισθὸ ἀπὸ τὴν «μάντρα». Πᾶει πὺλ καλὰ... Μέσα σὰ μὲ γὰ θ ἴσῃ α τοῦ «Μοντιάλ» ἀρσενικά καὶ θηλυκά, ἔχει τὴ δύναμη καὶ τὰ προσόντα, νὰ φαίνεται καὶ νὰ τὸ λήμ μὲ τὴν προσοπάθειά της, πὺλ προσφέρει καὶ αὐτὴ ἀρκετὰ στὴν ἐπιτυχία τοῦ θίασου, σὺν ὅποιον παίζει.

Ἄσκαλος.—Ὁ κ. Μακρίδης, ἔχει ἰδιαιτέρως ἐπισημὴ στὴν Καίτη καθὼς καὶ ὅλοι οἱ συνεργαζόμενοι μὲ τὸν θίασον τοῦ «Μοντιάλ».

Εἶναι καλὸ, φρονίμο, ἐργατικὸ κορίτσι, ἡσυχὴ, δὲν κάνει τρέλλες... Προσπαθεῖ πὺλ νὰ γίνῃ πὺλ γρήγορα πρωταγωνίστρια...

Και τὸ δνερὸ τῆς αὐτὸ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ τὸ δῇ πραγματοποιούμενο... Τὰ ἔχει ὅλα καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ βασίζεται...

Καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσουμε τὸ σκίτσο μας πρέπει νὰ γράψῃ πὼς ἂν καὶ ὑπάρχει, ὡς πρὸς αὐτὴν «θεατρικὴ μαμὰ» ἐν τούτοις αὐτὴ μόνον στὰ «κοινωνικὰ» τὴν βοηθεῖ καὶ ποτὲ δὲν ἀνακατεῖται σὲ θεατρικὲς τῆς ὑποθέσεις. Καὶ εἶναι γι' αὐτὸ ὑπερήφανη ἡ Ντιριντάουα.

Ἡ μαμὰ τῆς, ἡ κ. Μαρίκα εἶναι μιὰ ἡσυχὴ καὶ καλοκάγαθη γυναικίτσα καὶ περιορίζεται μόνον στὸ νὰ περιποιῇ τὴν κοροῦδα τῆς στὸ σπίτι καὶ στὸ καμαρίνι ἀλλὰ... καὶ στὸ νὰ μὴ ξεκολλᾷ ἀπὸ δίστα τῆς ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ τὸν φόβο τὸν 'Ιουδαίων... Καὶ οἱ 'Ιουδαῖοι στὸ θέατρο καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ὑπάρχουν ἀφθονοὶ ποὺ εἶναι ἑταῖμοι νὰ ξελογιάσουν τὰ τρυφεροῦδια τῆς σκηνῆς...

Καὶ δὴ λόγια τώρα γιὰ τὸν παρναίρ τῆς... τὸν Γιαννάκη Φλερὺ. Εἶναι κομμένος καὶ ραμμένος γι' αὐτὴν. Τελευταίως ἔχουν στὸ «Μοντιάλ» καὶ οἱ δύο τους μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ Γιαννάκης ἔχει γούστο καὶ ἱκανότητα. Ὁ Φλερὺ σπουδάζει χοροῦ, ἔχει δὲ νόστιμους καὶ πολλὸ ὑπόλοιπες στὸ ἐνεργητικὸ καὶ πολλὴ ὑπολογισμὸς στὸ ἐνεργητικὸ του ἐπιτυχίες καὶ ὡς χορογράφος. Ἡ Ντιριντάουα... εἶναι κατενθουσιασμένη μαζί του... Στὴν «Τρόικα» τοῦ κ. Καπετανίου ποὺ θὰ παιγθῇ στὸ «Μοντιάλ» ἡ Ντιριντάουα καὶ ὁ Φλερὺ ἔχουν κάμποσες ἐμφανίσεις ποὺ ἀσφαλῶς θὰ χειροκροτηθοῦν πολλὴ θερμὰ ἀπὸ τὸ κοινὸ.

□ □

Καὶ τώρα... ἡ «τρίτη»... Χρηστὶνα Σκαλιστᾶ, σύζυγος τοῦ φιλότιμου ἡθοποιοῦ Χρήστου Σκαλιστᾶ παλῆς θεατρικῆς καραβάνας... ποὺ λένε καὶ οἱ θεαταῖνοι. Εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἑτερον ἡμῖν τοῦ συζύγου τῆς... στὰ χροῖα. Εἶναι τώρα μόνον 16—17 ὅποιος τὴν δῇ καὶ τῆς μιλήσει καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς ἔχει νὰ κἀνὴ με κοριτσόπουλο! Μέχρι πρόπερσι φοροῦσε κοντὲς κάλτσες καὶ ἐρχότανε κρυφὰ-κρυφὰ στὸ «Περικλῆς» νὰ δῇ τὴν παράστασιν. Εἶναι ἀδελφὴ τοῦ ὑποβολέως κ. Κατάκαλου. Γνώρισε τὸ θέατρο μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸ ἀγάπησε πρῶτα νὰ τὸ βλέπῃ καὶ ὕστερα νὰ τὸ δουλέψῃ καὶ χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανέναν, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κανεὶς τῶσπας μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἠκολούθησε τὸν Χρήστον Σκαλιστᾶν μὲ τὸν ὅποιον εἶχε ἀμῶρε, καὶ ὅγνησε στὸ θέατρο μπαλαρίνα στὴν ἀρχή. Κομμάτια τοὺς προσεφέρθη καὶ μὴν καὶ ἡ κ. Ροζίτα Ρόζη ἡ μνηστὴ τοῦ καλοῦ μας Αὐλωνίτη...

Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τῆς πῇ τίποτα. Ἀλλά ἐπὶ πᾶσι γινότανε μικρὴ μικρή... μαντὰ καὶ ἐθγαινε στὸ μπαλλέτο νὰ γίνῃ θεατρίνα...

Τὴν πρωτογνώρισα τὸ καλοκαίρι στὴ Θεσσαλονίκη μαζί μὲ τὸν θίασο Ριτσιάρδη στὸ «Λευκὸ Πύργο» ὁ ὑποφαινόμενος εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ δώσῃ ἐκεῖ μιὰ ἐπιθεώρηση ἀπὸ τῆς πρὸ καλῆς ποῦ γράφει μὲ τὸν συνεργάτη τὸν κ. Κιοῦση στὴν «Τρόικα» ποὺ στάθηκε ἀτυχὴ στὴν Ἀθήνα ἐξ αἰτίας «πολλῶν δεινῶν καὶ ἀφορήτων περιστάσεων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μέσα λοιπὸν στὰ νοῦμερα βρέθηκαν καὶ δὴ συμπληρωματικὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνουν γιὰ νὰ μπορῇ νὰ γῇ ἡ παράστασις καὶ νὰ προφταίνουν νὰ ντύνται οἱ ἡθοποιοὶ γιὰ τὰ νοῦμερά τους καὶ νὰ ξεκουράζονται καὶ τὸ κοινὸ ἀπὸ τὰ βαρεῖα νοῦμερα... Διαλλέξαμε λοιπὸν μαζί μὲ τὸν κ. Ριτσιάρδη διὸ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Χρηστὶνα. Τῆς κάναμε δηλαδὴ ἔτσι στὰ γρήγορα νομερῆσις! Πρῶτη φορὰ ποῦκαναν νοῦμερο αὐτὴ καὶ ἡ νεαρά Λεπενιώτου.

Τί τὰ θέλετε... Ἡ Χρηστὶνα λίγο ποὺ δὲν ἐκλάμπε ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ὅταν τὴ φώναζε ὁ μαέστρος στὸ πιάνο νὰ κἀνὴ πρῶτα!

Πῆρε τὸ «μέρος» τῆς καὶ ὄχι νὰ τὸ τραγουδᾷ. Τὸ «πέρασε» δὴ φορὲς καὶ τῶμα-θε ἀμέσως!...

Τὸ ἄλλο βράδυ ἦταν ἡ πρεμιέρα. Βγήκε καὶ ἔπαιξε μὲ ἕνα θάρρος καταπληκτικόν. Χειροκροτήθηκε καὶ πῆρε ἔτσι τὸ βάπτισμα τῆς νομμερίστρας...

Ὁ θίασος γύρισε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ Χρηστὶνα μαζί μὲ τὸν σύζυγό της προσελήφθησαν στὸν ὀπερετικὸ θίασο ποὺ φεύγει αὐτὲς τῆς μέρες γιὰ τὸ μεγάλο τουρνέ Πατρῶν—Κερκύρας, (Κορινθίων—Πάολα—Στυλιανόπουλος). Ὁ θίασος προτοῦ φύγῃ γιὰ τὸ τουρνέ του ἔδωσε λίγες παραστάσεις στὸν Πειραιᾶ καὶ ἐκεῖ ἡ Χρηστὶνα στὴν μοναδικὴ ἐπιθεώρησιν τοῦ ὀπερετικοῦ αὐτοῦ θιάσου ὄγνησε καὶ ἔπαιξε πάλι δύο νομμερίκια μὲ περισσότερη αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπιτυχία... μὲ πρὸ πολλὴ θάρρος, μὲ πρὸ πολλὴ μῦθον καὶ μὲ περισσότερα αὐτὴ τὴ φορὰ χειροκροτήματα καὶ δὴ Πειραιώτικα... ντόμπα δηλαδὴ.

Τώρα ποὺ θὰ πάῃ στὴν Πάτρα ἀσφαλῶς θὰ μπορῇ νὰ δῇ εὐκαιρίαν νὰ κἀνὴ περισσότερα πρῶματα καί... σὲ λίγο καιρὸ ποὺ θὰ γυρίσῃ θὰ προστεθῇ ἀκόμα ἕνα νέο ἀστεράκι στὸν ὀρίζοντα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου! Ἀλλοῦτε εἶναι γνωστὸ, πὼς μιὰ ὁμορφὴ καὶ καλλίγραμμη κοπέλλα, νέα καὶ μὲ λίγη φωνή, λίγο σκέτσον, λίγο ταλέντο καὶ λίγη ὀρεξὴ ξεπερνάει ἀμέσως. Δὲν χρειάζονται καὶ μεγαλειότητες διατυπώσεις γιὰ νὰ σταδιοδρομήσῃ κανεὶς... δηλαδὴ καμιά στὸ μουσικὸ θέατρο καὶ ἰδιαίτερως στὴν ἐπιθεώρησιν...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Στ' ἄλλο φύλλο... Τὰ νέα ἀστερία τοῦ «Ἰντῆλ».

ΣΤΗΝ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΛΙΝΙΚΗ

Ἡ δεσποινὶς τοῦ ἀσπασέρ, — Τέταρτο πάτωμα: ἦπαρ, σκωληκοειδίτις, νεφρὰ, ρευματισμοί!...

Μικρὰ κινηματογραφικὰ νέα

Η ΜΑΡΛΕΝΕ ΑΠΟΧΩΡΕΙ;

Σὲ ζωερὴ συγκίνηση οἱ κινηματογραφικοὶ κλοὶ στὴν Ἀμερικὴ πρῶτα καὶ σ' ἔλθον τὸν κόσμον ἔπειτα. Μιὰ ἀπίστευτὴ εἰδωσις διαδόθη κε: Ἡ «ξανθὴ Ἀφροδίτη», ἡ γόσσα Μαρλένε Νητήριχ, ἀποχωρεῖ ὀριστικῶς... τῆς ὁδῶν, [ὅπως θὰ λέγαμε τῆς σκηνῆς γιὰ ἕναν ἡθοποιὸ τοῦ θεάτρου]. Καὶ οἱ λόγοι, ὅπως συνήθως στὰ ἀπνευμονιμένα διαβήματα ὅλων τῶν ἡλικιῶν: αἰσθηματικοί. Ὅπως λένε τοῦλάχιστον. Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν πρόκειται, παρὰ μόνον γιὰ φήμες χωρὶς ὑπόστασιν καὶ ὅτι ἡ Μαρλένε θὰ ἐξακολουθῇ νὰ θέλγῃ καὶ νὰ πυρακτώνῃ τὰς καρδίας τοῦ φιλοθεάμονος κοινοῦ ἐπὶ μακρὰ ἀκόμη ἔτη... ἐφ' ὅσον, ὡς γνωστόν, ὑπάρχει καὶ τὸ ὀξυζενέ γιὰ τὰ μαλλιά ποὺ πρέπει νὰ μείνουν ξανθὰ!

□ □

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΣΠΑΓΕΤΟΥ

Ἔρετε ὅτι τὸ σπαγγέτο, τὸ ἱταλικὸ αὐτὸ σήμερον ἔδεσμα, δὲν εἶναι διόλου ἱταλικὸ ἀλλὰ κινεζικόν; Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ὁ σεναρίστας τῆς ταινίας «Μάρκο Πόλο» τοῦ περίφημου ἐξερευνητοῦ δηλαδὴ ποὺ κατὰ τινα ἡμερησίαν συνάδεφον ὑπῆρξε Ἕλληνας.

Λοιπὸν, τὸ σπαγγέτο, εἶνε κινεζικὸ φαγητὸ καὶ ἐφευρέθηκε στὴν Κίνα περὶ τὰ τέλη τοῦ 13ου αἰῶνος. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πῆρε ὁ Μάρκο Πόλο καὶ τὸ πῆγε στὴν Ἰταλία, ὅπου τὸ Σπάγκ-Χέτα ποὺ τῶλε-γαν, ἔγινε ἐπὶ τὸ ἱταλοπρεπέστερον σπαγγέτο καὶ ἐπολιτογραφήθη ὡς ἐθνικὸν ἱταλικὸν φαγητόν.

□ □

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ... ΠΑΝΘΗΡΙΟΝ

Ὁ σκηνοθέτης Νόρμαν Τάουρεγκ μπορεῖ νὰ καυχῇ ὅτι ἐφευρε ἕνα νέον κινηματογραφικὸν ὄρον τὸν «σκηνοθέτην... πανθηρίον». Δηλαδὴ εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ὁ σκηνοθέτης γιὰ νὰ γίνῃ ἡ δουλειά του, πρέπει νὰ βρυχάται, νὰ μυκάται, νὰ... γαυγίξῃ, νὰ μισοῦρῃ, νὰ μιμῆται ἐν γένει ὅλα τὰ θηρία καὶ ὅλα τὰ ζῶα γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν οἱ «ἀστέρες»!

Ἀπομένει τώρα νὰ μάθωμε τί λένε καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοί.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μία ἀνεψιὰ τοῦ Μαζαρίνου

Μεγάλῃ κίνησιν στ' Ἀνάκτορα τῆς Γαλλίας ἐκείνη τὴν ἡμέρα — 11 Σεπτεμβρίου 1647. Ἐπερίμεναν τὴς ἀνεψιᾶς τοῦ Καρδινάλιου Μαζαρίνου. Ὅλοι ἦσαν ἀνυπόμονοι νὰ τὴς δοῦν. Οἱ μὲν ὁπαδοὶ τοῦ Καρδινάλιου γιὰ νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ κολλακεύσουν τὸν τελευταῖον, οἱ δὲ ἐχθροὶ, γιὰ νὰ τὸν κακολογήσουν.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ περίμεναν ἦταν τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν ἀνεψιῶν, θηλυκῶν κ' ἀρσενικῶν, ποὺ ὁ ὑπουργὸς εἶχε ἀφήσει στὴ Ρώμη. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ Μαντινιάττι καὶ Μαντινιάττι.

Αὐτὲς ποὺ θὰ ἐφθάναν σήμερον ἦταν ἡ Ἄννα - Μαντινιάττι καὶ ἡ Λάουρα καὶ Ὁλυμπία Μαντινιάττι. Ὑπῆρχε ἐπίσης κ' ἕνα ἀγόρι, ὁ Παῦλος Μαντινιάττι. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἐνδιέφερετο. Ὅλοι δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὰ κορίτσια, ἂν καὶ αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ δέκα ὡς δώδεκα χρόνων. Ἀλλὰ πὼς ἦταν δυνατόν νὰ μὴ ἐνδιέφερεται κανεὶς γιὰ τὴς ἀνεψιᾶς ἐνὸς πανίσχυρου ὑπουργοῦ, ποὺ ἂν τῆς παντρευότανε μποροῦσε νὰ ἀνέβῃ πολὺ ὕψηλα.

Ἐξάφνα ἀκούστηκε ἕνας μεγάλος θόρυβος καὶ φωνὲς ὕψωθηκαν. Ἐρχονται! Ἐρχονται! Κ' ὅλοι ἐσπευσαν νὰ τοποθετηθοῦν καλλίτερα, γιὰ νὰ δοῦν ἀνετώτερα τὴς καινούργιου φερμένης.

Ἀλλὰ τί ἐκπληξίς! Οἱ νέες αὐτὲς, ποὺ φανταζότανε ὅλοι πὼς θὰ ἦσαν ἀδέλφει καὶ θὰ τὰ ἔβλεπαν μὲ τὰ πρωτόκολλα τοῦ Παλαιτοῦ ἦσαν ἀληθινὲς πριγκίπισσες. Δὲν ἐσάστισαν διόλου. Ἐγαρέτησαν μὲ σεβασμὸ τὴν Βασιλισσὰ καὶ τὸ νεαρὸ Βασιλεῖα καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια τοὺς αὐλικούς.

Ἐπειτα τὴς βρῆκαν ὠραίες. Μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ εἶχε κανεὶς μεγάλη τύχην νὰ ἐπετύχαινε τὸ νέρι τῶν νέων αὐτῶν καὶ συγγρόνας νὰ ἐξασφάλιζε μιὰ λαμπρὴ θέσιν. Ἡ Ὁλυμπία, ἡ πρὶν νῆα ἦταν ἀσφαλῶς κ' ἡ ὁμορφότερη, ἀλλ' οἱ καρδιὲς ὅλων γτυποῦσαν περισσότερον γιὰ τὴν Ἄννα-Μαρία καὶ γιὰ τὴν Λάουρα, ἰδίως γιὰ τὴν Λάουρα, μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιά καὶ τὸ ἀγνὸ καὶ γλυκὸ πρόσωπο.

Οἱ «Μαζαρινέττες», ὅπως τὴς ὠνόμασαν, πῆραν στὴν αὐτὴ ἐξαιρετικὴ θέσιν κ' ἐμεγάλωναν κοντὰ στὴ Βασιλισσὰ, ποὺ ἐπεξέτεινε ἐξ ὧς αὐτὲς τὴν μεγάλην φιλίαν, ποὺ ἐνοιώθη γιὰ τὸν Καρδινάλιον καὶ κ' ἐπὶ τὸν μικρὸν Βασιλεῖα, μὲ τὸν ὅποιον ἐπαίζαν μαζί.

Προσεκτικὸς ὁ Καρδινάλιος Μαζαρίνος παρακολουθοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἀγρυπνὸν τόσο τὴς ἀνεψιᾶς του, ὅσο καὶ τοὺς ἐχθρούς, αὐτοὺς ποὺ ἤδη προπαρσασκεύαζαν τὴν ἐξέγερσιν τῆς Σφενδόνης... Ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς αὐτοὺς ὑπελόγιζε κ' ἕναν, ποὺ δὲν εἶχεν ἀκόμη κηρυχθῇ ἐπίσημως ἐναντίον

του, ἀλλὰ ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ κάμῃ: ὁ Καίσαρ Δουξ τοῦ Βαντώμ, υἱὸς τοῦ Ἑρρίκου Δ' καὶ τῆς Γαβριέλλας ντ' Ἐστράϊ. Ὁ Βαντώμ εἶχε ἕνα γιοῦ, τὸν Δουκά τοῦ Μπωφόρ, ποὺ, συμπαθὴς στὴς γυναῖκες τῆς ἀγορᾶς, ἐπίστευε, ὅτι τὸ ὠραῖο πρόσωπό του καὶ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά του τοῦ ἐδίδαν μερικὰ δικαιώματα γιὰ νὰ διευθύνῃ τὴς τύγες τοῦ Κράτους.

Ἀλλ', εἶχε κ' ἕναν ἄλλον, ἐπίσης γιοῦ, τὸν Δουκά τοῦ Μερκέρ, ποὺ γλυκύς, ταπεινός, εὐσεβὴς καὶ χαριτωμένος δὲν ἐνέκρινε διόλου τὴς φωνῆς τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ νεαρός Δουξ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα φλογερὸν αἰσθημα γιὰ τὴν Λάουρα Μαντινιάττι ποὺ ἐπίσης τὸν ἀγαποῦσε. Ἐλεγε πὼς ὁ ἕνας ἦταν καμωμένος

καὶ νὰ ζῇ χωριστὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του.

Ὁ νεαρός, ὅμως ἐρωτευμένος κατάρθωσε, παρὰ τὴν αὐστηρὰ ἐπίβλεψιν, νὰ τὸ σκάσῃ μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς κουζίνας τῶν Ἀνακτόρων καὶ νὰ φύγῃ στὸ Μπρὺλ, κοντὰ στὴν γυναῖκα του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ στάσις εἶχε καταβληθῇ κ' ὁ Μαζαρίνος ξαναγύριζε πανίσχυρος καὶ πάλι στὴ Γαλλίαν. Καὶ μαζί του ξαναγύρισαν κ' οἱ ἀνεψιᾶς του. Τὸ δουκικὸ ζεῦγος ἦταν τῶρα εὐτυνημένο, ἂν καὶ περνοῦσε πολλὰ στενάχωρες ἡμέρες, γιὰτὶ ὁ μὲν Δουξ τοῦ Βαντώμ δὲν ἤθελε νὰ ἔρῃ τοῖς γιοῦ τοῦ, ὁ δὲ Μαζαρίνος, ποὺ ἦταν τρομερὰ φιλόργουρος, ἐφοβοῦτανε νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ πεντάρα.

Ὑστερα, ὅμως ἀπὸ τὴς κακῆς ἡμέρας ἦρθαν καὶ καλῆς καὶ ὁ Καρδινάλιος διώρισε τὸν ἄνδρα τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ διοικητῆ τῆς Προβηγκίας,

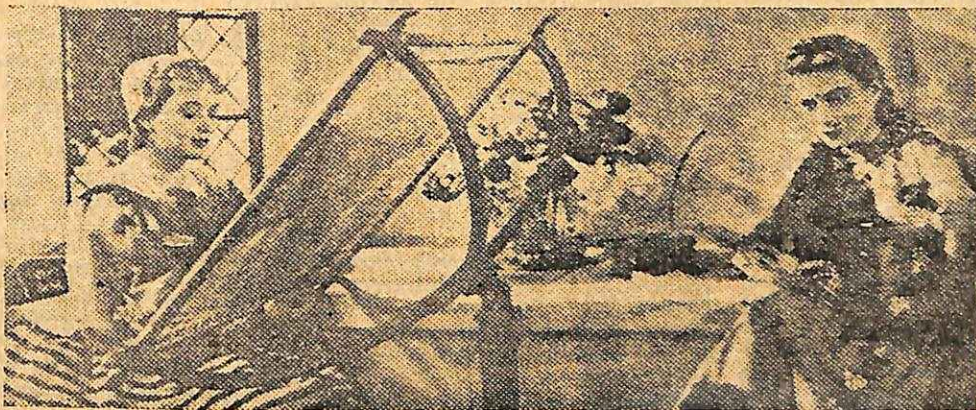
Καὶ τώρα βρισκόμαστε στὸν Ἰανουάριον τοῦ 1657. Στὸ Λουβρὸν μεγάλες γιορτὲς καὶ πανηγύρια. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐφόρταζε τὴς πρῶτες ἀκτίνες τῆς δόξης του.

Στὸν πύργον τῶν Βαντώμ ἡ Δουκίσσα τοῦ Μερκέρ ἀναπαύεται στὸ κρεβάτι τῆς, ὅπου ἔδω καὶ λίγες μέρες ἐγέννησε τὸ τρίττον παιδί τῆς. Τῆς εἶχαν ἐξαφνα παραλύσει ὅλα τὰ μέλη τῆς, μὰ κανεὶς δὲν ἀνησυχῶσε, γιὰτὶ τὴν ἔβλεπαν νὰ γελά γλυκὰ, εὐθυμὰ ἀκόμη... Διάφορα πρόσωπα ποὺ ἐρχόντανε νὰ τὴν δοῦν τῇ μιλοῦσαν γιὰ τὴς γιορτὲς τῆς αὐλῆς. Ἡ Δουκίσσα χαμογελοῦσε, τοὺς ἔκουε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί τῆς ἔλεγον, γιὰτὶ ἦταν χωρισμένη ἀπ' αὐτὰ μὲ κάτι ποὺ μόνον αὐτὴ τῶς βλεπε νὰ πλησιάζῃ.

Δὲν εἶχε ὅσηn ὀλνιμένην κ' ὅμως λυπότανε βαθεῖα γιὰ κείνον, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο καὶ ποὺ τὸν ἀφῆκε ἀπελπισμένο, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ποὺ δὲν θὰ τὰ ξαναβλεπε πιά... Καὶ σιγά-σιγά ἔβρισκε. Δὲν ἦσαν παρὰ μόλις εἴκοσι χρόνων.

Ὁ θάνατος τῆς Δουκίσσης δὲν ἐπροκάλεσε καὶ μεγάλη συγκίνηση στὴν αὐλή. Ὅπως εἶχε περάσει ἀπλὴ ἡ ὀλιγόχρονη ζωὴ τῆς, περάσαν ἀπλὴ καὶ ὁ θάνατός της. Μιὰ εἰδησις, εἰς τούτοις, κατέπληξεν ὅλους τοὺς αὐλικούς. Ὁ Δουξ τοῦ Μερκέρ ἀφῆκε τὴν ἀδελφὴν καὶ τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν καὶ κλεινότανε σ' ἕνα μοναστήρι.

MARIA MAINTROU

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένα ωραιότατο διήγημα
του ΚΑΡΟΛΙ ΠΡΟΣΠΕΡ

Μ ένα φιλικό σπρώξιμο ο Τζιανκάρλο έγκαιε τον Βάσκο να υπήσθη σάλλα του χορού που ήταν γεμάτη ζεύγη.

— Τώρα, του είπε, σ' αφήνω στην τύχη. Βλέπω εκεί κάτω την Κιαρίνα, που με περιμένει. Σ'ύ κάνει τη βόλτα σου, κύτταξε τα ζυμορφα κορίτσια, βρες και μια που να σ' αρέσει. Κέρασε την. Χόρεψε μαζί της. Γλέντησε, με δυο λάγια. Θά ξαναβρεθούμε στο σπίτι.

Ο Βάσκο τράβηξε σ' έναν καθρέφτη. Κυττάχτηκε και χαμογέλασε μ' ευχαρίστηση. Ήταν κομψός με το σμόκιν του και με τα ξανθά μαλλιά του, τα κολλημένα με μπιρπιαντίνα. Έπειτα σκέφθηκε πώς μπορεί να τον δη κανείς ν' αυτοθαυμάζεται, ντράπηκε και πήγε και κάθησε στο πρώτο τραπέζακι, που βρέθηκε μπροστά του άδειο.

Τι κόσμος! Τι φωτιά! Οι χορευτάδες-καίμαν μεγάλο θόρυβο κι' η ορχήστρα έπαιζε την τ'Υβόνη, γλυκειά μου αγάπη...», έναν σκοπό, που η μόδα του έχει περάσει πολύ, μα που φαίνεται πώς είναι μεθυστικός.

Ο Βάσκο κύτταζε και συλλογιζόταν: «να μπορούσα να ζητήσω απόκαμιά νέα να χορέψω μαζί μου! Μά μου λείπει το θάρρος». Έξαφνα είδε στο πλαϊνό τραπέζι να κάθεται μια κοπέλλα, με φόρεμα χωρίς μανίκια και μ' ένα μικρό καπελλάκι. Το φάνηκε πώς θαύμαζε κι' αυτή, όπως κ' εκείνος, τα ζευγάρια, που έχορευαν. Έτόλμησε λοιπόν και της είπε:

— Δεσποινίς...
Τό προσωπάκι, που γύρισε φοβισμένο, ήταν χαριτωμένο. Ο Βάσκο δεν είχε δει ποτέ του μάτια πιό γαλανά, μιά μυτίτσα τόσο λεπτή, μαγουλάκια πιό κόκκινα κ' ένα στοματάκι παιδικώτερο. Μέσα του ένοιωσε τρομερή συγκίνηση. Νά ήταν λοιπόν αυτή η έρωσ που έρχότανε να τον εύρη;

— Όλομόναχη; Ξαναρώτησε.
— Είμαι με μιά φίλη μου, που την στείνω αυτή χορεύει.
— Είναι η πρώτη φορά που έρχεσθε εδώ;

— Η πρώτη φορά, κύριε.
Σηκώθηκε και πήγε κοντά της.
— Θέλετε να χορέψουμε;
— Αλήθεια, χορεύω τόσο κακά...
— Κ' εγώ τό ίδιο, μα δεν σημαίνει.

Σηκώθηκε. Έβγαλε το καπέλλο. Έσκιαζε τον ξανθό θησαυρό των μαλλιών της και έπειτα έπιασε τον Βάσκο και άρχισαν να χορεύουν. Η μουσική έξακολουθούσε τον ίδιο σκοπό «Υβόνη... γλυκειά μου αγάπη...».

— Η φίλη μου, είπεν η νέα, είναι αυτή εκεί κάτω με το κόκκινο φόρεμα. Όνομάζεται Δόρα. Ήρθε σπιτι και παρακάλεσε την μητέρα μου να μ' αφήσει να ρθω στο χορό. Κ' εκείνη μάφησε με μεγάλη δυσκολία. Μά αν τώρα έβλεπαν οι άδελφοί μου, άλλοιμονό μου!

Όταν γύρισαν στο τραπέζι, της έπιασε τα χέρια και της είπε:

— Απόψε κατάλαβα, πώς ο χορός είναι τρομερό πράγμα. Ποτέ δεν θά έ-

πιτρέψω σ' έναν άλλον να σ'α χορέψει. Δεν μου λέτε τ' όνομά σας;

— Εκείνη απήντησε:
— Έχω ένα παράξενο όνομα. Οι γονείς μου έζησαν πολλά χρόνια στην Αμερική και μου έδωκαν ένα αμερικανικό όνομα. Με λένε Γκλόρια. Και σ'ας;

— Βάσκο. Ήταν ένας μεγάλος ναυτικός, που τον λέγαν έτσι. Τον ξέρετε;

— Όχι. Μά είναι ωραίο όνομα. Κύτταξε το ρολογάκι του χεριού της κι' είπε:

— Ω, είναι άργα! Πρέπει να πηγαίνω!

— Θέλετε να σ'ας συνοδεύσω;

Βγήκαν στο δρόμο. Όταν βρέθηκαν μόνι οι εκείνος την έπιασε από το μπράτσο. Είπαν τόσα πολλά πράγματα. Κι' οι δυο τους δεν είχαν πατέρα. Η Γκλόρια βοηθούσε την μητέρα, που έπλεκε φανέλλες, ο Βάσκο τέλειωνε φέτος τις σπουδές του στην Έμπορική Σχολή...

— Μου λένε πώς άμα πάρω το διπλώμα θά είναι εύκολο να βρω μιά καλή δουλειά. Και τότε θά παντρευτώμει!

Όταν φθάναν κοντά στον Σάν-Λορέντζο, η Γκλόρια είπε παρακλητικά: Μην έλθετε παραπάνω. Μπορεί να μάς συναντήσει κανένα από τ' άδελφια μου και τότε άλλοιμονό μου!

Και τότε πίσω από την έκκλησιά έκείνη της γέμισε το πρόσωπο και τα χέρια με φιλιά. Ήταν έτοιμος να γονατίσει και να της φιλήσει τα πόδια. Τόσο ένοιωσε τον έαυτό του έρωτευμένο μαζί της.

— Θά ιδωθούμε αύριο; της είπε.

— Ναι, άλλ' όχι πριν τις πέντε. Γιατί η μαμά...

— Δεν πάμε να μιλήσουμε της μητέρας σου;

— Καλύτερα να περιμένουμε λίγο, γιατί φοβάμαι τ' άδελφια μου.

— Καλά. Μά αύριο θάρθης, δεν είναι έτσι; Δός μου κάτι ως ένέχυρο.... Θά σου δώσω κι' εγώ. Θά τ'ά επιστρέψουμε αύριο.

Έβγαλε και το έδωσε ένα κατρεφτάκι. Εκείνος της έδωσε μιά χρυσή σιαροθήκη.

□ □

Γύρισε σπιτι κ' έπεσε στο κρεβάτι κι' όταν γύρισε σ'έ λίγο ο Τζιανκάρλο, που έμενε στο ίδιο μ' αυτόν δωμάτιο, γύρισε προς τον τοίχο κ' έκαμε πώς κοιμάται.

Τό πρωί σηκώθηκε νωρίς. Ο φίλος του ροζάλιζε άκούη. Ντύθηκε και βγαίνοντας είπε στην υπηρέτρια της πανσιόν:

— Τό μεσημέρι δεν θά ρθω, γιατί έχω δουλειά. Θά δειπνήσω μόνο τό βράδυ.

Πέρασε τό πρωί του πηγαίνοντας έδω κ' εκεί, χωρίς σκοπό. Έπειτα κάθισε σ' ένα καφενείο κ' έγραψε στην μητέρα του ένα γράμμα, χωρίς καμιά συνοχή. Τράβηξε στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου κ' έκαμε το κόσμου τις ταιριμόνιες σ'έ μιά φοιτήτρια,

με την όποιαν δεν είχε αλλάξει ποτέ μιά λέξη και πού στο τέλος νόμισε πώς την είχαν έρωτευθί. Τό μεσημέρι προσπάθησε να φάη δυο αυγά σ' ένα γαλακτοπωλείο, μα τό λαρύγγι του είχε στεγνώσει. Δεν μπορούσε να καταπιεί. Αυτή η άναμνη τον είχε πεθάνει. Δεν θά ρχόντανε ποτέ, λοιπόν, αυτές οι πέντε τό άπόγευμα;

Οι πέντε ήρθαν. Κ' ήρθαν κ' οι έφτά, μα η Γκλόρια δεν φάνηκε στην πόρτα του Σάν Λορέντζο, όπως είχαν συμφωνήσει. Ο Βάσκο θλιμμένος γύρισε στη πανσιόν και μπήκε στην τραπεζαρία. Όταν τον είδε ο Τζιανκάρλο τ'ά μαζε.

— Τι έπαθες; τον ρώτησε.

— Δεν είμαι καλά.

— Θά έχετε γρίππη, έπρόσθεσε η διευθύντρια της πανσιόν.

Δεν έφαγε σχεδόν τίποτα κι' άνέβηκε στο δωμάτιό του.

Σ'έ λίγο έφθασε κι' ο Τζιανκάρλο.

— Είδα, το έλέει, πώς έβαλες στη θέση του το σμόκιν μου, μα η σιαροθήκη τί έγινε;

Ο Βάσκο έρρίγησε.

— Την έχασα, απήντησε.

— Τρελλάθηκες; φώναξε ο Τζιανκάρλο.

Έχασες μιά σιαροθήκη που στοιχίζει δυο χιλιάδες λιρέτες; Δεν φαντάζομαι όμως να την έχασες. Θά σ'έ κλέψανε γθές βράδυ.

— Ναι, την έδωσα ένέχυρο σ' ένα κορίτσι. Έρωτικό ένέχυρο. Ένα κορίτσι με άγγελικό πρόσωπο.

— Και πώς την λένε;

— Γκλόρια.

— Τό έπιθετό της;

— Δεν τό ξέρω.

— Ποδ κάθεται;

— Δεν ξέρω!

Ο Τζιανκάρλο έπιασε τό κεφάλι με τα χέρια του.

— Ήξερα, το έλέει, πώς ήσουν ένα χωριατόπουλο άπειρο, μα δεν φανταζόμουν πώς η βλακεία σου έφθανε ως σ' αυτό τό βαθμό. Ήθελα να σ'έ διδάξω να ζής. Σου δάνεισα γθές βράδυ τό σμόκιν μου, άλλα πού να φαντασθώ πώς θάπεφτες στην πρώτη παγίδα; Ο άγγελός σου σου έδωσε ένα ωραίο μάθημα. Σου έμαθε τον χορό της ζωής!

Ο Βάσκο έψιθύρισε:

— Άκουσε... Θά κάνω οικονομίες. Κάθε μήνα θά σου δίνω κάτι ως πού να έξοφλήσουμε τις δυο χιλιάδες λιρέτες.

— Άν ήταν δική μου η σιαροθήκη, τό πράγμα θά ήταν εύκολο. Μά μου την δάνεισε ο Βαλσέντι, πού το την είχε δώσει ο κουινιάδος του. Ο Βαλσέντι δεν θά θέλη ν' άκούση καιμιά δικαιολογία κ' εγώ δεν έχω λεφτά για πέταμα.

Κατάλαβα — είπε ο Βάσκο με χαμηλή φωνή. Πολύ καλά, θά κανονίσω εγώ τό πράγμα! άναλαβάνω όλες τις εύθυνες.

Την άλλη μέρα τό πρωί κάθισε και έγραψε στη μητέρα του, παρακαλώντας να το στείλ η δυο χιλιάδες λιρέτες, πού τις είχε χάσει στά χαρτιά. Της έλεγε πώς τον παραπλάνησαν και της

έδινε την ύπόσχεση πώς ποτέ του πιά δεν θά ξανάπαίξε.

Η μητέρα του έστειλε τ'α χρήματα και ο Βάσκο πλήρωσε τον Τζιανκάρλο, εξώφλησε όλα τα άλλα μικρά του χρέη στην πανσιόν, πήρε τ'α πράγματά του και χωρίς ν' άποχαιρέτηση κανέναν έφυγε από τό Τουρίνο και γύρισε στο χωριό του. Τό πρώτο βράδυ, πού άνέβηκε στο δωμάτιό του να κοιμηθί, το ήρθε στο νοή η εικών της Γκλόρια κ, έκλαψε πικρά. Άλλά τό άλλο πρωί έξυπνησε άποφασισμένος να ξεχάσει τό παρελθόν και νάρχισή μιά νέα ζωή.

Σ'έ λίγες μέρες βρήκε δουλειά κοντά σ' ένα κτηματία. Το κρατούσε τ'α βιβλία. Και τό βράδυ πήγαινε στο καφενείο, όχι για να πιή ή για να παίξει, άλλα για να τακτοποιή τους λογαριασμούς της γήρας, πού κρατούσε τό καφενείο. Όλα τ'α λεπτά, πού έκέρδιζε, τα πήγαινε στην μητέρα του, για να έξοφλήσει τό ν'έρος των δυο χιλιάδων λιρετών, και όσα έξώδευσε για να τον σπουδάσει.

Έπέρασαν δυο χρόνια έτσι και έπειτα, θέλοντας να βελτίωση την θέση του, παρουσιάστηκε σ' έναν έργοστασιάρχη, σ' ένα χωριό κοντά στο Μιλάνο, πού ζητούσε λογιστή. Ο έργοστασιάρχης τον πήρε από καλό μάτι και τον προσέλαβε άμέσως. Σιγά-σιγά δ'έ κέρδιζε τόσο την έμπιστοσύνη του, πού το έγινε άπαραίτητος. Ο προϊστάμενος είχε και μιά κόρη. Αυτός ποτέ δεν έγύρισε τ'α μάτια του σ' αυτήν. Μά έκείνη τον έρωτεύτηκε τρολλά. Μιά μέρα ο πατέρας της τό λέγει:

— Δεν μου λές, λοιπόν, παιδί μου, η μικρούλα ή Μάγκαλι δεν σ' αρέσει καθόλου;

Ο Βάσκο απήντησε σοβαρά:

— Η δεσποινίς Μαρναρίτα αρέσει σ'έ καθένα. Έγώ όμως δεν είμαι άξιος γι' αυτήν.

Έγινε άσχημα να τον παρακαλέσουν με ύψωμένα γέρια για να δεχθί, τέλος, να παντρευθί την κόρη του προϊσταμένου του. Κι' όταν έφθασε στο χωριό του με την γαριτωμένη γυναίκα του μέσα σ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, όλος ο κόσμος τον έμακάριζε για την τύχη του.

□ □

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ένα βράδυ το φθινόπωρο ο Βάσκο, κομψότατα ντυμένος, με μιά γαρβένια στην κουμπότρυπα του φράκου του, κύτταζε στη μεγάλη αίθουσα ενός από τ'α πιό κοσμικά ξενοδοχεία του Μιλάνου την γυναίκα του να χορεύ μ' έναν νεαρό κόντε, πού περνούσε για σπουδαίος κατακτητής καρδιών. Η Μάγκαλι φορούσε ένα θεσπέσιο λαμέ φόρεμα, με ζώνη από κόκκινο και μπλε βελούδο και είχε φρεσκοχτενισμένα τ'α ώραια καστανά μαλλιά της. Χαμογελούσε. Άσφαλώς έφλερτάριζε με τον χορευτή της! Ο Βάσκο σκέφθηκε: Φτωχή Μάγκαλι, πριν λίγα χρόνια δεν θά φερνόσιν έτσι. Τότε ήσαν τόσο ζηλιάρη, τόσο έρωτευμένη! Άγ, ο έρωας! Ο Βάσκο σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν βαρύνεσαι, είπε, έρωτας!

Συλλογιζότανε πώς αυτός τώρα ήταν ένας πλουσιώτατος και ισχυρότατος άνθρωπος. Τ'α θεατικά του τον έλάτρευαν. Τό έργοστασιό του ήταν από τ'α πρώτα του Μιλάνου.

Έκανε μερικά βήματα και βγήκε στο γώλ. Έπειτα άνέβηκε στο δωμάτιό του. Ήθελε να συβουλευθί κάποιον βιβλίο για μιά ύπόθεση. Όταν μπήκε στο σαλονάκι του διαμέρισμα-

τος, πού κρατούσε, και άναψε τό φός, είδε επάνω στο τραπέζι ένα πακέτο. Τό άνοίγει και τί να βρή; Τη σιαροθήκη, πού είχε δώσει στην Γκλόρια.

Χτυπά τό κουδούνι και φθάνει ο ύπηρέτης.

— Ποιός έφερε αυτό τό πακέτο; ρωτά.

— Δεν ξέρω, κύριε! να ρωτήσω,

Σ'έ λίγο γυρίζει ο ύπηρέτης με μιά γυναίκα, με μαύρο φόρεμα και άσπρο καλλάρ.

— Η καμαριέρα;

— Όχι, κύριε, ή γυναίκα της γαρδαρόμπας του ξενοδοχείου.

Όταν άκουσε αυτή τη φωνή ένοιωσε να παραλούν τ'α πόδια του.

— Γκλόρια, έσύ είσαι!

— Έγώ είμαι, κύριε.

Έπεσε σ'έ μιά πολυθρόνα, άρπαξε την γυναίκα από τ'α χέρια και την τράβηξε κοντά του... Τό άγγελικό πρόσωπο είχε μαραθί τώρα. Είχε μπροστά του μιά γυναίκα σχεδόν γηρασμένη, μιά γυναίκα, πού έμοιαζε περισσότερο καλόγηρα. Η καρδιά του Βάσκο έσπάζε.

— Γκλόρια, Γκλόρια, της είπε, γιατί δεν ήρθες εκείνο τό βράδυ;

— Ά, κύριε, είναι μιά δόκληρη ιστορία. Όταν έγύρισα σπιτι μου, ο άδελφός μου Ιούλιος πήρε την τσάντα μου, την άνοιξε και βρήκε την σιαροθήκη, την πήρε και τό άλλο πρωί την πήγε στο ένεχυροδανειστήριο. Συγχρόνως οι άλλοι μου άδελφοί μ' έκλεισαν στο σπίτι και δεν μ' άφηναν να βγω επί μιά εβδομάδα. Έδούλεψα ξημήμες για να κατορθώσω να μαζέψω χρήματα και να σηκώσω από τό ένεχυροδανειστήριο την σιαροθήκη. Έν τώ μεταξύ έγύριζα όλο τό Τουρίνο να σ'ας βρω, μα δεν σ'ας εύρισκα πουθενά.

— Άν, τί δάκουσα έχυσα για σ'ας και να

συλλογιζόμει πώς θά με πήρατε για μιά τιποτένια γυναίκα! Στο Μιλάνο ήρθαμε έδω και μερικά χρόνια. Έγώ δεν θέλησα ποτέ μου να παντρευτώ. Και ήρθα σ' αυτό τό ξενοδοχείο. Ένα όνειρο είχα: να σ'ας βρω για να σ'ας δώσω τη σιαροθήκη. Και να πού σ'ας ήθα. Αυτή είναι για μένα ή μεγαλύτερη εύτυχία μου. Με πιστεύετε;

— Σ'έ πιστεύω. Γκλόρια, μικρή μου Γκλόρια, μπορώ να κάνω τίποτε για σένα; Πές μου.

— Ω, τίποτε, σ'ας εύχαριστώ.

— Ο Θεός να σ' εύλογή. Άς μ'η μιλούμε πιά για τό παρελθόν. Έτσι θέλησε ή Μοίρα μας. Μ'η με ξεχάσης ποτέ σου.

— Δεν ύπάρχει φόβος, κύριε,

□ □

Δεν έπρόφθασε να βγή ή Γκλόρια και σ'έ λίγα λεπτά έφθασε ή Μάγκαλι.

— Ω, Μάγκαλι, δεν χορεύεις πιά;

Τί τον έκανες τον κόντε σου;

— Βάσκο, μ'η παίζεις μαζί μου... Έγώ δεν άγαπώ παρ'ά έσένα, μονάχα έσένα... Και σ'έ είσαι πάντα ο ίδιος....

Θές να ζής άπομακρυσμένος, μυστηριώδης... Ω, Βάσκο, συχνά ο έρωτάς μου μου φαίνεται υπερβολικός και ζητώ να βρω κάποια διασκέδαση. Μά άμέσως καταλαβαίνω, ότι μόνον εσύ είσαι τό π'αν για μένα.

Την κύτταζε την ώραία αυτή γυναίκα πού ήταν δική του. Την άγκάλιασε και την φίλησε με μιά καινούργια τρυφερότητα και της είπε:

— Άκουσε, Μάγκαλι. Σκεπτόμουναι κάτι, αν κάνουμε κανένα κοριτσάκι, θά τό βγάλουμε Γκλόρια. Θέλεις;

ΚΑΡΟΛΑ ΠΡΟΣΠΕΡΙ

Η σάλλα του χορού

ήταν γεμάτη ζεύγη...

Σοφά Λόγια

— Λίγοι άνθρωποι έχουν τό κουράγιο να φαίνονται τόσο καλοί, όσο είναι στην πραγματικότητα. Καλωσύνη δεν είναι το να φαίνεται κανείς καλύτερος από τους χειρότερους του.

— Η ψυχολογία του ατόμου φαίνεται καθαρώτερα σ' εκείνα που λέει για τους άλλους, παρά σε κείνα που λέει για τον εαυτό του.

— Μολονότι όλοι λέμε και επαναλαμβάνουμε ότι δεν γνωρίζουμε τους εαυτούς μας, εν τούτοις ο καθένας αγαπάει τον εαυτό του κι' ως μη τον γνωρίζει.

— Μόνον τα μάτια εκείνων που μας αγαπούν μπορούν να βλέπουν την ψυχή μας.

— Οι γέροι, μη μπορώντας να μάθουν πια τίποτα περισσότερο από ό,τι έχουν μάθει, αναμασούν, σαν τα μηρυκαστικά, ό,τι έχουν διδαχθεί κι' έχουν μάθει στη νεότητά τους.

— Ο θυμός προκαλεί βρισιές, οι βρισιές καυγά, ο καυγάς πληγές κι' οι πληγές πολλές φορές το θάνατο.

— Όταν συζητούν δύο κι' εξαφνα ο ένας όργιζεται, εκείνος που εξακολουθεί να ναι ήρεμος είναι σοφώτερος.

— Όταν όργιζονται οι φίλοι σου, να ή ποχωρήσ. Και μόνον όταν τούς περάση ή όργή, να τούς επιπλήτεις.

— Ο άνθρωπος που παθαίνεται να φθάση προς το ιδεώδες, μοιάζει τον πεζοπόρο που ανεβαίνει νύχτα ένα βουνό: φτάνοντας στην κορυφή, δεν είναι και κοντά στα άστρα, αλλά τα βλέπει καλύτερα.

ΣΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΥ

— Κυτάξτε σ' αυτόν τον πίνακα και πέστε μου τι διαβάζετε.

— Με συγχωρείτε, γιατρέ μου, αλλά δεν ξέρω ξένες γλώσσες!...

'Ανέκδοτα Ιστορίες

Ο ΤΟΛΣΤΟΙ· ΚΑΙ Ο ΧΩΡΟΦΥΛΛΕ

Ο Τολστόϊ συνήντησε κάποτε σ' ένα δρόμο της Μόσχας ένα χωροφύλακα που ώδηγοῦσε με τις κλωτσιές ένα μεθυσμένο στο κρατητήριο. Κατακόκκινος από το θυμό του ο φιλόσοφος σταμάτησε τον χωροφύλακα και τον ρώτησε:

- Ξέρεις να διαβάξεις;
- Μάλιστα, εἶπεν, εκείνος.
- Έχεις διαβάσει τὸ Εὐαγγέλιο;
- Μάλιστα.
- Έπρεπε λοιπόν να ξέρης ότι οι άνθρωποι δεν φέρονται στους ομοίους των με τέτοια σκληρότητα.
- Ο χωροφύλαξ, που τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωση τὰ λόγια του Τολστόϊ, τὸν ρώτησε:
- Εἶσαι σπουδασμένος;
- Μάλιστα, ἀπάντησεν ὁ Τολστόϊ.
- Διάβασες τὸς κανονισμοὺς τῆς χωροφυλακῆς;
- Όχι.
- Διάβασέ τους λοιπόν πρώτα κ' εἰπείτα ἔλα να κουβεντιάσουμε.

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Όταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Ἐμμανουήλ ὁ Γ', ἦταν νέος, εἶχε ὡς παιδαγωγὸ τὸν συνταγματάρχην "Όζιο. Ἦταν ἕνας στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ἀναμφισβήτητου ἀξίας, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦταν παρὰ πολὺ ἀστήγητος ἀρχαῖος.

Ένα χειμῶνιάκι κ' ο πρώτ, ἐνῶ ἔβρεχε, ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ νεαρὸς πρίγκηψ θὰ ἔβγαιναν γιὰ τὸν καθημερινὸν τους περίπατο, ὅταν ἔκαμαν γνωστὸ στὸν παιδαγωγὸ ὅτι ὁ μέλλων Βασιλεὺς ἦταν πολὺ καταρροισμένος καὶ ὅτι θὰ ἔκαμε καλὰ νὰ μείνῃ στὸ Παλάτι, ὁ συνταγματάρχης "Όζιο θύμωσε:

— Λοιπὸν, ἀν αὐριο γινόταν πόλεμος ὅλοι θὰ μένανε σπῆτι τους γιὰτὶ ὁ καιρὸς εἶναι ἀσχημος, ἢ με τὴν πρόφαση ὅτι ἔχουν συνάχι! εἶπε με βροντώδη φωνὴ ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅπως ὅλες τις ἄλλες ἡμέρες, ὁ πρίγκηψ ἔκανε τὸν περίπατό του ὑπὸ ραγδαίαν βροχή.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Στὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Μέγας Ναπολέων, πού τὰ ἔγραψε στὴν Ἀγία Ἐλένη, ἀναφέρει καὶ μιὰ προφητεία πού τοῦ ἔκανε στὴ μάχη τοῦ Ἀμπουκίρ ὁ συνταγματάρχης Φυγκιέρ.

Ο συνταγματάρχης αὐτὸς εἶχε τραυματισθῆ θανάσιμως. Τὴν ὥρα πού πέθαινε πέρασε ἀπὸ κοντὰ του ὁ Ναπολέων.

— Χάνετε, τοῦ φώναξε τότε ὁ Φυγκιέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρες σας στοατιώτας! Μιὰ μέρα θὰ μισηθῆτε πού δὲν πεθάνετε σὰν κι' αὐτὸν στὸ πεδίο τῶν ἀνδρείων!.

ΜΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ...

Ο Φρειδερίκος ἦταν ἐχθρὸς τῆς ἐθιμοτυπίας, τῶν τελετῶν καὶ τῶν ἐορτῶν. Όταν τελείωσε ὁ ἑπταετής πόλεμος, ὁ λαὸς τοῦ Βερολίνου ἔκανε μεγάλες προετοιμασίες κι' ἔστησε θριαμβευτικὲς ἀψίδες γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ νικητὴ Βασιλεῖα του.

Ο Φρειδερίκος ὅμως, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτό, μεταμφιέστηκε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ στράτευμα, γύρισε στὰ Ἀνάκτορά του καὶ ἐπεδόθη στὶς ἀσχολίες του, ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν περίμενε στὶς πύλες τῆς πόλεως, ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατοῦ.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΠΙΓΙΟΝ

Ο περίφημος Γάλλος ποιητὴς Κρεμπιγιὸν υἱὸς ἦταν ἐξυπνότατος. Όταν βρισκόταν σὲ καμμιὰ καλὴ συντροφιά, ἔλεγε ἀστεία πνευματωδέστατα πού προκαλοῦσαν τὸν γενικὸ θαυμασμό.

Κάποτε ἐν τούτοις, μερικοὶ φίλοι του, θέλοντας νὰ τοῦ παίξουν μιὰ φάρσα, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ γελάσουν σὲ κανένα ἀστεῖο του. Τὸ ἴδιο βράδυ, πράγματι, σὲ κάποιο σουπὲ ὅπου παρευρίσκοντο ὅλοι, σὲ ὅτι κι' ἂν ἔλεγε ὁ Κρεμπιγιὸν, οἱ φίλοι του ἀντὶ νὰ γελάσουν κουνούσαν τὸ κεφάλι τους με οἶκτο καὶ χαμουριόντουσαν.

Ο Κρεμπιγιὸν ἐπίστεψε στὸ τέλος πὼς δὲν εἶχε πῆ παρὰ κου.

ταμάρες, ἐπεσε πολὺ ἀπελπισμένος σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἀνέκραξε:

— Ὡστε εἶναι ἀλήθεια, φίλοι μου, πὼς ἔχασα τὸ πνεῦμα μου! Ἀλλοίμονο! Εἶναι κάμποσος καιρὸς πού τὸ ὅχι ἀντιληφθῇ αὐτό... Σέξ, ὅμως, γιὰτὶ μ' ἀφήσατε νὰ μιλήσω;

Οἱ φίλοι του τότε τὸν ἀγκάλιασαν, καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν πὼς ἦταν ἐξυπνότατος.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ ΤΗΣ!

Η Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα, ὡς καὶ γρηὰ ἀκόμη εἶχε διατηρήσει κλῆ τῆ φρεσκάδας τῆς.

Η Ἀλεξάνδρα ὅμως δὲν ἦταν μόνο ὠραία· εἶχε καὶ ἀγαθότατη ψυχὴ. Λίγον καιρὸ μετὰ τὸν θάνατο τῆς Βικτωρίας τῆς ἀνέγειρε μαυσωλεῖο, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἔγραψε: «Η κολλιστῆ τῶν πεθερῶν!»

Ἀλλὰ καὶ ἡ Βικτωρία ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴ νύμφη τῆς. Πρὶν τὴν παντρεῖσθαι ὁ Ἐδουάρδος, ἔστειλε ἕνα φωτογράφο στὴν πατρίδα τῆς Κοπεγχάγη νὰ φωτογραφῇ τὴν κρεβατοκάμαρά τῆς, γιὰ νὰ τῆς ἐτοιμάσῃ μιὰ ὁμοίαν στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Λονδίνου, κι' ἔτσι νὰ μὴ στενοχωριέται.

Ο Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ο Γκόγκος στη δαί του τὴν Μπατσούρω

Τὸ... κουλουριφέρ

τοῦ κ. Νικ. Τσεκὸ

Πουλαγαπ'μέν' μ' θειτσούλα

Ἀπὸ τὰ προῦψες πού ἔλεβα τοῦ τιλιφταῖο γραφοῦδ' σ' ἰχάλασα πέντι ζι-βγάρια τσαρούχια μὲ διπλὲς τσαρουχό-προκίς γυρνοβουλώντας σὰ πέρα, σὰ δῶθε οὐλάκερ' τὴν Ἀνθήνα γιὰ νὰβρ' τὸν καλουρ'φέρ' πού μοῦ ζήτ'σες. Δι' ἡ μόραγα ὅμως νὰ κάν' κι' ἄλλοιῶς ἀφοῦ ἡ θειτσούλα μ' ἡ Μπατσούρω κρυνέ' καὶ κατ' στοῦ χοιριὸ κι τὸν χρει-άζ'τι.

Ἀφοῦ π'λιές θειτσού-λα μ', ρουτουλόγ'σα κόσμ' κι' κουσμάκ' κα-τόρθουσα ἰπὶ τέλ'ς νά-βρ' τὸν μαγαζοῦδ' πού τὰ π'λάνι κι νὰ τρου-πουλουήσου μέσα. Ἀ-μέσους ἦρθι κουντά μ' ἰένα χαϊβάν' κι μὲ ρου-τουλόγ'σι:

— Τί θέλ'ς ρὶ σὺ δοῦ μέσα...

Ἰγὼ τὸν ἀγριου-κῆταξα βλουσούρας κι γιὰ νὰ τοῦ δώκ' νὰ καταλάβ' δτ' δὲν εἶμι ἀπὸ κείν'ς πού πιδνουντὶ χάπατα.

— Θέλ' ν' ἀγοράσ' ἰέναν κουλουρ'φέρ', τὸν κρέν'.

— Κουλουρ'φέρ'; Κι τί θὰ τοῦ κάν'ς;

— Ἰφτόνουν εἶνι δ'κός μ' λουγαρια-τόν χαχανητό. Τότ'νις κι ἰγὼ δὲν κρα-τήθ'κα κι βγάξ' τοῦ τσαρούχ'. Τοῦ τί ἔγ'νι μέσα στοῦ κουλουρ'φετζίδικου δὲν λῆγ'τι. Ἰκειὸ μ'νάχα πού θὰ σὶ κρέν' γιὰ νὰ καμαρώσ'ς τοῦ ἀνηψ'δάκ' σ' εἶνι τοῦ δτ' μὲ πῆγανι στὴν ἀστ'νομιὰ σ'κουτό, κι δχ' ἰένας ἡ δύγιου ἀστ'φύ-λακτι, ἀλλὰ τέσσερις!... Κι χῶρια ἀπὸ δαύτου, νά! Κουσμάκ'ς ἰρχότανι ἀπὸ πίσου!... Ἀν ἦσ'νι ἀπὸ καμνῖνια μιριά νὰ μὲ λῆλ'ιπς θὰ τριλλινόσουν ἀπὸ τὴ χάρας' πού ὁ Γκόγκος σ' ἰέγ'νι τό-σου σπουδαῖους γιὰ νὰ τὸν πασίουνι στὰ χέρια κι μάλ'στα ἀστ'νομικοί!...

Φ'λὼ τὴν διείδ' σ' ἀσπαζόμινους τὴν ἀριστιρά σ'.

— Δι γιλάου γιὰ δαύτου, μὲ κρέν', ἔτσι μὲ πῆγ'νι νιβρικό.

— Ἀφοῦ τώρα σοῦ σταμάτ'σι δώσμ' τὸν κουλουρ'φέρ' νὰ φεύγου!...

— Νά στοῦ δώκ', υοῦ ἀντικρέν', ἀλ-λά δὲν θὰ μπουρέσ' ἡ θειτσούλα σ' νὰ ζιστουκουπηθῇ μὲ δαύτου.

— Γιατί μουρέ;

— Διγιότ' μ'νάχου τ' δὲν κάν' τί'τις, Πριέπ' νάχ' κι καζάν'...

Μόλ'ς τ' ἄκ'σα ἰφτόνουν θειτσούλα μ' μοῦ ἦρθι ὅλου τοῦ αἵμα στοῦ ξιρό μ' γιὰ τὴν κουρουλῖδα.

— Κι νομίζ'ς βρὲ παλπουλιμέ, τοῦ κρέν', δτ' ἡ θειτσούλα μ' δὲν ἔχ' καζάν' στοῦ χοιριὸ! Ποῦ θὰ βράσ' βρὲ ξόανου τώρα τὰ Χριστούγινα τὸν κάρου τ'ς γιὰ νὰ τ' βγάλ' τοῦ λαρδί; Ποῦ βράξ' τοῦ νιρὸ ὄντας κάν' τὴν μπουγάδα τ'ς ἡ νοι-κουκυρά, ἰέ;

Τοῦ χαϊβάν' κατ' πῆ-γι νὰ κρέν', ἀλλὰ ἡ ἀφιντιά μ' δὲν τὸν ἀφ'κε. Τράβ'ξα τοῦ πουργί μ' κι ἀδείασα ὅλου τοῦ χαρτζηλι-κάκ' μ'.

— Ἰμπρὸς λῆγι πό-σου κάν' νὰ στοῦ πλε-ρώσ' κι νὰ τοῦ πάρου γιὰ νὰ τοῦ στεῖλ' τοῦ βράδ' μὲ τὸν ταχ'δρό-μου στὴ θειτσούλα μ'!

— Ὁχ'τακόσες δραχμοῦλ'! Ποιλλὰ!

— Δὲν τὸν θέλου οὐλάκ'ρο τὸν κου-λουρ'φέρ' τοῦ κρέν'. Κόψι μ' τὸν μισό!...

Μόλ'ς τ' ἄκ'σι ἰφτόνουν τοῦ χαϊβάν', θειτσούλα μ', νάσ' κι τὸν ἔσανιπῆν-τόν χαχανητό. Τότ'νις κι ἰγὼ δὲν κρα-τήθ'κα κι βγάξ' τοῦ τσαρούχ'. Τοῦ τί ἔγ'νι μέσα στοῦ κουλουρ'φετζίδικου δὲν λῆγ'τι. Ἰκειὸ μ'νάχα πού θὰ σὶ κρέν' γιὰ νὰ καμαρώσ'ς τοῦ ἀνηψ'δάκ' σ' εἶνι τοῦ δτ' μὲ πῆγανι στὴν ἀστ'νομιὰ σ'κουτό, κι δχ' ἰένας ἡ δύγιου ἀστ'φύ-λακτι, ἀλλὰ τέσσερις!... Κι χῶρια ἀπὸ δαύτου, νά! Κουσμάκ'ς ἰρχότανι ἀπὸ πίσου!... Ἀν ἦσ'νι ἀπὸ καμνῖνια μιριά νὰ μὲ λῆλ'ιπς θὰ τριλλινόσουν ἀπὸ τὴ χάρας' πού ὁ Γκόγκος σ' ἰέγ'νι τό-σου σπουδαῖους γιὰ νὰ τὸν πασίουνι στὰ χέρια κι μάλ'στα ἀστ'νομικοί!...

Φ'λὼ τὴν διείδ' σ' ἀσπαζόμινους τὴν ἀριστιρά σ'.

— Δι γιλάου γιὰ δαύτου, μὲ κρέν', ἔτσι μὲ πῆγ'νι νιβρικό.

— Ἀφοῦ τώρα σοῦ σταμάτ'σι δώσμ' τὸν κουλουρ'φέρ' νὰ φεύγου!...

— Νά στοῦ δώκ', υοῦ ἀντικρέν', ἀλ-λά δὲν θὰ μπουρέσ' ἡ θειτσούλα σ' νὰ ζιστουκουπηθῇ μὲ δαύτου.

Τότε κι' ἰγὼ δὲν κρατήθ'κα κι' βγάγ'νι τοῦ τσαρούχ'...

Ἀγγλικὸ χιούμορ

ΗΤΑΝ ΕΝ ΤΑΞΕΙ

Ο διευθυντὴς τοῦ φαρμακείου εἶχε ἀπου-σιάσει γιὰ μιὰ ὥρα καὶ στὸ μαγαζί του εἶχε ἀφίσει τὸν νέο του ὑπάλληλο.

— Ἦρθε ἕνας πελάτης τὴν ὥρα πού λεί-πατε, εἶπε ὁ ὑπάλληλος, στὸν τριτοστάμενό του, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐπέστρεψε.

— Ἀλήθεια; Καὶ τί ζήτησε ν' ἀγοράσῃ;

— Ἦταν λίγο μεθυσμένος καὶ τοῦδωσα κατὶ τονωτικό.

— Τί ἔκαμες, πρὸς Θεοῦ! Τί τοῦ ἔδωκες;

— Νά, λίγο ἀπ' αὐτὸ καὶ λίγο ἀπὸ κείνο, τοῦ ἐξήγησε δείχνοντάς του δυὸ μπουκάλια.

— Τί! Πῶς! Θὰ τὸν πεθάνῃς τὸν ἄνθρω-πο! Ξέρεις τί εἶν' αὐτὰ τὰ φάρμακα πού τοῦδωκες;

— Τὰ ξέρω· ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇτε διόλου. Τὸν ἔβαλα καὶ ὑπέγραψε στὸ βιβλίο μας ὅτι ἐν γνώσει του ἀγόρασε... δηλητή-ριο!

□ □

ΕΞΟΧΟ ΣΚΥΛΙ

Ἡ Κα Μπράουν καυχᾶται στὴν φίλῃ της Καν Τζόνσον γιὰ τὸ σκύλο τῆς:

— Βέβαια ὁ σκύλος μου δὲν εἶναι ἔξαιρε-τικῆς ράτσας, εἶπε ἡ οἰκοδόμουνα, ὥστόσο ὅμως κανεὶς ζητιάνος ἢ ἀλήτης δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ στὸ σπῆτι μας χωρὶς νὰ τὸν ἀν-τιληφθοῦμε.

— Τί κάνει; Γαυγίζει;

— Όχι. Τρέχει καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸν σοφά.

□ □

ΤΙ ΘΑ ΗΘΕΛΕ

— Τί θὰ ἤθελες νὰ σοῦδινα γιὰ ἕνα σου φίλ; ρώτησε τὴν ἀγαπημένη του ὁ ἀνεπιθύ-μητος ὑποψήφιος γαμπρός.

— Ἐνα ἀναισθητικό, ἀπάντησε μὲ κακεν-τρέχεια ἐκείνη.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ο ἄνηψιὸς σ'

Γκόγκος

ΝΙΚ, ΤΣΕΚΟ

— Ἦταν ὠραῖο τὸ φῖλμ;

— Μὴμ!... Παληοκαρινὰ πράγματα. Φαντάσου ὅτι στὸ τέλος οἱ δυὸ ἐρωτευ-μένοι παντρεύονται!...

—Σε παρακαλώ, δάνεισέ μου ένα καλό δαχμόνι και θα σου είμαι σ' όλη μου τη ζωή υποχρεωμένος.

—Ακριβώς για τον λόγο αυτόν κι' εγώ δεν θα σε δανείσω.

□ □

Ένας έρωτής.—Μήπως έχετε κανένα δωμάτιο να μου νοικιάσετε; Μόνον για να κοιμάμαι... Τό πρωί φεύγω πολύ νωρίς και το βράδυ γυρίζω κατά τις όχθες.

Η σπιτονοικοκυρά.—Α, τότε μπορείτε να σας δώσω αυτό που κάθεται έξω. Αυτός έρχεται το πρωί και φεύγει το βράδυ.

□ □

Ο προεδρος.—Γιατί έχωρises την πρώτη σου γυναίκα;

Ο κατηγορούμενος.—Γιατί έφαγα κακή τροφή, κύριε πρόεδρε.

Ο πρόεδρος.—Τότε, αφού είχα τόση πικρή πείρα, γιατί πήρες δεύτερη;

Ο κατηγορούμενος.—Την πήρα για αντίδοτο!

□ □

Είσαι βουτηγμένος στα χρέη. Δεν ντύνεσαι να τα εξοφλήσεις να ήσυχάζε!

—Να εξοφλήσω τα χρέη μου; Σεχνάς, λοιπόν, τί κόπους κατέβαλα για να τα κάμω;

□ □

Ο ζητιάνος.—Δόστε μου μια μικρή βοήθεια, κύριε, σας παρακαλώ!... Δεν μου απαντάτε;... Θα με ανάγκασετε, κύριε, να κάμω ένα πράγμα, που δεν το έκανα ποτέ στη ζωή μου!

Ο κύριος (γυρίζοντας ανήσυχος).—Τί θα κάμω, λοιπόν;

Ο ζητιάνος.—Θα εργασθώ!...

□ □

Ο άνακρητής.—Πώς ετόλμισες να πές τη νύχτα και να σπάσης την κλειδαριά του ξένου μαγαζιού;

Ο κατηγορούμενος λοποδότης.—Με συγχωρείτε, κύριε άνακρητά... Αλλά την περασμένη φορά με βροίσατε γιατί έκλεψα μέρα-μεσημέρι, τώρα πάλι με κατηγορείτε για διάρρηξη που έκανα τη νύχτα!...Πότε λοιπόν πρέπει να εργαζεται κανείς;

□ □

Βρε αδερφέ, το βλάκκα προσποιείσαι τώρα;

—Δεν προσποιούμαι ποτέ στη ζωή μου εγώ!

□ □

—Εμάθαμε ότι τον άντρα σας τον χτύπησε κάποιος στο δρόμο με μαχαίρι... Πώς είναι;

—Μην τα ρωτάτε!... Μου κόσισε τριάντα δραχμές τό... μπάλωμα του σακκακιού του!

Μια γυναίκα σαν όνειρο

Διήγημα του Λούντβιχ Μάζινες

Όστερα από μια έρωτική απογοήτευση είχα τραβηχθεί από τον καιρό ζούσα την έρημική ζωή της έξοχης σε μια βίλλα μου, όχι μακριά από την πόλη. Εκεί, βασιλεύε απόλυτη γαλήνη και μπορούσα να αυτοσυγκεντρώνομαι. Συχνά τις πρωινές ώρες ή τις ώρες του δειλινού έγγραφα, ξαναζωντανεύοντας στο χαρτί την παλιά μου έρωτική και θλιμμένη ζωή.

Ένα βράδυ είδα να σταματά έξω από τη βίλλα μου ένα μικρό θαλασσί αυτοκίνητο. Απ' αυτό κατέβηκε μια ωραία και κομψή γυναίκα. Στάθηκε διστακτική, διάβασε το όνομά μου στην πόρτα κι' έπειτα χτύπησε το κουδούνι. Πήγα κι' άνοιξα μόνος μου κι' έκείνη μπήκε βιαστικά, με κύτταξε με τα μάτια γεμάτα δάκρυα κι' έπειτα, ενώνοντας τα μικρά γαργαλάκια της, είπε:

—Ω, κύριε, σας παρακαλώ, δεχθείτε με σπίτι σας, σώστε με, βοηθήστε με!

Την έκύτταξα λιγάκι παραξενεμένος από τον αιφνιδιασμό αυτό.

—Ορίστε, της είπα. Το ταπεινό μου σπίτι είναι στη διάθεσή σας.

—Ευχαριστώ! Ω, αν ξέρατε. Μά δεν απάτηθηκα, χτυπώντας την πόρτα σας. Είθετε αληθινός τζέντλεμαν.

Δεν επρόσθεσε τίποτε άλλο και τράβηξε προς το γραφείο μου. Κάθησε, έβγαλε το καπέλό της και μου φάνηκε τώρα πιο όμορφη με τα μαλλιά της χυμένα στους ώμους της.

Πήγα να καθίσω κοντά της. Είδα πως έκλαιγε. Ετόλμισα τότε να πάρω το ένα χέρι της μες στο δικό μου. Της είπα λόγια γεμάτα καλωσύνη και την ρώτησα τον λόγο, που ήτανε τόσο θλιμμένη. Της ψιθύρισα ακόμη λόγια γεμάτα τρυφερότητα και της είπα πως ο ξαφνικός έρχομός της μ' έκανε να έλπιζω μέσα στην έρημιά μου πως μπορούσα να ξαναβρω τη χαρά, τη ζωή, ίσως και τον έρωτα. Χαμογέλασε θλιμμένα και ψιθύρισε: «Δεν πρέπει να πιστεύω κανείς στον έρωτα».

Επειτα δεν ξέρω πως συνέβη αυτό. Ένας άνθρωπος ώριμος στο γραφείο μου και τρέχοντας προς την γυναίκα με ύψωμένους τούς γρόθους, φώναζε:

—Α, γι' αυτό έφυγες, για να βρής τον έρωμένο σου!

Είπε κι' άλλες λέξεις προσβλητικές που έκαναν νάνεβη το αίμα στο κεφάλι μου. Δεν ήταν δυνατόν να τον άνευω γι' αυτό. Έπεσα κατεπάνω του, τον άρπαξα από τα γέλια και του φώναξα:

—Φύγε άμέσως από δω. Και γρήγορα, αν δεν θές να σου σπάσω το κεφάλι.

Εκείνη έτρεξε κοντά μου και φώναξε:

—Αφήστε τον, σας παρακαλώ. Μην του κάνετε κακό!

Υπήκουσα. Ο άλλος διώρθηκε τη γραβάτα του και κυττάζοντας κατάματα τη νέα, της είπα:

—Εσύ θάρρης μαζί μου.

Πίστευα, πως εκείνη δεν θα δεχότανε να πάη μαζί του.

Εν τούτοις, έβαλε το πανωφόρι της και το καπέλλο της και τον άκολουθησε. Πριν βγίη μου έρριξε μια ματιά,

«Υστερα από δυο ημέρες έλαβα ξανά να γράμματα. Ήταν από την ωραία άγνωστη κι' έγγραφε:

«...Σας όφείλω μιάν εξήγηση και σας την δίδω. Ή σκηνή, που έγινε σπίτι σας, ήταν ο έπιλογος μιας έρωτικής ιστορίας και μιας απογοητεύσεως. Σας την λέγω με δυο λόγια. Νεώτατη επαντρεύτηκα τον Έντο Β. που μάγαπούσε, όπως τον αγαπούσα κι' εγώ τρελλά. Είμαστε ευτυχισμένοι και ζούσαμε άνεφела δυο χρόνια, αν και είμαστε φτωχοί. Έπειτα ο Έντο, που είναι μηχανικός, έκανε μια εφεύρεση και χωρίς να το καταλάβουμε γίναμε πλουσιώτατοι. Ο έρωας όμως δεν έχει ανάγκη από γοήματα, αντίθετως ο πλούτος τον σκοτώνει.

«Δεν πέρασε πολλός καιρός κι' ο Έντο άρχισε να με παραμελνί. Γνώρισε διάφορες γυναίκες, που άρχισαν να τον περιτριγυρίζουν και με τις όποιες περνούσε τον περισσότερο καιρό του.

«Τρελλή από την ζήλεια και τον πόνο μου, του έγραφα ένα γράμμα, λέγοντάς του πως έφευγα και να μη με ζητούσε, γιατί δεν θα μ' εύρισκε. Αφησα το γράμμα άπάνω στο τραπέζι και έφυγα για την έξοχη, χωρίς να ξέρω καλά-καλά που πηγαίνα.

«Το σπίτι σας τόσο έρημικό και τόσο ήσυχο, μου φάνηκε σαν καταφύγιο. Υπήκουσα σε κάποια παράξενη έμπνευση και χτύπησα την πόρτα σας. Μπήκα μέσα με την σκέψη να έμπιστευθώ τον έαυτό μου σ' έναν άγνωστον, σ' έναν άνθρωπο που μπορούσε να γίνη και φίλος μου... Ίσως να γινότανε έτσι, μά... ο Έντο έφθασε εκείνη τη στιγμή. Τα παρακάτω τα γνωρίζετε...

«Είχε γυρίσει σπίτι νωρίτερα από την συνηθισμένη του ώρα. Όταν πήρε το γράμμα μου βγήκε σαν τρελλός άναζητώντας με. Κατόρθωσε δε να μ' έβρη τώντων. Είδη το αυτοκίνητό μου έξω από την πόρτα σας και μπήκε. Έσα. Όταν μάς είδε μαζί ένόμισε πως είθετε έρωμένους μου και τρελλάθηκε από την ζήλεια. Τον είδα να κλαίη σαν παιδί από την άπελπισία του. Τότε του είπα, ότι τίποτε το σοβαρό δεν είχε συμβη μαζί μας. Ότι ο έρωας μας ήταν ιδανικός και άγνός: ότι την τελευταία μέρα δεν βάσταξα πιά και, άφοι έπέισθη, ότι εκείνος ήταν χαμένος για μένα, αποφάσισα να δοθώ στον άνθρωπο, που έδειχνε τόσο τρυφερότητα για μένα. Συγχωρήστε με, συγχωρήστε με, για το τρομερό ψέμα μου. Μόνον έτσι όμως ήταν δυνατόν να ξανακερδίσω την αγάπη του άνδρός μου και το έπέτυχα... Είμαι όμως βεβαία πως με νοιάσατε, πως με συγχωρήσατε και πρό παντός πως θα κρατήσετε το μυστικό μας.

«Ε λ ε ά ν α»

Η Έλεάνα είχε δίκιο. Την έννοιωσα, την συγχωρήσα και έκράτησα το μυστικό μας. Είναι το μόνο πράγμα, που θα μ' ένώνη από εδώ και στο έξής μαζί της.

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΜΑΖΙΝΕΣ

Ένα μικρό έξοχικό σπίτι

Αριστουργηματικό διήγημα της Μάρτζερι Σκόττ

...Και για όλα αυτά, Ρόμπερτ, αποφάσισα να ξαναρχίσω την παλιά μου ζωή, δηλαδή να εργασθώ, είπεν η Έλκυορ.

Και ο Ρόμπερτ, με τη συνηθισμένη του ψυχραιμία, έρώτησε:

—Ωστε θέλεις διαζύγιο;

Η λέξη διαζύγιο χτύπησε κάπως άσχημα στ' αυτιά της Έλκυορ.

—Ω, όχι... δηλαδή δεν υπάρχει καμιά βία. Δεν φαντάζομαι να σκοπεύω να ξαναπαντρευθής άμέσως — πρόσθεσε μ' ένα έλαφρό χαμόγελο. Καταλαβαίνεις, Ρόμπερτ, αν κατέληξα σ' αυτή την άπόφαση... είναι έπειδή δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά... Αυτή η ζωή δεν μπορεί να συνεχισθί. Νοιώθω ότι σου έχω γίνει δυσάρεστη, ότι η συντροφιά μου σε έκνευρίζει... Ο γάμος μας ήταν ένα μεγάλο σφάλμα, Ρόμπερτ. Δεν ήμουν φτιαγμένη για να ζήσω μέσα σ' ένα μικρό σπιτάκι μακριά από τη ζωή και την κίνηση του Λονδίνου. Είναι ζωτική ανάγκη για μένα να έπιστρέψω στη δουλειά μου.

Ο Ρόμπερτ ένευσε καταφατικά.

—Έχεις δίκιο, άπάντησε.

Η Έλκυορ έννοιωσε ένα περίεργο συναίσθημα — ένα συναίσθημα που δεν ήταν, πάντως, ευάριστο. Της φαινόταν ότι η προθυμία του Ρόμπερτ να συμφωνήση με την άποψή της, δεν ήταν και τόσο κολακευτική γι' αυτήν.

«Ε, βέβαια! Ο Ρόμπερτ αγαπούσε την ήσυχη ζωή του σπιτιού και ως νοικοκυρά η Έλκυορ είχαν άποδειχθί μάλλον μετρία.

—Είσαι έλεύθερη να φύγης όπόταν θέλεις, είπεν ο Ρόμπερτ.

Την έπομένη πολύ νωρίς, η Έλκυορ έπέστρεψε στο Λονδίνο.

□ □

Η πρώτη φροντίδα της ήταν να έπισκεφθί τον διευθυντή της εταιρίας όπου εργαζόταν ως γραμματέας προτού παντρευθί.

Την δέχτηκε με τον ευγενικώτερο τρόπο.

—Θα είναι μεγάλη ευχαρίστησις για μάς να σας προσλάβουμε πάλι, δεσποινίς... χμ... κυρία Χάμφρις, της είπε.

Αλλά, καταλαβαίνετε, η θέσις σας έχει καταληφθί πρό πολλού. Χρειάζομαστε, όμως, μια καλή στενοδοκτική γράφο. Αν η πρότασή... δεν σας ύλη...

—Την δέχομαι και σας ευχαριστώ, τον δέκαψε η Έλκυορ ένθουσιασμένη.

Από τα γραφεία της εταιρίας διευθύνθηκε με έλαφρό βήμα προς την λέσχη της.

—Καλώς την, της είπε η έπιστάτω. Πώς; Θέλεις ένα καλό δωμάτιο; Ξαναρχισες να εργάζεσαι; Και ο άνδρας σου;

—Έφυγε σε ταξίδι, της άποκρίθηκε η Έλκυορ.

—Η έπιστάτω σου έφρωσε με δυσπιστία τα χείλη της.

—Σε ταξίδι... χμ... άς είναι... Θέλεις

λοιπόν δωμάτιο; Υπάρχει ένα έλεύθερο, δεν είναι, όμως, σαν κι' εκείνο που είχατε άλλοτε...

Ναί, το νέο ένδιάτημά της δεν μπορούσε να συγκριθί με το άνοιχτόκαρδο δωμάτιο, στο όποιο έμενε προτού έγκατασταθί με τον Ρόμπερτ στο μικρό σπιτάκι του καταπράσινου προαστίου.

—Εβλεπε σε μια στενή, πάροδο, το κρεβάτι δεν φαινόταν πολύ άναπαυτικό και δεν ύπηρχε καν ντουλαπάκι για τα παπούτσια.

Η Έλκυορ θυμήθηκε την χαριτωμένη μικρή κρεβάτοκάμαρη της συζυγικής στέγης, με τη γαλάζια ταπεταρία και τις κομψές τουαλέτες, έδιωξε, όμως, γρήγορα αυτή την άναμνηση από το μυαλό της. Προτιμούσε την έλλειψη κάθε άνεσεως, από τη μονοτονία της ζωής μακριά από το Λονδίνο, από την πληξί της ρουτίνας.

—Ε δεν πειράζει, είπε άποτεινόμενη στα παπούτσια της, καθώς τ' άράδιαζε κάτω από το κρεβάτι. Θα σκόινιζεσε κάπου-κάπου, η κυρία σας, όμως, θα διασκεδάξη και αυτή η σκέψις πρέπει να σας παρηγορή.

□ □

Και έτσι η Έλκυορ ξαναρχισε με ένθουσιασμό και άποφασιστικότητα την παλιά της ζωή.

Στην άρχή της φαινόταν, φυσικά, κάπως παράξενο να εργάζεται ως ύφισταμένη στην εταιρία όπου πρό δύο έτών ήταν, ούσιαστικά, άπόλυτη κυρίαρχος. Έκτός αυτού, η προσπάθειές της να συνδεθί με τ' άλλα μέλη της λέσχης είχαν άποτύχει. Τα κορίτσια, κατά γενικόν κανόνα, άποσεύγουν να συνάψουν σγέσεις με παντρεμένες γυναίκες, οι όποιες χάρις στην ιδιότητά τους, άσκουν μιάν ένόνητη γοητεία έπάνω στους άνδρας.

—Ολ' αυτά, όμως, η Έλκυορ τ' άντιμετώπιζε μ' ένα γενναίο χαμόγελο. Είχε έντύψει, ότι άκριβώς ποθούσε η καρδιά της, και έκρινε τελείως περιττό να γρινιάξη τώρα, έπειδή αυτό άκριβώς που ποθούσε ήταν στην πραγματικότητα κάπως διαφορετικό από ό,τι το είχε φαντασθί.

Πάντως, τώρα, δεν ήταν υποχρεωμένη να τηγανίξη κάθε πρωί σόγια και ζαμπόνι για το πρόγευμα του Ρόμπερτ, να τον συνοδεύη ως την καγκελόπορτα, να τον βλέπη ν' άπομακρύνεται με το ήσυχο βήμα του προς τον σταθμό, να φτιάχνη κατόπιν το κρεβάτι, να σκουπίζη...

Και το άπόγευμα... Ω εκείνα τ' άπογεύματα, όπου η μόνη της διασκέδαση ήταν να πηγαίνη κάπου-κάπου στον κινηματογράφο και να έπιστρέφη κατόπιν, βιαστικά στο σπίτι για να έτοιμάση το δείπνο του Ρόμπερτ: υπριζόλες στη σάργα με πατάτες τηγανιτές, ή κρύο γοριβό με πουρέ...

Τα βράδια, εκείνος θα διάβαζε την έφημερίδα του και εκείνη θα προσπαθούσε να πείση τον έαυτό της ότι τα

παρασίτα του ραδιοφώνου δεν την έκνευρίζουνε.

Κάπου-κάπου, ο Ρόμπερτ θάφηνε την έφημερίδα να πέση και θα της έλεγε μ' ένα χαμόγελο:

—Μά γιατί είσαι πάλι μελαγχολική; Προσπάθησε, λοιπόν, να συνηθίσεις στην ιδέα ότι είσαι πιά νοικοκυρά...

Και αυτό είχε διαρκέσει δυο χρόνια!... Ο Ρόμπερτ ήταν βέβαια χαριτωμένος άνθρωπος, ωραίος άνδρας, τέλειος τζέντλεμαν. Αυτή, όμως, δεν ήταν φτιαγμένη για νοικοκυρά...

□ □

Ένα πρωί, καθώς έτρεχε να προφθάση το λεωφορείο, καταπίνοντας άκόμα το πρόχειρο πρόγευμά της, έπεσε έπάνω σ' έναν άνδρα, ο όποιος προσπαθούσε ν' άνεβη πριν άπ' αυτήν.

«Έλκυορ του έχωσε βαθειά τον άγκώνα της στο πλευρό, τον έσπρωξε και πέρασε πρώτη.

—Με πέθανες, κορίτσι μου, έβρυχήθη ο άγνωστος σκαρφάλώνοντας πίσω της.

Η φωνή του έκανε την Έλκυορ να στρέψη άπότομα το κεφάλι.

—Θεέ Μεγαλοδύναμι! Έκανε εκείνος. Η Έλκυορ! Η γοητευτική Έλκυορ, η όποία δεν έχει ξεχάσει την μέθοδο του άγκώνος;

—Όπως ο γοητευτικός Μπίλλ Ρέινς δεν έχει έγκαταλείψει την συνήθεια του να τσαλαπατά γυναίκες και παιδιά για να άνεβη πρώτος στο λεωφορείο, άπάντησε η Έλκυορ. Ω Μπίλλ, πόσο χαίρομαι, που σε βλέπω! Πώς βρέθηκες εδώ;

—Ένας καλός δημοσιογράφος βρίσκεται παντού! έδήλωσε ο Μπίλλ. Εκτός αυτού η πολυτελής λιμουζίνα μου έπαθε κάποια βλάβη...

—Εξάκολουθής, λοιπόν, να όνειρεύεσαι πολυτελείς λιμουζίνες; έκανε γελώντας η Έλκυορ.

Η άπροσδόκητη αυτή συνάντηση της προξενούσε έξαιρετική ευχαρίστηση.

Ο Μπίλλ την έκύτταζε προσεκτικά. —Μου φαίνεσαι κάπως άδυνατισμένη, παρατήρησε γενικά, όμως, η συζυγική ζωή δεν σ' έχει αλλάξει πολύ.

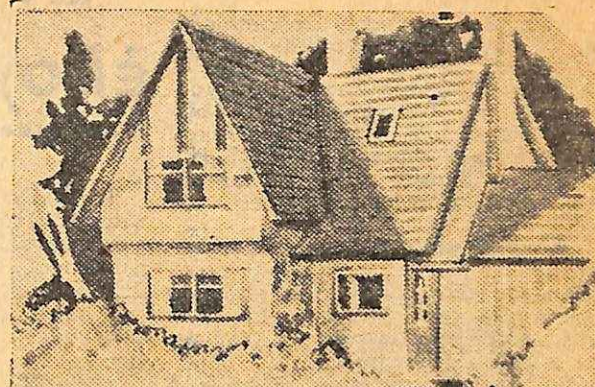
—Ω... η συζυγική ζωή... άρχισε η Έλκυορ, ο Μπίλλ, όμως, την διέκοψε: —Ω ξέρω ότι δεν ζής πιά με τον Ρόμπερτ, είπε.

—Ναί, τον άφησα... δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά...

—Και τότε σκοπεύεις να έπιστρέψης στην θερμή του άγκαλιά; ρώτησε μ' ένα χαμόγελο ο Μπίλλ.

Η Έλκυορ τον έκύτταζε κατάπληκτη. Την έπινε η άγανάκτηση: —Ποτέ... δεν θα έπιστρέψω ποτέ! έδήλωσε.

Και παίρνοντας ξαφνικά την άπόφα-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ούνθορπ Γώλτον, διηύθυνε ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια πολεμικών όπλων της Αμερικής. Από και πρωτόγονο όπλο, επί των ημερών του ιδρυτού του. Ένός Γώλτον το εργοστάσιο είχε γίνει χάρη εις την δραστηριότητα και την ιδιοφυΐα του Ούνθορπ Γώλτον ένα άπειρο συγκρότημα κτιρίων, πάνω από το οποίο σε κάποια απόσταση και πάνω σ' ένα ύψωμα, δέσποζε η κατοικία του εργοστασιάρχου, ένας αληθινός πύργος μεσαιωνικός, στον οποίο έμενε αυτός με την κόρη του Νόρα τον χημικό του Χάρβεϊ Γκρέχαμ και τον οικονόμο του Τζών. Ο κ. Γώλτον είχε και κάτι στενούς συγγενείς, τον Έρζα, την Νοεμή και τον Χάινες, οι οποίοι ενδιαφέροντο επίσης για τις εργασίες του. Εκείνη την ημέρα, ο Γώλτον είχε καλέσει επίκαιρα τους συγγενείς του στον πύργο για να τους ανακαινώσει κάτι το σπουδαίο. Επρόκειτο για την διατήρησή του στην διεύθυνση του εργοστασίου. Την ίδια μέρα, ένα μυστηριώδες χέρι άφηνε ένα απειλητικό γράμμα στο χεράκι του πύργου, με το οποίο ειδοποιείτο ο όπλοβιομήχανος ότι έπρεπε να σκεφθώ και να αφήσω την διεύθυνση του εργοστασίου σ' εκείνον στον οποίο δικαιωματικώς άνηκε άλλως ήταν χαμένος. Ο κ. Γώλτον ταράσσεται αλλά δεν θέλει και να φανερωθώ. Βεβαιώνεται πρώτα ότι το μυστικό πέρασμα που οδηγούσε από το γραφείο του στην αυλή του κτιρίου ήταν εν τάξει και κατόπι πηγαίνει να βοηθί τον χημικό Γκρέχαμ για να του ζητήσει την γνώμη του. Συμφωνούν να τοποθετηθώ φρουρά από ανθρώπους του εργοστασίου δόλγυρα στον πύργο με την έντολή να συλλάβη τον πρώτο ύποπτο που θα έβλεπε να βγαίνει από τον πύργο, και ο κ. Γώλτον κατεβαίνει στην αυλή όπου ήδη τον περιμέναν οι συγγενείς του για το οικογενειακό συμβούλιο. Ο Γώλτον αφού τους μιλά για το απειλητικό γράμμα που είχε λάβει, τους ανακοινώνει κατόπι την απόφασή του να αφήσει διάδοχο στις εργασίες του την Νόρα αλλά υπό τον όρον να παντρευθώ έναν Γώλτον κι' αυτός θα είναι ο Χάινες..

Η νέα, όμως, απορροφεί τον γάμο σ' αυτό και σ' αυτό απότομα και μετ' αυτή. Την ίδια νύχτα, το μυστηριώδες χέρι που είχε αφήσει το απειλητικό γράμμα, σκοτώνει μ' ένα σιλέττο τον

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

όπλοβιομήχανο μέσα στο γραφείο του. Ο δολοφόνος έφυγε κατόπι από τον ίδιο δρόμο από το μυστικό δηλ. πέρασμα που είχε φτιάσει ο τραπεζίτης για τον εαυτό του. Την ίδια νύχτα, γίνεται απόπειρα απαγωγής της Νόρας. Ο Γκρέχαμ αντιλαμβάνεται την απαγωγή και τρέχει πίσω από την μοτοσυκλέτα ή όποια έφερε την Νόρα προς το εργοστάσιο. Ο Γκρέχαμ κατορθώνει την τελευταία ακριβώς στιγμή, να αποσπάσει την Νόρα από τα νύχια του θανάτου. Την ίδια όμως νύχτα, ο απαγωγέας της αποπειράται να την σκοτώσει πυροβολώντας την έξω από το παράθυρο. Αλλά και πάλι ο Γκρέχαμ αντιλαμβάνεται και προλαμβάνει να τον σκοτώσει αυτός. Προτού ξεφυγήσει ο κακούργος ερωτάται από τους αστυνομικούς να πη πού τον έβαλε να τα κάνει όλα αυτά. Ο δολοφόνος υποδεικνύει τον Γκρέχαμ. Αυτός, βάλθηκε από την στιγμή εκείνη να ξεσκεπάσει τον πραγματικό ένοχο. Εν συνεννοήσει με την Νόρα, του στήνει μέσα στο γραφείο μια παγίδα. Καταγινώσκονται με την δουλειά αυτήν όταν ξαφνικά η Νόρα, που παραφύλαγε πίσω από την πόρτα, ακούει θήματα στον διάδρομο. Ανοίγει και βρίσκεται μπροστά στην Νοεμή.

40N

Πώς! της είπε αυτή εκπληκτική, δεν κοιμηθήκατε ακόμη;

— Έψαχνα να βρω μια ασπρίνη....

Η Νοεμή την κούταξε δύσπιστα:

— Και γιατί δεν μου ζήτησες;

— Αυτό έρχομαι να κάω, είπε η Νόρα με φυσικότητα.

Οι δυο ξαδελφές απομακρύνθηκαν προς το δωμάτιο της Νοεμής. Όταν τα βήματά τους έβγυναν στο διάδρομο, ο Γκρέχαμ έκλεισε από μέσα την πόρτα και συνέχισε τη δουλειά του. Επρόκειτο να φροντίσει τώρα για τον φωτισμό του δωματίου στην κατάλληλη στιγμή. Μια άμμουλ μαγνησίου αυτόματου αναφλέξεως τοποθετήθηκε ψηλά μέσα σ' ένα μικρό ανοίγμα του τοίχου που χρησίμευε για την τοποθέτηση βιβλίων, ενώθηκε με σύρμα προς την καουτσουκένια φούσκα της φωτογραφικής μηχανής και η παγίδα ήταν καθόλα έτοιμη.

ΣΤ΄.

ΤΟ ΚΑΨΟΥΛΙ ΤΟΥ ΜΑΓΝΗΣΙΟΥ

Τα ρολόγια του πύργου χτυπούσαν μεσάνυχτα.

Όλα φαινόταν βυθισμένα στον ύπνο μέσα στο σπίτι. Μόνο οι φύλακες που είχαν τοποθετηθώ από την πρώτη μέρα των δραματικών γεγονότων που άφηγηθήκαμε, άγρυπνοί.

Ξαφνικά, στο ιδιαίτερο γραφείο του Γώλτον, ακούσθηκε ένας μικρός ξηρός θόρυβος και το γνωστό μας σανίδωμα του τοίχου υπεχώρησε για να φανή, στο ανοίγμά του, πάλι ο άνθρωπος με την κουκούλα.

Προχώρησε άργά μέσα στο σκοτάδι

και κατόπι στάθηκε τείνοντας το αυτί. Τίποτε δεν έτάραζε την γύρω του βαθεία σιγή.

Ενας μορφασμός ευχαριστήσεως έκανε τα μάτια του να λάμψουν. Την φορά αυτή ήλθε έφοδιασμένος με όλα τα εργαλεία που του χρειαζόνταν για να ανοίξει, επί τέλους, το μεγάλο χρηματοκιβώτιο.

Και για να νάναι πιο ελεύθερος στις κινήσεις του, έριξε πίσω την κουκούλα του ντόμινού του, αναπνέοντας βαθεία. Κατόπι διευθύνθηκε προς το χρηματοκιβώτιο.

Ξαφνικά, όμως, έγινε κάτι που ποτέ δεν θα μπορούσε να το φαντασθώ. Καθώς έτοιμαζόταν να άρξισι την διάρρηξη, ένα ξηρό κράκ ακούσθηκε, και το δωμάτιο γέμισε για μια στιγμή από ένα έκτυφλωτικό φως.

Ο άνθρωπος με την κουκούλα ρίγησε δόλοκλινος. Βλαστημώντας κατέβασε πάλι με μια βίαιη χειρονομία την κουκούλα στο κεφάλι του και κατόπι σαν τρελλός έτρεξε να χωθή στο μυστικό ανοίγμα του τοίχου. Με την βία, όμως, που έφεινε, παρέσυρε πίσω του ένα κάθισμα που έπεσε με πάταγο στο πάτωμα. Ο θόρυβος αναστάτωσε όλο το σπίτι.

Πρώτη κατέφθανε η Νόρα συνοδευόμενη από τον ντέκετιβ Έρρικ.

— Τι τρέχει; ρώτησε αυτός.

— Η παγίδα μας έπέτυχε! φώναξε χαρούμενη η Νόρα.

Και γονατίζοντας κοντά στο κεφάλι της τίγρης, έβγαλε από μέσα την μικρή φωτογραφική μηχανή.

Εκείνη την ώρα έκαιμαν την εμφάνισή τους και οι άλλοι Γώλτον, Η Νόρα τους έδειξε τη μηχανή:

— Έδώ μέσα, είπε, είναι, αυτός που σκότωσε τον πατέρα μου και ήθελε να σκοτώσει και μένα! Αύριο το πρωί θα έχω την τιμή να σας δείξω την φωτογραφία του!

Και σφίγγοντας το πολύτιμο μηχανήμα στο στήθος της, τους καληνύχτισε και έφυγε για τον σκοτεινό θάλαμο του εργαστηρίου του Γκρέχαμ.

Ο άνθρωπος με την κουκούλα, βγήκε εν τώ μεταξύ από τον γνωστό μας δρόμο από το σπίτι, χωρίς διάλογο να τον αντιληφθούν και διευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς τους άγρους. Μια σειρά τηλεφωνικών στύλων έωνε τον πύργο με το εργοστάσιο και το εργοστάσιο με την Νέαν Υόρκη. Ήταν η τηλεφωνική γραμμή του Γώλτον. Ο μυστηριώδης άγνωστος έφθασε μπρος σ' ένα στυλό, έβγαλε το ντόμινό του και με ευκινήσια καταπληκτική σκορφάλωσε στο στυλό, ως το ύψος των συμμάτων. Εκεί έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό τηλεφωνικό μηχανήμα, το προσάρωσε στο στυλό και άρχισε να ακούει. Σκοπός του ήταν να συλλάβη κάθε τηλεφωνική συνομιλία που θα γινότανε ίσως μεταξύ πύργου και Νέας Υόρκης.

Στον πύργο, η Νόρα, αφού άφηκε το κοντάκι στον σκοτεινό θάλαμο, κατέβηκε στο χώλ και πήρε το τηλέφωνο για να επικοινωνήσει με τον Χάρβεϊ.

Ο νέος είχε εγκατασταθεί εν τώ με-

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

-ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

ταξύ στο σπίτι του και δεν βρισκόταν στον πύργο παρά μονάχα την ημέρα,

— Άλλο, ο κ. Γκρέχαμ; ρώτησε η Νόρα.

— Ο ίδιος. Μις Γώλτον έσεις; Υπάρχει τίποτε το νέο;

— Βεβαίωτα! το κόλπο σας επέτυχε καθ' όλην την γραμμή!

— Θαυμάσια!... φώναξε χαρούμενος ο χημικός....

Το έξησκημένο του αυτή έπιασε ένα ύποπτο τρίξιμο που άσφαλώς θα προήρχετο από την έπαφή κάποιου ξένου αντικειμένου επάνω στο στυλό.

— Μις Γώλτον! είπε, προσοχή! Μη λένε περισσότερα γιατί θα αρρωπά κάποιος μας ακούει. Έρχομαι άμέσως στον πύργο!

Μη φοβάσθε, έκανε γελώντας η Νόρα, δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο. Ο κ. Έρρικ άγρυπνει στο χώλ!

Ο άνθρωπος με την κουκούλα δεν είχε χάσει λέξη από την τηλεφωνική αυτή συνομιλία.

Διάβολε, ψιθύρισε, την έπαθα σαν αρχιβλάκας. Τώρα πρέπει να ενεργήσω άμέσως, αν δεν θέλω να έχω συνέχεια ή υπόθεσις. Έν τώ μεταξύ ως τους στερήσω τας ευχαριστήσεις μιάς νέας τηλεφωνικής συνεννοήσεως, στο μέλλον. Και βγάζοντας ένα σουγιά, έκοψε το στυλό. Έτσι η τηλεφωνική επικοινωνία του πύργου με τον άλλο κόσμο είχε διακοπεί.

Ο άγνωστος εγγλύστρησε τότε κατά μήκος του στυλίου, φόρεσε το ντόμινό του και με βήμα γρήγορο επέστρεψε στον πύργο.

Σε λίγο, βρισκότανε και πάλι μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του Γώλτον.

—

Ο ντέκετιβ Έρρικ, αφού έβεβαίωσε την Νόρα ότι δεν είχε να φοβηθώ τίποτε, και ότι θα άγρυπνούσε όλη την νύχτα, κατέβηκε στο μεγάλο χώλ.

Εκεί άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω, φέρνοντας στο νού του τα παράδοξα γεγονότα στα οποία είχε ανακαλύψει κι' αυτός, από τη στιγμή που ο Γώλτον τον είχε καλέσει κοντά του.

Η υπόθεσις που φαινόταν δυσωδήποτε άπλη, στην αρχή, όσο πήγαινε συνεσκοτιζέτο περισσότερο.

Ποιός, λοιπόν, απ' όλους όσοι έμεναν στον πύργο, ήταν ο άνθρωπος με το μαύρο ντόμινο;

Ένα πρωί, ενώ οι άλλοι έπαιρναν το πρόγευμά τους, αυτός είχε έπισκεφθώ τα δωμάτιά τους και σκάλιζε σ' όλα τα συρτάρια τους. Δεν είχε ανακαλύψει όμως τίποτε. Νά έρχόταν, μήπως απ' έξω ο δολοφόνος; Αλλά πώς; Από πού; Από κανένα παράθυρο και από καμιά πόρτα του πύργου δεν θα μπορούσε να περάσει κανείς, χωρίς να τον αντιληφθούν οι φύλακες. Από πού, λοιπόν, έμπαινε ο μυστηριώδης άνθρωπος στον πύργο;

Ο ντέκετιβ κάθισε σε μια γωνιά του μικρού τραπέζιού πάνω στο οποίο το άγνωστο χέρι, που τόσο είχε τρομάξει τον Τζών, είχε αφήσει το απειλητικό εκείνο γράμμα και συνέχισε τις σκέψεις

του. Περίμενε με άνυπομονησία την εμφάνιση της φωτογραφικής πλάκας από την Νόρα, που μόνον έτσι, ίσως, υπήρχε έλπίς να διαλευκανθώ το μυστήριο....

Ενώ σκεπτόταν αυτά, ο ντέκετιβ, έβγαλε την συγαροθήκη του και έτοιμάσθηκε να ανάψει τσιγάρο, όποτε ξαφνικά, το παραπέτασμα που ήταν από πίσω του κινήθηκε και φάνηκε πάλι ένα χέρι που κρατούσε ένα μικρό σιδερένιο ρόπαλο.

Ο ντέκετιβ καθώς σήκωσε το κεφάλι για να ανάψει το τσιγάρο, είδε το χέρι με το ρόπαλο μέσα από τον καθρέφτη που ήταν στον άπέναντι τοίχο, κι' έκανε να πεταχθώ επάνω. Δεν πρόφθασε όμως.

Το χέρι με το ρόπαλο βαρύ έπεφτε πάνω στο κεφάλι του. Ο ντέκετιβ κυλλίσθηκε κάτω. Ήταν νεκρός.

Ύστερ' από λίγο, ο άγνωστος ενεφάνιζετο δολόκληρος πίσω από το παραπέτασμα. Σταύρωσε τα χέρια του και κυττάζοντας με περιφρόνηση το άψυχο σάμα του αστυνομικού ψιθύρισε:

— Αυτά παθαίνει όποιος χώνεται στις ξένες δουλειές. Στους άλλους τώρα!...

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΖΗΛΟΥΠΙΑ

Α΄.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η Νόρα, αφού έκλεισε το τηλέφωνο, διευθύνθηκε στο σκοτεινό θάλαμο για

Έπεσε με όρμη επάνω στον άνθρωπο με την κουκούλα...

χημικός του εργοστασίου!

— Τίποτε! Δεν μπορείτε να μπητε. 'Η διαταγή είναι ρητή, Κανέναν δεν μπαίνει στον πύργο τη νύχτα!...

— Μά αυτό είναι παραλογισμός! Έκανε ο νέος. Είναι ανάγκη απόλυτη να μπει! Με περιμένει η μίς Γώλτον.

— 'Αδύνατον! επέμεινε ο φύλαξ. Δεν μπορώ να παραβώ τις διαταγές που έχω λάβει!...

— 'Ο Γκρέχαμ άφριζε από το κακό του. 'Επρεπε να συναντήσει με κάθε θυσία την Νόρα.

— Θά μού πληρώσεις ακριβά την κακοκεφαλιά σου, έκανε του φρουρού, άφησέ με να περάσω!...

— 'Αδύνατο! Έκανε ο άλλος.

— Θά το δούμε! είπε ο Γκρέχαμ. Καί, βγάζοντας το επανωφόρι του, ριχτηκε πάνω στον φύλακα.

Είχε να κάμη, όμως, με γερό παλληκάρι. Σε λίγο οι δυο άνδρες είχαν κυλισθή στο χώμα άγκαλιασμένοι.

...
'Η Νόρα, εν τώ μεταξύ, είχε βγίη τόν διάδρομο νομίζοντας ότι είχε έλθει ο Χάρβεϋ.

Έξαφνα όμως έβγαλε μιά αδύνατη φωνή.

— 'Αντί του Χάρβεϋ αντίκρουσε το φριχτό φάντασμα του πύργου: τόν άνθρωπο με την κουκούλα!

Είχε, όμως, την δύναμη να υπερνικήση την ταραχή της και, τρέχοντας, έπέστρεψε στο δωμάτιο και κλείδωσε από μέσα την πόρτα.

— 'Ο άγνωστος την άκολούθησε.

Βρήκε την πόρτα κλειστή. Δοκίμασε να την άνοιξη, πέφτοντας επάνω της με όλο το βάρος του σώματός του, αλλά η πόρτα κρατούσε καλά.

Μιά βλοστήμια έξφυγε τότε μέσα από τα δόντια του. 'Επρεπε να τελειώση με κάθε θυσία. Έβγαλε το ίδιο εκείνο ρόπαλο με το οποίο είχε σκοτώσει τόν άτυχο ντέκετιβ και το κατέφερε με δύναμη πάνω στην πόρτα, άδιαφορώντας για τόν θόρυβο που έκανε. Σε λίγο η πόρτα είχε γίνει κομμάτια. 'Εντροπή, τότε, η Νόρα, είδε από το άνοιγμα, το μαύρο ντόμινο να προχωρή προς το μέρος της.

— Βοήθεια! φώναξε με όλη της την δύναμη. Καί χωρίς να χάση καιρό, πήρε ένα περιστροφικό που βρισκόταν δίπλα της πάνω σε μιά έταξέρα με φάρμακα για την εμφάνιση τών φωτογραφιών και το άδειασε έναντίον του άγνώστου. Το χέρι της, όμως, έτρεμε και οι σφαίρες όλες πήγαν χαμένες.

— Βοήθεια! φώναξε και πάλι η Νόρα. 'Αλλά δεν φαινόταν κανείς.

— 'Ο άνθρωπος με την κουκούλα προχώρησε τότε προς το μέρος της.

Σε λίγο την έφθανε και ενώ με το ξανά γέρι την έπιανε από τόν καρπό, με το άλλο έτοιμάσθηκε να την χτυπήσει στο κεφάλι με το φονικό του ρόπαλο.

B'.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

'Η Νόρα ήταν χαμένη, Μιά στιγμή ακόμη και το φονικό ρόπαλο θάφευτε στο κεφάλι της. 'Ο δολοφόνος την κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο μίσος.

Κρατούσε το χέρι του ύψωμένο επάνω από το κεφάλι της νέας. Σάν να ήθελε να άπολαύση την άγωνία της, κάτω από το ρόπαλο, να την κάμη να υποφέρει περισσότερο.

Αυτό έσωσε την Νόρα.

'Η νέα, μ' όλο τόν τρόμο που έδειχνε το πρόσωπό της, είχε ξαναβρή την ψυ-

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

χραμιά της. 'Οπως είχε υποχωρήσει μπροστά στην έπιδρομή του κακούργου, είχε φθάσει στον πάγκο, πάνω στον όποιον βρισκόταν τα φωτογραφικά υγρά, έτοιμα για την εμφάνιση της φωτογραφίας που είχε παρθεί στο γραφείο του δολοβιουχάνου.

'Η Νόρα ένοιωσε στην έπαφή τών δοχείων αυτών να την κυριεύση ολόκληρη η έλπίδα για την ζωή και άμέσως παίρνει την άποφασή της. 'Οπως είχε τα χέρια πίσω και κρατούσε τόν πάγκο, άρπάζει ένα από τα δοχεία με τα φάρμακα και το χύνει με μιά στραπιαία κίνηση στο πρόσωπο του δολοφόνου.

Αυτός άφηκε με μιά κραυγή πόνου το ρόπαλο να του πέση κάτω και έφερε τα χέρια του στα μάτια.

Μαζί με το ύγρο είχε πέσει κάτω και η πολύτιμη πλάκα κι' έγινε γλίια κομμάτια. Τι σημαίνει, όμως, η Νόρα είχε σωθεί. 'Επιφελήθηκε της συγχύσεως του κακούργου και με βήμα κλονιζόμενο, βγήκε στο διάδρομο.

Γιατί ο Γκρέχαμ άργούσε να φανή;

Μόνον κοντά του θά ένοιωθε τόν έαυτό της έν άσφαλεια.

Τρέχοντας η Νόρα, έφθασε ως το θερμοκήπιο.

'Η καρδιά της πήγαινε να σπάση. Νόμιζε ότι ο άνθρωπος με την κουκούλα την κυνηγούσε πάντα.

Κρύφτηκε πίσω από κάτι μεγάλες γλάστρες, έλπίζοντας ότι ο κακοδργος είχε χάσει τα ίχνη της. 'Εν τούτοις, αυτός, άφοι συνήλθε από την πρώτη του έκπληξη, έτρεξε, παρ' όλους τούς πόνοους του, εις αναζήτησιν της Νόρας. Δεν άρνησε να την διακρίνη. Τα μάτια του έβγαζαν άστραπές. Αυτή την φορά δεν θά του ξέφευγε πιά. Προχώρησε προς το μέρος της, την άρπαξε από το μπράτσο, την έσυρε έξω από την κρύπτη της και την έρριξε στο πάτωμα.

— 'Ολα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, που η Νόρα δεν βρήκε καιρό να άμυνθη. Έβγαλε μόνο μιά ιδιαιτεριστική κραυγή που άντήχησε μέσα στη νυκτερινή σιγή.

— 'Υστερ' από δυο στιγμές φάνηκε στην είσοδο της σέρρας ο Γκρέχαμ. Είχε άκούσει την κραυγή της Νόρας και καταβάλλοντας μιά υπερτάτη προσπάθεια κατάρθωσε να άπαλλαγί από τόν φρουρό που του έμπόδιζε την είσοδο και να βρεθί με δυο άλματα στο θερμοκήπιο, άπ' όπου ήταν βέβαιος ότι προήρχετο η κραυγή.

— 'Ο νέος έπεσε με όρμη επάνω στον άνθρωπο με την κουκούλα και οι δυο τότε βρέθηκαν άγκαλιασμένοι στο πάτωμα της σέρρας.

Μιά άγρια πάλι άρχισε τότε. Στην αρχή, ο άγνωστος φαινόταν ότι είχε την ύπεροχη. Με μιά δυνατή γροθιά εξαπέστειλε τόν Χάρβεϋ να κυλισθή λίγα βήματα παρακάτω. Παρ' όλη, όμως, την σφοδρότητα της προσκρούσεως, ο Χάρβεϋ δεν έχασε τις αισθήσεις του.

Είχε ήδη ούρει το μπράσουινγκ το οποίο είχε στην πίσω τσέπη του πανταλονιού του και πυροβόλησε επανειλημμένως. 'Ο άγνωστος, όμως, είχε προ-

φθάσει να κάμη μια κίνηση και ν' άποφθάσει να κάμη μια κίνηση και ν' άποφύγι τις σφαίρες. 'Αλλά δε δοκίμασε

πιά και να άντισταθί. Το ζήτημα ήταν προς το παρόν χαμένο γι' αυτόν, και άπεφάσισε να το άναβάλλη για άλλοτε.

— 'Ερριξε γύρω του ένα γοργό βλέμμα. 'Η μόνη έξοδος για να φύγη ήταν η θύρα. 'Αλλ' αυτήν την είχε φράξει ο Γκρέχαμ, ο όποιος στεκότανε μπροστά της.

Τότε δεν δίστασε πιά.

— 'Αρπαξε ένα ξύλινο σκαμνί που βρισκότανε κοντά του και το πέταξε πάνω στο τζαματό της σέρρας, τα τζάμια έσπασαν με φοβερό πάταγο. 'Ο άνθρωπος με την κουκούλα, ώρμησε από το άνοιγμα που είχε σχηματισθί και εξαφανίσθηκε. 'Ενας φουρρός τόν άντελήφθηκε να πηδά, και έτρεξε προς το μέρος του, αλλά ο υυστηριώδης άνθρωπος είχε κιόλας χαθί!

— 'Εν τώ μεταξύ ο Γκρέχαμ έτρεξε να βοηθήση την Νόρα να σηκωθί. Την έφερε ως ένα κάθισμα και έμεινε κοντά της έγκαρδιώνοντάς την με τις περιποιήσεις του.

— 'Η νέα σκούπισε τα δάκρυα που είχαν μουσκέψει το πρόσωπό της και του έδωκε το χέρι με θερμή.

— 'Ευχαριστώ Χάρβεϋ, είπε πολύ συγκινημένη. 'Αν βρισκόμια ακόμη στη ζωή το όφειλω και πάλι σε σάς. Δεν θά το ξεχάσω αυτό ποτέ!...

— 'Απότομα, όμως, σταμάτησε και φέροντας το χέρι της στο μέτωπό, σάν να θυμότανε εκείνη την ώρα, φώναξε:

— Χάρβεϋ! 'Η πλάκα! Πάει η πλάκα, έσπασε!

— 'Εκείνος όμως, έσπευσε να την καθησυχάση:

— 'Ω! μη στενοχωρησθε σάς παρακαλώ, της είπε. Το σπουδαίο είναι ότι σωθήκατε έσείς. Τα άλλα δεν ένδιαφέρουν!...

Γ'.

ΦΕΙΔΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

— 'Εν τούτοις οι πυροβολισμοί, ο θόρυβος του τζαμιού που έσπασε και οι κραυγές της νέας, είχαν ξυπνήσει έλο το σπίτι.

— 'Η Νοεμή, ο Χάινες, ο θεός 'Ερζα, και οι ύπηρέτες, ντύθηκαν βιαστικά και έτρεξαν κάτω να ίδουν τί συμβαίνει.

— 'Ενώ δε ο Χάρβεϋ έξηγουσε τα διάφορα περιστατικά της δραματικής εκείνης νύχτας, η Νόρα έστελνε τόν Τζών να τηλεφωνήση στην Νέα 'Υόρκη για να σταλούν οι άστυνομικοί.

Σε μιά στιγμή, ο Χάινες έπωφεληθείς της άπομονώσεως της Νόρας, άποσπάσθηκε από τούς άλλους και πλησιάζοντας την νέα:

— 'Αγαπητή μου Νόρα ψιθύρισε, πόσο βαθειά συμμερίζομαι τις δοκιμασίες σου! Πάσχω μαζί σου, πιστέψέ με! Καί όσο εσύ υποφέρεεις περισσότερο, τόσο πείθομαι έγώ ότι ο πατέρα σου είχε προαισθανθί όλα όσα θά συνέβαιναν, γι' αυτό και έξέφρασε τη τελευταία του θέληση, ως διαθήκη του, την έπιθυμία να μάς παντρεύη. Για ν'αχνη έναν προστάτη στις φοβερές αυτές στιγμές....

— Χάινες! τόν διέκοψε απότομα η Νόρα, σάς είπα και άλλοτε, σάς παρακάλεσα μάλιστα, να μ' η μού ξανακάνετε λόγο γι' αυτά τα πράγματα. Σας παρακαλώ και πάλι τώρα, να με αφήσετε ήσυχη!...

— 'Εν τούτοις, επέμεινε ο Χάινες, δεν πρέπει να παρασυρμένο από την καρδιά σας. Στη θέση που βρίσκεσθε μόνον η λογική πρέπει να σάς καθοδηγή...

— 'Η Νόρα τόν κύτταξε κατάματα.

— 'Η καρδιά μου, είπε, και η λογική μου ούδέποτε θά χωρισθούν ή μιά από

την άλλη, αυτό το ξέρετε καλά!...

— 'Ο νέος δεν μπόρεσε να συγκρατήση ένα κίνημα λύσσας. Τα χέρια του σφιχτηκαν νευρικά:

— Νόρα, μούγκρισε μέσα από τα δόντια του, η τελευταία έπιθυμία του πατέρα σου πρέπει να εκπληρωθί!...

Και πιάνοντάς την από τόν καρπό, πρόσθεσε:

— Και θά εκπληρωθί, το όρκίζομαι!...

— 'Η Νόρα, τράβηξε με δύναμη το χέρι της, και ψιθύρισε:

— Θά το ίδουμε αυτό.

— 'Εκείνη την ώρα πλησίαζαν η Νοεμή και ο 'Ερζα, και ο Χάινες άναγκάσθηκε να σωπάση και να πάρη άλλος ύφος.

— 'Υστερ' από λίγο, άκούγονταν έξω από τόν Πύργο η σειρήνα του άστυνομικού αυτοκινήτου που είχε φθάσει κιόλας.

— 'Ο έπικεφαλής τών άστυνομικών, δεν ήταν αυτή τη φορά ο ίδιος εκείνος που είχε κάνει της άνακρίσεις. 'Αρχισε κι' αυτός από την διαπίστωση της ταυτότητας όλων τών παρόντων.

— 'Η αρχή έγινε από τόν Χάρβεϋ.

— 'Ο νέος, άφοι έδήλωσε το όνομα του και την θέση του στο εργοστάσιο.

— Πρόσθεσε άπαντώντας σε έρωτήσεις του άστυνομικού:

— 'Αγαμος...δεν έχω άλλο εισόδημα από τόν μισθό μου....

— 'Αν ο άστυνόμος που έπαιρνε την άπάντηση αυτή, έστρεφε εκείνη την ώρα τα βλέμματα προς την Νοεμή, θάβλεπε ένα ειρωνικό χαμόγελο να διαγράφεται στα χείλη της νέας, χαμόγελο που ώρισμένος θά τόν έβαζε σε ύποψις.

— Τι ήξερε, λοιπόν, η παράξενη νέα από την ιδιαιτεριστική ζωή του Γκρέχαμ, ώστε να διαπιστή στους λόγους του, κι' αν ήξερε τίποτε γιατί δεν το έλεγε; Τι έκυρβε η αλνιγματώδης αυτή σιωπή; Είχε, άραγε, σοβαρούς λόγους να μη θέλη να διαψεύση τόν νέο;

— Κύριε Γκρέχαμ, συνέχισε εν τώ μεταξύ ο άστυνόμος, έχετε την καλwsύνη να με συνοδεύετε ως το χολ' μουζι με τόν Τζών; Θέλω να μελετήσω τις πω-τες ένδειξεις και να μεταφέρω το σώμα του άτυχου ντέκετιβ.

Και στρεφόμενος προς τούς άλλους:

— Σεις μπορείτε να έπιστρέψετε στα δωμάτια σας, είπε ευγενικά. Θά συνεχίσω άβριο τις άνακρίσεις μου....

— 'Ερχεσθε, είπε ξαναγυρνώντας στον Γκρέχαμ.

— Σας άκολουθώ...

— 'Οταν βγήκαν, η Νόρα έτοιμάσθηκε, σύμφωνα με την υπόδειξη του άστυνομικού να άνεβί στο δωμάτιό της, όταν την κράτησε η Νοεμή και πιάνοντάς την από την μέση με μιά χειρονομία άσυνήθιστη γι' αυτήν, της είπε χαμηλώνοντας την φωνή:

— Πόσο είσαι γλωμή, άγαπημένη μου! Καταλαβαίνω, όμως, την συγκίνησή σου, ύστερ' από τόσες περιπέτειες... Πρέπει τώρα να ξεκουρασθής. 'Ας έλπίσουμε ότι αυτή την φορά η άστυνομία θά διαφωτίση το φρικτό αυτό μυστήριο. Καί έγώ, τώρα, δεν κοιμoύμαι πιά ήσυχά από σένα!...

— Ποιός, όμως, έκανε στενάζοντας η Νόρα, θέλει με τόσο έπιμονή την καταστροφή μου; Καί γιατί αυτή η λύσσα του μαζί μου; Ποιόν έφτεξα και δεν το ξέρω, ώστε να με μισή θανάσιμα;

— Θά το μάθουμε στο τέλος και θά έκδικήσουμε τόν δυστυχισμένο θεό! 'Εν τώ μεταξύ, όμως, θάπρεπε να προσέχη και να δυσπιστή περισσότερο. 'Εμπιστεύεσαι σε πρόσωπα τα όποια έσως δεν είναι τόσο άξια έμπιστοσύνης...

— Τι έννοεις; 'Υποπτεύεσαι ακόμη την

Γκρέχαμ; 'Αλλ' αυτός μου έσωσε την

ζωή!... Θάπρεπε να του όφειλω ευγνω-

μοσύνη μέχρι θανάτου!...

— Δεν αντιλέγω, αλλά και δεν θά μιλούσα έτσι αν δεν ύπήρχε στ'όν νέο αυτόν κάτι που όμολογώ ότι πολύ με άνησυχεί... Δεν θά μπορούσα να εξηγήσω καθαρά, τί. Είναι προαισθημα; Είναι έντύπως;... 'Ισως να γελιούμαι, πάντως, σου επαναλαμβάνω ότι δεν είμαι διόλου ήσυχη....

— 'Εγώ, είπε η Νόρα, νομίζω ότι μάλλον τόν άντιπαθείς...

— 'Απεναντίας! διεμαρτυρήθη η Νοεμή. Τόν βρισκό πολύ συμπαθητικό και καταλαβαίνω ότι σου άρέσει.... Είναι όμως αυτό ένας λόγος για να μάς κρύβεται τόσο; Γιατί πολλές φορές ως τώρα είπε ότι η θέσις του στο εργοστάσιο είναι ο μόνος του πόρος ζωής. Καί εν τούτοις, είναι πλούσιος, πλουσιώτατος μάλιστα!...

— Πλούσιος! φώναξε έκπληκτη η Νόρα. Πώς το ξέρεις αυτό; 'Εν τούτοις, ο Χάρβεϋ, δεν έχει την παραμικρή περιουσία!

— Δεν συμμερίζομαι τη γνώμη σου. 'Αντιθέτως έπιμένω ότι ο Γκρέχαμ είναι πλουσιώτατος. Θά ήταν εύκολο, άλλως τε να εξακριβωθί αυτό....

Και έπειδή η εξαδέλφη της σιωπούσε σκεπτική, η Νοεμή εξακολούθησε:

— Θά όμολογήσης ότι αν δεν πλανώμαι, ύπάρχει έδώ κάποιο άνησυχαστικό μυστήριο που πρέπει να διευκρινισθί. 'Ανθρωπος που λέει τέτοια ψέμματα, είναι πάντοτε ύποπτος!...

— Δεν μπορώ να παραδεχθώ ότι ο Χάρβεϋ δεν είναι ο τιμιώτερος τών ανθρώπων!... Έκανε η Νόρα.

— 'Εκείνη την ώρα πλησίασε ο θεός 'Ερζα. Κάτι είχε πάρει το ατί του από την συνομιλία τών δυο κοριτσιών γι' αυτό επενέβη και είπε με πονηρό ύφος, άποτεινόμενος στην Νόρα:

— 'Ανηψούλα μου, κι' έγώ επίσης δεν μπορώ να υποπτευθώ τόν κ. Γκρέχαμ, που ήταν τόσο άφωσιωμένος στον πατέρα σου.... Θά ήταν τρέλλα να σκεφθί κανείς να τόν κατηγορήση επί συνενοχής στην δολοφονία του! 'Εν τούτοις, έπιτρέψέ μου να σου πω, ότι συμφέρον όλων μας είναι να πεισθούμε ότι η Νοεμή δεν άπατάται!...

Και πρόσθεσε με ύποκριτική άφέ-λεια:

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Τί πάθατε λοιπόν! 'Εν τούτοις δεν σάς χτύπησα στο στομάχι, αλλά στο σα-γώνι.

— 'Ακριβώς! Κατάπια το χερού μου το δόντι!...

— 'Εν τούτοις έγώ είμαι άπολύτως βέβαιος ότι άπατάται!...

— 'Η Νόρα, όμως, κούνησε το κεφάλι.

— 'Οχι, θείε μου, 'Αρνούμαι να υποπτευθώ τόν Γκρέχαμ για το παραμικρό. Θά ήτο άνάξιο ενός ανθρώπου με συνείδηση να πιστέψη, ύστερ' άπ' όσα έκανε, ότι ένέχεται, έστω και κατά τι, στην δολοφονία του πατέρα μου! 'Όσον άφορā την ύποπιθεμένην περιουσία του, αν και δεν ξέρω να έχη καμιά περιουσία, αυτό είναι άλλο ζήτημα και έντελως άσχετο με την ύπόθεση που μάς άπασχολή. Δικαιώμα του αν είναι πλούσιος, να τόν κρύβη για ένα διοηδότε λόγο, που άσφαλώς δεν θά μάς άφορā και να εργάζεται όπως ο τελευταίος πτωχός νέος. 'Αν δε έχη, πραγματικά περιουσία, όπως ίσχυρίζεται η Νοεμή, αυτό τόν άπαλλάσσει περισσότερο από κάθε όπνοια άντ' να τόν ένοχοποιή. Γιατί τί συμφέρον θά είχε τότε από την δολοφονία του πατέρα μου;...

— 'Ο 'Ερζα έρριξε ένα γρήγορο βλέμμα στη Νοεμή, που έσήμαινε:

— Μοι φαίνεται Νοεμή, πώς χάνομε τόν καιρό μας έπιμένοντας.

Κατόπιν, στρεφόμενος προς την Νόρα:

— Είμαι σύμφωνος μαζί σου ανηψούλα μου. 'Ο κ. Γκρέχαμ, δεν μπορεί παρά να είναι αυτός που λές. 'Ας άφήσουμε λοιπόν στην Νοεμή της ιδέας της!

Και ριχνοντας ένα βλέμμα στο ρολόι του πρόσθεσε:

— Είναι άργά. Πάμε τώρα να ξαναπέσουμε στο κρεβάτι! 'Ας μην ξεχνούμε ότι αύριο το πρωί έχουμε συνέντευξη στο ύπουργείο τών Στρατιωτικών. 'Επειδή δε η θέση σου ως διευθυντρίας του εργοστασίου δεν έχει ακόμη άναγνωρισθί, έπισήμως, είναι ανάγκη να πάμε εκεί όλοι μαζί για να τόν άντιπροσωπεύσουμε....

— 'Εννοείται, θείε μου, έκανε η Νόρα, έχετε, σάς παρακαλώ, την καλwsύνη να είδοποιήσετε τόν Τζών να έχη έτοιμο το αυτοκίνητο κατά τις έννά; Θά είμαι έτοιμη....

— 'Όταν ο 'Ερζα έμεινε μόνος με την Νοεμή, την κύτταξε κατάμματα και ρώτησε:

— Είσαι βεβαία γι' αυτά που λές; Πραγματικά; Είναι πλούσιος ο Γκρέχαμ;

— 'Ω! θείε μου, διεμαρτυρήθη η νέα. 'Αφοι ξέρω ότι μένει σ' ένα θαυμάσιο διαμέρισμα της 'Εκτης Λεωφόρου!...

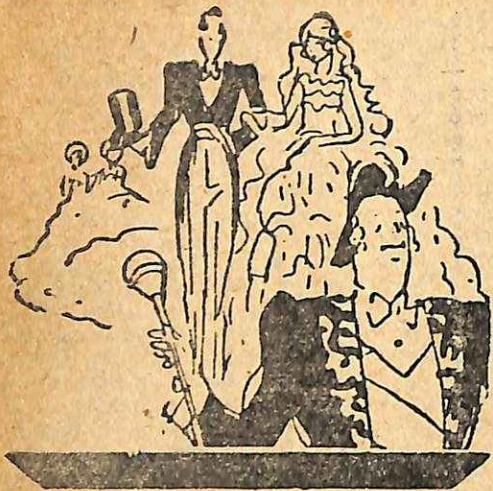
— Πολύ καλά, άπήντησε ο νέος, άφοι σκέφθηκε λίγο, έλα ύστερ' από πέντε λεπτά να με βρής στο δωμάτιό μου. Θά πάξωμε μαζί να βρούμε το μέρος να άνοίξουμε τα μάτια της Νόρας και χωρίς να τόν θέλη... Πρέπει αυτή την φορά να άπαλλαγούμε από τόν ένοχοπτικό...—

Δ'.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΥΪΣ

Την άλλη μέρα, ο Χάρβεϋ είχε σηκωθεί πολύ πρωί. Δεν μπόρεσε να κλείση διόλου σχεδόν τα μάτια την νύχτα εκείνη. Τα νεύρα του ήταν φοβερά ταραγμένα, γι' αυτό και μόλις άρχισε να χαράζει σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. 'Η τύχη της μίς Γώλτον τάν άπασχολούσε ζωηρότατα.

['Η συνέχεια στο έπόμενο]

Τί τήν κάνετε τήν εὐτυχία σας κυρία μου; Μιά ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα

Πέρασαν δέκα χρόνια ζωής κι' ἡ εὐτυχία, ἡ ἀληθινή συζυγική εὐτυχία, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἕνα ὁμορφο ὄνειρο. "Ω, πόσο, ἀλήθεια, εἶναι εὐτυχισμένα τὰ ὁμορφα ὄνειρα! Κλείνουν ὅλη τὴν ἐμπειροσύνη τῶν ἐρωτευμένων, ὅλες τὲς γλυκὲς στιγμές τῶν ἀρραβῶνων, ὅλες τὲς ἀναμνήσεις τοῦ ὕμεναίου. Τὰ κορίτσια πάντα κάνουν ἕνα σωρὸ τέτοια ὄνειρα. Μὰ ἡ γυναῖκες, ἡ παντρεμένες γυναῖκες, μπορεῖ νὰ πιστεύουν σὲ μιὰ συζυγική εὐτυχία τόσο εἰδυλιακή καὶ τόσο ὁμορφή;

Μάλλον ὄχι. Πολλὲς γυναῖκες θὰ ἔπρεπε μάλιστα νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι δὲν ξέρουν παρὰ ἐλάχιστάξεναν ἄνθρωπο, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέονται τόσο ἱερά καὶ θὰ περάσουν μαζί του τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς τῶν. Μπορεῖ βέβαια νὰ ὑπάρχει μετὰ τῶν ἑνῶν περιπαθῆς ἔρωτος πού τοὺς ἑλκύει. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, πού εἶναι συνήθως τόσο πεζή, τὰ πράγματα ἀρχίζουν σιγά-σιγά ν' ἀλλάζουν. Κάθε ἡμέρα ὁ ἕνας παύει νὰ ντρεφτεῖ τὸν ἄλλο καὶ προσδίδει τὸν ἀληθινὸν του χαρακτήρα. Ὁ «ἀγγελος» κι' ὁ «χρυσούλης» ἄνδρας γίνεται «τέρας» καὶ γιὰ τὴν ὄχι καὶ «γὰ τῶν ἑνῶν»! Ἡ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένης γυναῖκες, τὰ «κουκλιά» κι' ἡ «ἀγαπῶ-λες», μεταβάλλονται ἐμφανικά σὲ «κα-τσίκες» καὶ «μέγαιρες». Καὶ τὸ ὄρα-μα τῆς συζυγικῆς ζωῆς ἀρχίζει μέγρι-να καταλήγει σὲ φοβερό ἀλληλοφά-γωμα!... Κι' αὐτὸ, πὸς θὰ τὸ πιστεῦ-σε, συμβαίνει περισσότερο στοὺς γάμους πού προέρχονται ἀπὸ «μεγάλους» καὶ «περιπαθεῖς» ἔρωτες.

Ἡ τραγικὴ κατάσταση γιὰ τοὺς συζύγους ἀρχίζει πάντα ἀπὸ τὴν ἡμέ-ρα πού αὐτοὶ θὰ κάνουν τὸν πρῶτο καυγά τους. Τότε κι' οἱ δύο τους ἀργί-ζουν νὰ ξεσπάζουν τὴν καρδιά τους καὶ νὰ βασανίζονται. "Ὅλα τὰ ὄνειρα πού εἶχαν κάνει τώρα πιά διαλύθηκαν. Ἐ-κείνος γυρίζει μὲ κρύα καρδιά στὸ σπίτι του κι' ἡ γυναῖκα του, ὅταν μεί-νη μόνη, κλαίει καὶ νοσταλγεῖ τὴν πα-ληὰ ἐλευθερία της. Καταριέται μάλι-στα τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή, πού γίνη-κε σύζυγός του!...

Κι' ἔτσι περνοῦν οἱ μῆνες, τὰ χρόνια κι' ὁ καθένας φορτῶνει τὴν καρδιά του μ' ἕνα σωρὸ θλίψεις καὶ βάσανα. Ἔτσι τὸ εὐτυχισμένο νοικοκυριό πού ὀνειρεύθηκαν δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἕνα κακὸ νοικοκυριό πρὸς τοὺς κάνει νὰ καταριῶνται τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή πού ἦρθαν στὸν κόσμο. Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ συμβίωσή τους εἶχε ἀρχίσει μὲ τρυ-φερά λόγια, μὲ γοητευτικά ὄνειρα, μὲ εὐτυχισμένες ὑποσχέσεις. Ποιὰ κακί-α, λοιπόν, μάγισσα μπόρεσε νὰ τοὺς ἀλ-λάξῃ τόσο πολὺ καὶ νὰ τοὺς μεταμορ-φώσῃ; Ἀπλούστατα, ὅπως σὰς εἶπαμε, ὁ ἐγωισμός τους.

Κι' ὅμως μὲ πέντε μυστικά, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς ἀποκαλύψουμε, θὰ μπορῆτε νὰ ζήσετε εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἀγαπημένο «ἀνδρούλη» σας.

Πρῶτον, πρῶτα-πρῶτα, νὰ ξέρετε καλὰ τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο θὰ ἐμ-πιστευθῆτε τὴν καρδιά σας. Ἐπειτα, ὅταν θὰ παντρευθῆτε, ἐξετάζετε καὶ προσέχετε πάντα τὴν ψυχολογία καλὰ τὸν σύζυγό σας. Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θ' ἀργήσετε νὰ ἀνακαλύψετε ἕνα σωρὸ πράγματα. Εἶναι ἄλλος ὁ ἐσωτερι-κὸς κόσμος τοῦ συζύγου σας, τὸν ὁ-ποῖο οὔτε καθόλου μπόρεῖτε νὰ φαντα-σθῆτε. Φροντίστε ἐπίσης νὰ μάθετε μὲ διάκριση τὴν αἰτία τῶν θλίψεων του, τὰ βάσανά του, τὲς στενοχώριες του. Ἡ στενοχώρια ἐνός συζύγου προέρ-χεται συνήθως ἀπὸ τὸν ἄγωνα πού κάνει νὰ συντηρῇ τὸ σπίτι του. Εἶ-ναι τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν στε-νοχώρια τῶν γυναικῶν πού εἶναι στε-νοχώρια «μυικῆς μοναξιάς καὶ... πο-λυτελοῦς ἐμφανίσεως!»...

Μὴ ζητᾶτε ἐπίσης στὸν σύζυγό σας νὰ βοῆτε τὸν τύπο τοῦ ἥρωος τοῦ ἀγα-πημένου σας μυθιστορήματος. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ ὄνειρο! Πρέπει νὰ τὸν ἀναπαύετε ὅπως ἀκοι-βῶς εἶναι. Ἐπειτα ἡ καρδιά ἐνός ἄν-δρος ποτὲ δὲν μοιάζει μὲ τὴν καρδιά μιᾶς γυναικῆς. Δώστε στὸν σύζυγό σας ὅλη τὴν θέρη τῆς καρδιάς σας καὶ μὴ ζητᾶτε περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ σὰς δώσῃ!...

Μὴ κοίνατε αὐστηρά τὰ σφάλματά του. Μιὰ γυναῖκα νευρική, ζηλιάρα, παρᾶξενη, μιὰ γυναῖκα «στριμμένη», εἶναι τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο γιὰ τὸν ἄνδρα της. Τοῦ πνέει τὸ ψάρι στὰ γεί-λη. Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν πᾶν... περι-πατο ὁ ἔρως των!...

Πρέπει ἐπίσης νὰ κάνετε ὅλα του τὰ γοῦστα καὶ νὰ σὰς ἀρέσουν ἡ συνή-θειές του. Νὰ περιποιῆσθε τοὺς φίλους του, νὰ κάνετε περιπάτους πού τοῦ ἀ-ρέσουν. Νὰ φορῆτε πάντα ὅ,τι τ' ἀρέ-σει. Κι' ἂν δὲν τοῦ ἀρέσῃ τὸ κόκκινο γρῶμα τῶν νυχτῶν σας, βάφετέ τα μὲ ρόζ!...

Ἔτσι ὁ σύζυγός σας θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ μαζί σας εὐτυχισμένος.

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

Αὐτὴ ἡ ἰδεώδης ὁμοῦς εὐτυχία προῦ-ποθέτει ἀμοιβαίους θυσίες, τὲς ὁποῖες δὲν κάνουν πολλοὶ σύζυγοι, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι!...

ΚΑΘΡΙΝ ΝΤΡΟΥΝΤ

Ἡ ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ Τὸ παλτό

Τὸ παλτό μου!
—Τί σοῦ συνέβη;
—Τὸ παλτό μου! Τὸ παλτό μου, κύριε! Μοῦ πήρανε τὸ παλτό μου!

—Ποιοί;
—Τὸ παλτό μου! Μοῦ κλέψαν τὸ παλτό μου! Ὁ πρῶτος! Ὁ πρῶτος! Ὁ πρῶτος! Τὸ παλτό μου!

—Γιὰ στάσου...
—Τί νὰ σταθῶ, κ. δικαστά. Τὸ παλτό μου! Τέσσερες χιλιάδες δραχμὲς τὸ πᾶ-ρῶσα. Ὁχτώκοσιες δραχμὲς ὁ πᾶρῶσα. Περι-συσία μου μοναδική, ἐλπίδα τοῦ χειμῶνος, ὅλα μου τὰ χρήματά μου ἐκεῖ τ' ἀκούμπησα. Στὸ παλτό μου! Οἱ ἀχρεῖοι! Οἱ κλέφτες! Οἱ λωποδύτες!

—Ὁ ἀπάσης;
—Ὅχι! Ὁ ἀπάσης μὲχρις ἐδδόμενου οὐ-ρανοῦ! Τὸ παλτό μου!

Τρέμει. Θρηνεῖ. Χτυπιέται. Ὁλοφύρεται. Τραβάει τὰ μαλλιά του. Τὸ παλτό του! Μὰ τὴν καρδιά του νὰ δοῦλιαζαν, μὰ τὸ σπί-τι του νὰ καίγεται, μὰ τὸν πατέρα του νὰ σκό-τωναν, μὰ τὸ μαγαζί του νὰ ἐβαζαν στὸν λαίμο, δὲν θὰ ἐξεδήλωνε τὸν πόνο του μὲ παρομοίαις ἐκκεντρικῆς ἀπελπισίας. Τὸν κυ-τᾶ ὁ πταιματοδίκης. Δὲν τοῦ καλοαρέσει. Τὸν ξανακυτᾶ. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸν χωνέψῃ. Οἱ δικασταὶ εἶναι ἄνθρωποι φιλοπονοῦν-τες. Τὸν ὑποπτεῖται. Μυρρίζεται θεωμοδουλι-ὰν μέσα στοὺς θρήνους του:

— Ἀκούω πού σοῦ μιλῶ;
— Ἀκούω.
— Νὰ πάψῃς!
— Τὸ παλτό μου!
— Ὁ ἀπάσης μὲχρις ἐδδόμενου οὐ-ρανοῦ! Τὸ παλτό μου!

Στῶ. Κόβεται ἡ φωνή του καὶ τὸ πρῶ-σώπ του παίρνει ἐκφρασὴν ἀνεκφράστου ὀδύνης. Δακρύβρεκτα τὰ μάτια του στρέ-φονται μὲ συντριβὴν καὶ ἰκεσίαν πρὸς τὸν πταιματοδίκη. Ἀλλὰ ἔξαφνα πάλι ξεσπᾶ σπαρακτικῶς:

— Ἐλεος! Ὁ ἀπάσης μὲχρις ἐδδόμενου οὐ-ρανοῦ! Τὸ παλτό μου!
— Πάλι τὰ ἴδια;
— Ὅχι κ. πταιματοδίκη. Σιωπῶ. Δὲν θὰ ξαναμιλήσω. Δὲν θὰ ξαναπῶ, κουβέντα. Τσιμουδιά. Τίποτε. Λέξῃ.

— Πάψῃ;
— Παύω. Δὲν θὰ μιλήσω πιά γιὰ τὸ παλ-τό μου.
— Πάψῃ εἰπα!
— Ἐπαψα...
— Κύριε ἐλέησον! Ἐπαψα, δηλαδή, νὰ δραχνίσῃς ὁ δυστυχὴς πταιματοδίκης, γιὰ νὰ σταματήσῃς; Τί τύπος! Ἀποδοξαίνα κα-ταπλήξως δημιουργεῖται ὁλόγου τοῦ. Οἱ πιδ ἀναίσθητοι παρὰ πέντε νὰ ἐγείλουν τὰ μαντήλια καὶ νὰ θρηνησοῦν μαζί του τὸ παλτό του! Ἀνθρώπος ἀκαθόριστου τάξε-ως, ἀκαθόριστου ἡλικίας, ἀκαθόριστων δια-θέσεων. Μυστήριος! Μέτωπο ὑψηλόν. Μύτη λεπτή, καὶ γαμψή. Βλέμμα δέξ, διαπεραστι-κὸ κι' ἀνίσχυον.

Καλὰ ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ τὸ παλτό του, τὸ παλτό του, ἀδελφοί μου πῶς τὸ ἔχασε λοι-πὸν; Ἐπῆγε, λέει, εἰς τὸ θέατρο. Καὶ ἐβγάλε, λέει, τὸ παλτό του. Καὶ ἐπῆγε, λέει, ἀντὶ τοῦ παλτοῦ του μιὰ μάγκα. Καὶ ὅταν παρηκολούθησε τὴν παράστασιν κι' ἐβγήκε, ἐπερίμε-νε στὴν καρδαρόμπα τὴν σειρά του νὰ πάρῃ τὸ παλτό του. Ἀλλὰ ἡ δεσποινὴς τῆς καρδαρόμπας ἐπῆρε τὴν μάγκαν, ἐψάξε στὴν καρδαρόμπα καὶ τοῦ ἐδήλωσε μὲ προ-φανὴ στενοχώριαν ὅτι κάποιο λάθος θὰ ἔχη γίνῃ. Ἐστηρώθηκα ἐφτά σπιθαμὲς ψηλὰ οἱ τριῖνες τῆς κεφαλῆς του:

— Τί ἔκανε λέει;
— Δὲν ὑπάρχει παλτό.
— Δὲν ὑπάρχει;
Ἐπῆρε τὴν χολή του. Τοῦ ἐφυγε τὸ χρώ-μα, χλωμάδα θανάτου ἐχύθη ἐπάνω στὸ πρόσωπό του. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἐστάθη-κε ἐμβρόντητος. Ὅπως εἰς τὰ μεγάλα χτυ-πήματα τοῦ πόνου ἔχανε τὴν φωνή του.

— Τί ἔκανε λέει! Δὲν ὑπάρχει παλτό;
— Ἀλλὰ ἀποτόμως ἐβγάλε σπαρακτικὴ κραυ-γή:
— Τὸ παλτό μου!
— Σιγὰ κύριε μου, θὰ τὸ βροῦμε!
— Τὸ παλτό μου! Δὲν ἔχω τίποτε! Ὁ θῶ-λὼ τὸ παλτό μου, τὸ ἐγγλέζικο, τὸ γνήσιο ἐγγλέζικο παλτό πού μοῦ ἐστόλισε ὁλόκλη-ρη περιουσία!

Τὰ εἶχαν χάσει ὅλοι:
— Μὴ κάνετε ἐπὶ κύριε μου θὰ βροῦθῃ.
Ἐπῆρε τὴν χολή. Δὲν ἔχεται τὴν μάγκαν; Ἀλλόφρων ἦταν:
— Τὴν μάγκαν; Τὴν μάγκαν θὰ ντυθῶ; Ἐ-φορέσατε ποτὲ σὰς ἐοῖς μάγκα ἀντὶ παλ-τοῦ μὲ τέτοιο κρῶ;
Σαματὰς ἐγένετο. Καταπληκτοὶ οἱ τελευ-ταῖοι θεαταὶ ἐδίπλωσαν ὅλα τὰ παλτά στικτωδῶς κινῆσαις προνομίας τὰ παλτά τοῦ, καθὼς τὰ ἐπαίρναν ἀπὸ τὴν καρδαρό-μπα, καθὼς τὰ ἐπαίρναν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μπα, κι' ἀπεμαρτύρωντο ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δράματος μὲ σύνεσιν. Ἀλλὰ ὁ κύριος τοῦ ἀπολεσθέντος οὐχὺν ἔμενε ἐπὶ τῆς ἐπάλ-ξεως, θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος, ὀδύρων καὶ ἀπειλῶν καὶ φρίττων καὶ ἀξίων πρὸς παν-τὸς νὰ πληρωθῇ τὰ τέσσαρα χιλιάδραχμα

ἐπὶ τῇ... ἐξαφανίσαι. Μὰ καλὲ μου, μὲ χροσέ μου, τίποτε! Τὰ λεφτά! Ἦθελε τὰ λεφτά! Νὰ πληρωθῇ ἡμέτερος χωρὶς κου-δένταν. Ματαίως προσπαθοῦσε ὁ διευθυν-τὴς τοῦ θεάτρου νὰ τὸν καταπείσῃ ἀδύνα-τον! Δὲν ἐπαίρνε ἀπὸ κουδέντες. Ἡ λογι-κὴ του εἶχε νοικοκυλῆ μέσα εἰς τὸ παλτό καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ δῇ, ν' ἀκούσῃ, νὰ κα-ταλάβῃ τίποτε. Καὶ οἱ φωνὲς του ἐφθασαν μέχρ' ἐδδόμενου οὐρανοῦ.

Ἔτσι τὸ ἐπεισόδιον ἐπῆρε διαστάσεις, ἐ-ξελίχθη μὲ ἀκατάσχετον ὀργὴν εἰς φοβερὸν καὶ τρομερὸν σκάνδαλον.

Ἐχάθη, λοιπόν, τὸ παλτό; ῥώτησε ὁ πρόεδρος τὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου.

Ἐχάθη φαίνεται...
Χάνονται συχνὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καρδαρόμπα;

— Ποτέ!
Ἐκλήθη καὶ ἡ δεσποινὴς τῆς καρδαρόμ-πας:

Ἐχει συμβῇ ἄλλη φορὰ τέτοιο πρᾶ-γμα;
— Ποτέ!
Ποτέ, εἶπαν καὶ οἱ ἄλλοι. Ποτέ!

Ἦταν καινούργιο; ῥωτᾷ ὁ δικαστὴς τὸν παθόντα.

— Καίνουργιο. Μόλις τὸ πήρα.
— Πόσο τὸ εἶχε φτιάσει;
— Τέσσερα χιλιάδικα!

Ἐμφανικά, νέος καθίδρυς — μὲ ἐκεῖνο τὸ κρῶ! — ἐνεφανίσθη κομίζων παλτό ξεθα-ρισμένο, λυγδιασμένο, παλτό ἐρείπιον:

— Κύριε δικαστά!
— Τί εἶναι αὐτό;
— Τὸ ἀπολεσθέν παλτό. Τὸ εἶχε πάρει κά-ποιος κατὰ λάθος, καὶ τὸ ἔφερε τώρα δά!

— Λοιπόν; Αὐτὸ εἶναι;
— Ὁ ἄλλος ἐφορικός;
— Αὐτό; Παλτό δικό μου;
Ἀλλὰ περιχαρὴς τὸ ἀρπάζε τὸ παλτό ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. Ἐσκάλλει βιαστι-κά τὲς τσέπες, εὕρηκε καὶ ἀνέσχε μερικὰ χαρτιά. Τὰ ψάξε, τὰ ἐδιάβασε κι' ὕστερα γύρισε πρὸς τὸν θρηνοῦντα:

— Πῶς λένεσαι;
Ἀνασπασαί ἐκείνος;
— Ἀνασπασιάδης;
— Ἀδύνατον! Τὰ πιστοποιητικά σου γρά-γορα.

Ἐψάξαν τὰ πιστοποιητικά του. Ἐλέγετο Κωνσταντῖνος Τσιμπούρη. Ἐκεῖ μέσα στὸ ἀξιοθερητικὸν παλτό εἶχε βρεθῇ μιὰ πιστο-λὴ μὲ τὸ ἴδιο ὀνοματεπώνυμον. Ἐγέρθη ὁ δικαστὴς καὶ τοῦ ἐβόρεξ βλέμμα ἔγχεον:

— Αὐτὸ τὸ παλτό κάνει τέσσερες χιλιά-δες;
Ἐπῆλθεν ἐκείνος:
— Κύριε δικαστά...

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐ-στάλην εἰς τὸ φρέσκο, κομίζων τὸ φοικαλέον καὶ βρωμερὸν παλτό τοῦ ὑπὸ πάλης.

MIM. ΨΑΘ.

Μικρά...

Οι πρώτες γραφίδες που με τεχειρίζοντο οι αρχαίοι Έλληνες για να γράφουν σε παπύρους και περγαμινές, ήταν καμωμένες από ένα ξεχωριστό είδος καλαμιού. Το καλάμι αυτό το έπρομηθεύοντο από την Αίγυπτο και την Αρμενία και προ πάντων από την Περσία, η οποία είχε τότε το ρεκόρ στην εξαγωγή καλαμιών για γραφίδες.

Οι Άραβες μεταχειρίζονται ακόμα και σήμερα γραφίδες από τέτοιο καλάμι, γιατί είναι οι πιο κατάλληλες για την Αραβική γραφή.

Κατά μέσον όρον, η ζωή του ανθρώπου διαρκεί 33 χρόνια και 6 μήνες. Ένα τέταρτο από τον πληθυσμό της Γης πεθαίνουν πριν φθάσουν το εβδομο έτος της ηλικίας τους. Το ένα δεύτερο πεθαίνουν πριν από τα 47 τους χρόνια.

Από 100 ανθρώπους μόνον οι έξη ζουν πάνω από 60 χρόνια. Από 500 μόνον ένας φτάνει τα 80 χρόνια. Και από χίλιους μόνον ένας γίνεται αιώνοβιος.

Οι κουκλές, δέν ξεχωρίζουν στην Ιαπωνία από τους ανθρώπους, αφού τις έχουν αφιερώσει και μιά μέρα... νεκρών. Η ημέρα αυτή ανήκει δικαιωματικώς σ' όλες τις σπασμένες και κατεστραμμένες εν γένει κουκλές. Πιστεύουν οι Ιάπωνες ότι την ημέρα αυτή, οι ψυχές των κουκλών ξαναμπαίνουν για λίγο στα άκρωτηριασμένα σωματικά των και τους δίδουν ζωή!

Ο διάσημος τραγικός της αρχαιότητας Ευριπίδης, ο οποίος κακομεταχειριζόταν φανερά τις γυναίκες στα έργα του, αποδίδει στο φύλο τους τα έξης... κοσμητικά επίθετα: Εύμετάβλητη, άπιστη, αλαζονική, υποκρίτρια, κίβδηλη, κακοήθης, πανούργος, άδικη, ιδιότροπη, εύπιστη, μωρή, φλύαρη, ζηλότυπη, φιλάρεσκη, άσχημη, άσπλαγνη, άσεβής, ανόητη κλπ.

Τελευταίως μεγάλες καταστροφές γίνονται στην Ιαπωνία, από ένα παράσιτο που χώνεται μέσα στα κουκούλια και τα τρώει, όπως ο σκόρος. Ένας Γαπωνέζος σοφός, ο δόκτωρ Γάγκι, βρήκε ότι η μουσική της τζάζ... διώχνει τα παράσιτα αυτά. Οι σποροτρόφοι δοκίμασαν το μέσο αυτό με γραμμόφωνα που έστησαν στα σποροτροφεία των και είχαν σκεδόν άμέσως περίφημα αποτελέσματα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Όταν ένα άστρο άρχιζε να άνα- τέλλη

Δέν θα το βρίσκατε ίσως ποτέ, όσο κι' αν κυττάζατε τις δυο διπλανές εικόνες μας. Καί έν τούτοις, δέν πρόκειται διόλου περί μαγικής εικόνας. Είνε δυο παλιές φωτογραφίες, που παριστάνουν την θεία Γκρέτα Γκάρμπο στα πρώτα της βήματα. Στην μίαν, η Γκρέτα Γκάρμπο με μαγιό, μαζί με τον προπονητή της, έξασκουμένη εις τόν δρόμο, για να άποκτήση το σώμα της όλην την εύλυγισίαν και κομψότητα, που πρέπει να διακρίνουν μίαν άθλητικήν σπάρ. Στην άλλην φωτογραφία, η Γκάρμπο στον κήπο της έπαύλεως όπου πρωτοέμεινε όταν έφθασε στο Χόλλυγουντ.

Ένας άπαγωγεύς ...του Καίζερ

Την νύκτα της 5ης προς την 6ην Ιανουαρίου 1919, όκτώ θερμόαιμοι Άμερικανοί άξιωματικοί, έπερνούσαν τα όλλανδικά σύνορα και έφθαναν εις το Ντόρν, με την άπόφαση να άπαγάγουν τόν Καίζερ. Οι όλλανδικές άρχές όμως τους άντελήφθησαν και έματαίωσαν το σχέδιό τους. Τώρα, ο ένας από τους όκτώ, ο Χουδσον Άλεξάντερ, δημοσιεύει σε θιβλίό την ιστορία αυτή.

Το τέλος μιάς καλλονής

Το δικαστήριο των ένόρκων της Τσεχοσλοβάκικης πόλεως Μπρνό κατεδίκασε σε ισόβια δεσμά μίαν άθλητική θεσμική καλλονή, την κ. Μαρία Βέλγκο, που σκότωσε, μετά του έραστού της τόν άνδρα της, άνώτερο δικαστικό, για να παντρευθί τόν φίλο της. Η Βέλγκο ένώ οδηγείται στη φυλακή.

Ένας περίεργος διαγωνισμός

Ένας πολύ περίεργος διαγωνισμός ταχυφαγίας έγινε στην Άμερική μεταξύ δυο χαριτωμένων γατιών. Τα γατιά αυτά ρούφηξαν το γάλα τους με το καλάμι και ήλθαν στο τέλος ισόπαλα, παρά την άρχική έπιράτηση του προς τα δεξιά.

Μικρά...

Οι τροπικές Χώρες της Άμερικής, εύδοκιμεί ένα περίεργο δέντρο, το όποιο λέγεται «δέντρο των ταξιδιωτών». Πρόκειται περί ενός δέντρου, που ανήκει στο γένος των κακτοειδών, μέσα στον κορμό των οποίων υπάρχει άρκετό πόσιμο νερό. Για να μπορέση ο διψασμένος ταξιδιώτης να πάρη το νερό αυτό, πρέπει να κόψη το δέντρο, ή να κόψη μ' αυτό το έπάνω μέρος του δέντρου. Εκεί, υπάρχει ένας βολβός, ο όποιος μπορεί να περιλάβη μέχρι 10 λίτρες νερό. Σπάζουν κατόπιν τόν βολβό αυτό και πίνουν τόν ύγρό, το όποιον είναι εύγευστο, άναψυκτικώτατο και δροσερώτατο.

Όμοφωνα με μιά άρχαία Έλληνική παράδοσι, τα βατόμουρα ήταν στην αρχή λευκά. Από τότε όμως που άυτοκτόνησαν στη ρίζα μιάς βατομουριάς δυο άτυχοι έρασταί, ο Πύραμος και η Θίβη, τα βατόμουρα πήραν το σκουροκόκκινο χρώμα του αίματος.

Ο Γαληνός συμβούλευε τους διψασμένους όδοιπόρους να τρώνε βατόμουρα και την όρθοτάτη αυτή συμβουλή την άκολουθούν μέχρι σήμερα όλοι οι όδοιπόροι του Κόσμου.

Ο άποιος Άγγλος γιατρός άσχολήθηκε τελευταία με το ζήτημα αν ο κινηματογράφος προκαλεί ή όχι ύπνο. Κατά τις έρευνες λοιπόν του έν λόγω γιατρού, η διαδοχική προβολή εικόνων στο πανί φέρνει άκατανίκητη νύστα στους θεατάς. Αυτό άποδεικνύεται κι' άπ' το γεγονός, ότι άνθρωποι που δέν νυστάζουν καθόλου και που παρακολουθούν μιά προβολομένη ταινία κατά το διάστημα της ημέρας, καταλαμβάνονται από ύπνηλία. Ο Άγγλος γιατρός, καταλήγοντας, συνιστά στους νευροπαθείς που πάσχουν από ύπνηλία, να εγκαθιστούν στο δωμάτιό του ύπνου τους—όσοι έχουν τα μέσα έννοείται—μιά συσκευή κινηματογραφική.

Ένας Γάλλος γιατρός σε μιά διατριβή του ύποστηρίξει ότι οι κραυγές, τα κλάματα και τα δάκρυα, όταν υποφέρουμε, είναι έντελώς φυσικό έξέσπασμα, που καταπραίνει το νευρικό σύστημα και άνακουφίζει τόν πάσχοντα οργανισμό. Ο έν λόγω γιατρός μάλιστα παρετήρησε ότι οι άσθενείς εκείνοι που πονούν και που δέν θέλουν να κλάψουν, νομίζοντας τα δάκρυα άνάξια της άνδρικης άξιοπρεπείας, θεραπεύονται δυσκολότερα άπ' αυτούς που ξεσπούν σε θρήνους και δάκρυα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Έρβέ, παλαιός επιστάτης της οικογενείας ντε Πονταλές, ξέρεε κάποιο νεανικό παράπτωμα της Μαργαρίτας ντε Πονταλές, συζύγου τώρα του συνταγματάρχου ντε Σεβερνύ και μητέρας του Μπερνάρ και της Μπερνάρετ ντε Σεβερνύ. Καρπός του παλαιού έρωτος της Μαργαρίτας ήταν ο νεαρός Ζάκ, ύπαξιωματικός τώρα στο σύνταγμα του Σεβερνύ. Ο νέος αγαπά την Μαργαρίτα, κόρη ενός γανωματή, ή οποία τον δέχκε δρέφος ακόμη εγκαταλειμμένο σ' ένα δάσος και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιού της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Αντουάν ντε Πονταλές, αδελφού της Μαργαρίτας και την εκβιάζει, ζητώντας της χρήματα, για να μην αποκαλύψει το μυστικό της. Συγγρόνως μπλέκει σ' ένα ένοχο και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιού της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Αντουάν ντε Πονταλές, αδελφού της Μαργαρίτας και την εκβιάζει, ζητώντας της χρήματα, για να μην αποκαλύψει το μυστικό της. Συγγρόνως μπλέκει σ' ένα ένοχο και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιού της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Αντουάν ντε Πονταλές, αδελφού της Μαργαρίτας και την εκβιάζει, ζητώντας της χρήματα, για να μην αποκαλύψει το μυστικό της. Συγγρόνως μπλέκει σ' ένα ένοχο και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της.

Ο Έρβέ, παλαιός επιστάτης της οικογενείας ντε Πονταλές, ξέρεε κάποιο νεανικό παράπτωμα της Μαργαρίτας ντε Πονταλές, συζύγου τώρα του συνταγματάρχου ντε Σεβερνύ και μητέρας του Μπερνάρ και της Μπερνάρετ ντε Σεβερνύ. Καρπός του παλαιού έρωτος της Μαργαρίτας ήταν ο νεαρός Ζάκ, ύπαξιωματικός τώρα στο σύνταγμα του Σεβερνύ. Ο νέος αγαπά την Μαργαρίτα, κόρη ενός γανωματή, ή οποία τον δέχκε δρέφος ακόμη εγκαταλειμμένο σ' ένα δάσος και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιού της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Αντουάν ντε Πονταλές, αδελφού της Μαργαρίτας και την εκβιάζει, ζητώντας της χρήματα, για να μην αποκαλύψει το μυστικό της. Συγγρόνως μπλέκει σ' ένα ένοχο και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιού της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Αντουάν ντε Πονταλές, αδελφού της Μαργαρίτας και την εκβιάζει, ζητώντας της χρήματα, για να μην αποκαλύψει το μυστικό της. Συγγρόνως μπλέκει σ' ένα ένοχο και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της.

ΔΙΚΗ

νει στις έννεάμισυ.

—Τό ξέρω, κύριε.

—Ε, τότε τί περιμένεις;

—Περιμένω να σφίξετε το χέρι του φίλου σας Γκολμπέρ, έκανε ο υπήρετός με έντελώς αλλαγμένη φωνή τώρα, ενώ με μία γρήγορη κίνηση ξεριζώσε τις ψεύτικες φαβορίτες απ' τα μάγουλά του και πέταξε από πάνω του την παλιά λιθρέα.

Κατάπληκτος ο θείος Σεζάρ είδε τώρα να προχωρή προς αυτόν γελαστός και με κάποια δόση υπερφανείας στο ύφος του ο ντέτεκτιβ Γκολμπέρ, που τόσο ώραία είχε υποκριθεί ως εκείνη τη στιγμή το μέρος του υπήρετου.

—Αναγνωρίζω τον παλιό Ουίλλιαμ Γκολμπέρ και είμαι υπερήφανος που τον ξαναβρήκα, είπε ο θείος Σεζάρ, σφίγγοντας το χέρι του ντέτεκτιβ.

—Αυτό ήταν μία μικρή «προκαταβολή» από τις εκπλήξεις, που σε περιμένουν άποψε, αγαπητέ μου Σεζάρ, έκανε εκείνος γελώντας.

Και δείχνοντας στον θείο Σεζάρ ένα κάθισμα, του είπε:

—Δεν θα περιμένης παρά μία στιγμή μόνο για να δώσω μερικές τελευταίες οδηγίες στους ανθρώπους μου, που θα παρακολουθήσουν απόψε τον Έρβέ. Έν τώ μεταξύ, αν θέλεις, διάβασε αυτό το σημείωμα, θα βρεις μέσα πληροφορίες που σ' ενδιαφέρουν.

Ο Γκολμπέρ μπήκε σ' ένα διπλανό δωμάτιο, ενώ ο θείος Σεζάρ κάθισε κι άρχισε να διαβάσει τα χειρόγραφα, που του είχε δώσει ο αστυνομικός.

Έμεινε κατάπληκτος από το πλήθος των πληροφοριών που βρήκε και μέσα για τη ζωή του Έρβέ. Πραγματικά, μόνο ένας δαιμόνιος άνθρωπος, σαν το Γκολμπέρ, θα μπορούσε να είχε ενεργήσει με τέτοια ηλεκτρική ταχύτητα. Μέσα σε λίγες ώρες είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει πολύτιμα στοιχεία σχετικά με την δράση του υπόπτου αυτού υποκειμένου.

Μόλις είχε συμπληρώσει την άναγνωση των σημειώσεων εκείνων, μπήκε ξανά ο ντέτεκτιβ στο σαλονάκι και του είπε:

—Φίλε μου Σεζάρ, στη διάθεσή σου. Πέρασε στο εργαστήριο, από το οποίο θα βγεις σε λίγο τέλειος. Τις πληροφορίες, που διάβασες, θα τις σχολιάσω με πηγαίνοντας προς τη Λέσχη.

Μετά μισή ώρα, έβγαιναν από το σπίτι του Γκολμπέρ δυο έντελως άνομοι τύποι.

Ο ένας ήταν αγαθός, νεοφερμένος Άμερικανός, που ήθελε με το ντύσιμό του να δείξει πως είχε πολλά δολάρια και ο άλλος ένας «ξεναγός» με πλήρη την εμφάνιση του υποχρεωτικού κηφήνος.

Πήγαν κι έφαγαν σ' ένα από τα καλύτερα ρεστورانό κοντά στην περίφημη Λέσχη. Ο θείος Σεζάρ επλήρωσε επιδεικτικά τον λογαριασμό, στον οποίο αντιπροσωπεύετο και η

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

τιμή δύο μπουκαλιών σαμπάνιας.

Αφού άναψαν κατόπιν δυο σιγάρα Άθνας, επροχώρησαν προς τη Λέσχη, περπατώντας σιγά-σιγά. Μιλούσαν δυνατά μ' εξαίρετικά εύθυμη διάθεση και γελούσαν σχεδόν σε κάθε φράση.

Ενώ έμπαιναν στη Λέσχη, κάποιος τύπος με άμεμπτο ντύσιμο πλησίασε με τρόπο τον Γκολμπέρ.

—Καλησπέρα, του είπε. Βλέπω, έχει κέφι ή παρέα σου.

—Άκου δώ, έκανε ο Γκολμπέρ, να προσέχης πως μιλάς. Η παρέα μου είναι άνθρωπος από τους σπάνιους. Δεν μπορεί να τον ειρωνεύεται ο καθένας.

—Είπα «όχι» εγώ; «Ια-ια» που σε ζηλεύω γιατί ανακατεύεται με τέτοιον κόσμο. Έπειτα, αν σου μίλησα, έλαβα αυτό το θάρρος γιατί μου φαίνεται πως κάπου έχωμε γνωριστεί.

—Ναι κι' εγώ σε θυμάμαι. Είχαμε ανταμώσει στο γραφείο του Εισαγγελέως Ντορβίλ με μία κατηγορία ο καθένας στην πλάτη.

—Με συγχωρείτε, κύριε, εγώ δεν...

—Άσε τώρα τα λούσα. Έξηγηθήκαμε μου φαίνεται.

Ο τύπος, που συνομιλούσε με το Γκολμπέρ στον τόνο αυτό των καλοντυμένων τύπων του υποκόσμου, έριξε μία ματιά στο θείο Σεζάρ, ο οποίος εύθυσ από την έναρξη του διαλόγου καμώθηκε ότι σκλαβώθηκε από τα θαύματα μιας μικρούλας στη γκαρνταρόμπα και άρχισε μαζί της φιλή κοουέντα.

Ο αστυνομικός υπερίθρη επίσης πως κύτταξε με κάποια προφύλαξη τον θείο Σεζάρ και ύστερα έδεχθη την πρόσκληση του άλλου να συνομιλήσουν ιδιαίτερος.

—Είμαι Άμερικανός; ρώτησε αυτός.

—Ναι.

—Έχει πολλά λεφτά;

—Λεφτά με ούρα. Σκορπάει και με τα δυο χέρια και δεν σώνουνται.

—Άκου δώ. Πάμε «μισά-μισά»;

—Αηλαδή; Παρτίδα οι τρεις ή μπακαρά;

—Μπακαρά! Έχω τράπουλες έτοιμες.

—Ναι, αλλά... οι άλλοι;

—Έχω μιλημένους άλλους δυο. Μη φοβάσαι. Έσύ θα παίρνεις τα ποσοστά σου άκέραια.

—Ποιοι είν' αυτοί οι άλλοι;

—Τί σε μέλει; Θές να φύγεις απόψε από δώ με πολλά χιλιάρικά;

—Είσαι θέβαιος πως δε θα πιαστούμε;

—Έκατό στα χίλια. Σύμφωνα;

—Σύμφωνοι.

Έν τώ μεταξύ ο θείος Σεζάρ είχε άρχισει να «έξιμολογεί» τη μικρή στη γκαρνταρόμπα. Έβγαλε από τη τσέπη του και της έδωσε προκαταβολικά ένα ναπολεόνι πουρμπουάρ.

—Ω, κύριε, τί καλός που είστε!

—Είπε η μικρούλα χαρούμενη.

—Ωου! Καλός! Δάτ' φαίν! Έγώ, γιού νού, με τα ώραία κορίτσια είμαι πάντα καλός είπε ο θείος Σεζάρ με ύφος σωστού γέρου παραλυ-

μένου και με άμερικάνικη προφορά.

—Είθε Άμερικανός; ρώτησε η νέα.

—Ω, γιές. Μήπως δεν σάς άρέσουν οι Άμερικανοί;

—Τί λέτε; Άπ' έναντίας μάλιστα, μου άρέσουν πολύ.

—Ωου! Δάτ' μάρβελους! Είθε, λοιπόν, εύχαριστήμένη που με γνωρίσατε;

—Ναι, πάρα πολύ.

—Εγώ, όν δη κόντραρυ, είμαι πολύ δυσαρρεστήμένος...

—Ω!...

—Ναι, δυσαρρεστήμένος που δεν εί-

σθε σεις είκοσι χρόνια πιο μεγάλη ή

έγώ τριάντα χρόνια πιο μικρός.

Η μικρή έγέλασε. Το βλέμμα της έπεσε πάνω στον Γκολμπέρ και τον άλλο ύποπτο τύπο, με τον οποίο αυτός μιλούσε.

Ξαφνικά κύτταξε με ύφος συμπόνιας

τον θείο Σεζάρ, που γελούσε, εύχαρι-

στημένος δθην από το εύφολόγημά

του και του είπε:

—Και ο φίλος σας είναι Άμερικανός;

—Φαίνεται για τέτοιος;

—Όχι. Τον γνωρίζετε πολύ καιρό;

—Ω, αυτό είναι το ώραίο. Τον γνώ-

ρια απόψε. Άλλά φαίνεται πως με

έξεχασε κι' όλα. Γνωρίζετε αυτόν τον

τζέντλεμαν, με τον οποίο μιλεί;

—Ναι. Έρχεται συχνά εδώ...

—Φαίνεται πολύ εύγενικός, θέρυ

κάνει.

—Μμ... ναι, αρκετά εύγενικός, μά...

—Τί μά; Γιατί σταματήσατε;...

—Τί μά; Καθυστέρω τόσο ώρα από

τη δουλειά σας και δεν σάς άποζημί-

ωσα. Γιού άρ ράιτ. Πάρτε, λοιπόν, α-

κόμη δυο ναπολεόνια και εξακολουθή-

στε.

—Μά εγώ δεν έννοούσα...

—Ω, όχι αντιρρήσεις! Πάρτε τα

χρήματα. Έχω το δικαίωμα να σάς

άπαχαλίσω ακόμη δύο λεπτά. Λοιπόν,

τί λέγατε γι' αυτόν τον τζέντλεμαν;

—Ω, άπλως ήθελα να πώ, πως είναι

ένας τύπος των χαρτοπαγνίων...

—Αηλαδή;

—Αηλαδή... ένας άνθρωπος χωρίς

δουλειά, που έχει όμως πάντα χρήμα-

τα.

—Ω, θάναι μεγάλος εισοδηματίας

τότε.

—Όχι, ούτε αυτό. Είναι λίγο μυ-

στηριωδής... Με άλλα λόγια...

Η μικρή έδίστασε να προχωρήσει.

Μα το βλέμμα του θείου Σεζάρ, το

γεμάτο ελλκρίνεια, της έδωσε θάρ-

ος όποιος περίμενε κάθε θράδυ την άφιξη «κοροίδων», τα όποια «έδιπλάρωνε» κατόπιν και τα παρέσυρε στο παιχνίδι, όπου με τη δόθηεια των άλλων εγκαθέτων της σπείρας του, κυριλευκτικώς τα έλθτοσε.

Μόλις αντίκρυσε από τον δρόμο άκόμα τον θείο Σεζάρ, πού έρχόταν μισομεθυμένος, κόντεψε να πηδήξει από τη χαρά του. Ο νεοφερμένος Άμερικανός είχε την εμφάνιση ενός θύματος, από κείνα, που σπάνια πέφτουν στα δίχτυα των ανθρώπων του είδους αυτού.

Η συνοδεία του Γκολμπέρ, στην άρχή άπεγοήτευσε τον ένεδρευοντα χαρτοκλέπτη. Μά ή μεταφίσηση του αστυνομικού ήταν τόσο επιτυχημένη, ώστε ο άλλος ένόμισε, ότι ο ξεναγός του Άμερικανού δεν ήταν παρά ένας έξυπνος «συνάδελφος», που είχε την πρόνοια να «ψαρέψη» το κοροίδο και να το φέρη στο χαρτοπαγνιο με τον άποκλειστικό σκοπό να το εξααφρώσει από τα δολάρια του. Γι' αυτό πή-

ρε το θάρρος να μιλήση στον Γκολμπέρ και να του κάνει την πρόταση του συνεταρισμού.

Το παγνίδι άρχισε.

Στην άρχή ο «Άμερικανός» κέρδιζε

και ήταν ένθουσιασμένος.

Αυτό είναι το συνηθισμένο δόλωμα

έκείνων που πρόκειται να κλέψουν κά-

ποιον στα χαρτιά. Όταν ήλθε ή κα-

τάλληλη στιγμή, ο χαρτοκλέπτης έ-

κλεισε πονηρά το μάτι στο Γκολμπέρ,

ειδοποιώντας τον έτσι, ότι επρόκειτο

ν' άρχισή ή «μηχανή».

Ο Γκολμπέρ έδειξε μ' ένα νόημα

πως είχε καταλάβει και ήταν έτοιμος.

Μά με το έξησκήμενο του βλέμμα συ-

νέλαβε άμέσως στη φυσιογνωμία των

άλλων, που έπαιξαν, τη χαρακτηρι-

στική έκφραση των συναισμάτων, που

άρχιζον την κοινή ένέργεια.

Ο θείος Σεζάρ, δθθεν άνυπόπτος

άρχισε να χάνη μεγάλα ποσά.

Με την άδιαφορία του ανθρώπου,

που δεν λογαριάζει τα λεπτά, έποντά-

ριζε με προσποιητό πείσμα και στο

τέλος άρχισε να υπογράφει τσέκ, τα

όποια έδεχθησαν οι συμπαίκται του...

Μετά λίγες ώρες ο θείος Σεζάρ

είχε κυριολεκτικώς έστιναχθή.

Και το περιεργότερο είναι, ότι ή

συμμορία, που τον έδειξε με επί κε-

φαλής τον Γκολμπέρ, έδειξε τη διάθεση

να τον διασκεδάση εδοιδώντας ένα

μέρος από τα κερδιμένα.

Αφού ήταν αρκετές σαμπάνιες στη

Λέσχη, πήγαν σ' ένα μπακαρέ.

Εκεί άρχισαν να πίνουν.

Ο Γκολμπέρ, χωρίς οι άλλοι ν' αντι-

ληφθούν τίποτε, άλλαξε μερικές συ-

νηματικές φράσεις με το γκαρσόν

που τους σερβίριζε και που δεν ήταν

άλλο από ένας βοηθός του.

Σε λίγο ζήτησαν ένα ιδιαίτερο δω-

μάτιο.

Οι χαρτοκλέπτες παραδόξως άρχι-

σαν να χαλιώνονται, μολονότι έπιναν ό-

λοι με τον ίδιο ρυθμό.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Μιά στιγμή κινδύνου

Ένα ωραίο αισθηματικό διήγημα της Μαρι Φλωμπέρ

Η Ζακελίνα τον άκουγε με τὰ μάτια μισόκλειστα. Προσπαθούσε νὰ κρύψει τὸ τρεμούλιασμα τῶν χειλῶν της, καὶ τὸ ἀτακτο ἀνεβοκατέβασμα τοῦ στήθους της. Μὰ τὰ λόγια τοῦ τὴν μεθοῦσαν σὺν τῷ πιὸ δυνατῷ κρασί.

— Ζακελίνα ξανάπε αὐτὸς παίρνοντας περισσότερο θάρρος ἀπὸ τὴ στάση της Ζακελίνα. Πές μου πὼς θάρρης ! Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς θὰ σὲ σεβασθῶ !

— Ἡ νεαρά γυναίκα χαμογέλασε κατακόκκινη.

— Σὲ πιστεύω Ζώρζ ! μουρμούρισε, πὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ σεβασθῇς ἂν ἔρθω... καὶ τὴν πρώτη φορά, καὶ τὴν δεύτερη... καὶ τὴν τρίτη, ἴσως... μὰ ὕστερα...

— Ὁ νέος τὴν κτύπησε μὲ θάρρος.

— Ἐχεις δίκιο ! Ἐτσι, ὁ ἔρωτας, εἶναι μονάχα ἔρωτας, κ' ἡ φιλία μονάχα φιλία.

Ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ μαστε φίλοι πιά ἀγαπημένη μου... Σ' ἀγαπῶ καὶ καταλαβαίνω... πὼς κ' ἐσεῖς μ' ἀγαπᾷς...

— Πές μου πὼς δὲν ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα σου, πὼς δὲν ἀγαπᾷς τὸν Ἄντρέ ἀλλὰ μόνον ἐμένα...

— Ἐγώτιστ' ! ψιθύρισε χαμογελώντας ἡ νεαρά γυναίκα. Μέσα της ὁμιλοῦσε πὼς δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο ὁ Ζώρζ. Πέντε χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, ἦταν, ἀλλοίμονο, ἄρκετα γιὰ νὰ ἐξαντλήσουν ἕναν ἔρωτα πού ἄλλωστε δὲν ἦταν καὶ ποτὲ ἐξαιρετικὰ μεγάλος.

Ἄντρέ χωρίς ἀμφιβολία τὴν εἶχε ἀγαπήσει—καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη βαθεία—ἀλλὰ αὐτὴ ἂν δέχτηκε τὸν γάμο μαζί του, ἦταν περισσότερο γιὰτὴν ἡ Πωλίνα τὴν εἶχε κάνει νὰ πιστέψῃ στὴν ἰδέα πὼς κ' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε, ἐνῶ κατὰ βάθος μόνον τρυφερότητα ἐνοιῶθε γι' αὐτόν...

Ἡ Πωλίνα ἦταν ἡ μόνη της φίλη ἐκεῖ κάτω στὴν ἐπαρχία καὶ σὺν τῷ σπίτι της εἶχε γνωρίσει τὸν Ἄντρέ.

Ἡ γέννησις τοῦ πρώτου παιδιοῦ εἶχε θερμάνει γιὰ κάμποσο καιρὸ τὴν συζυγικὴ ἀτιμωφαιρα.

Ἡ Ζακελίνα ἦταν ἡσυχῇ, εὐτυχισμένη ἀφωσιωμένη στὸν ἄντρα της καὶ στὴν μικρούλα της τῆς Μιμὴ. Ἀλλοίμονο ὁ μῦθος ὁ θάνατος ζήλησε τὴν γλυκεῖά τους εὐτυχία. Ὁ Ἄντρέ κ' ἡ γυναίκα του ἔκλαψαν πικρά πολλές φορές πᾶν ἅπ' τὴν ἄδεια κούνια τῆς μικρούλας πού δὲν ὑπῆρχε πιά. Ὑστερὰ ἡ Τράπεζα ὅπου ἐργαζόνταν ὁ Ἄντρέ, τὸν προβίβασε καὶ τὸ ἀντράγιο ἐφυγε ἅπ' τὴν ἐπαρχία γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ νεαρά γυναίκα ἄρχισε νὰ κυριεύεται ἀπὸ μιὰ πλήρη ἐκπικίνδυνη. Τὰ δειλινὰ, μένοντας ὁλομόναχη σὺν τῷ κομψῷ της ἀπαρτεμένῳ συλλογίζονταν τὸ γάμο της μὲ τὸν Ἄντρέ, κ' ἡ ἀπαγοήτευση γέμιζε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχὴ της. Ἀγαποῦσε βέβαια τὸν Ἄντρέ, φυσικὰ, κ' ὁ Ἄντρέ ἦταν καλὸς καὶ πιστὸς σύζυγος... μὰ ἡ Ζακελίνα φανταζόνταν πὼς κάτι ἄλλο, ἦταν ὁ ἔρωτας. Κάτι μεγάλο, δυνατό, ἀπεριόριστο, καὶ κυρίως ὀντανεόλοένα καὶ περισσότερο ἅπ' τὴν πλήρη της.

Ἡ Πωλίνα δὲν ἄργησε νὰ παίξῃ ὅλο τὸ μοιραῖο ρόλο της στὴ ζωὴ τῆς νέας γυναίκας. Ἦρθε νὰ τὴν βοηθῇ ἕνα ἀπόγευμα—περαστικῇ—καθὼς ἔλεγε ἅπ' τὸ Παρίσι. Ἡ Ζακελίνα καταχάρηκε, μὰ

κ' ἡ Πωλίνα ἄρχισε νὰ φλυαρῇ ἀκατάπαυτα, καὶ τόσο ἦταν ἡ χαρὰ της πού τὴν ἐβλεπε, πού ἔχασε νὰ κυττάξῃ τὴν ὥρα. Στὶς ἐξήμισι τινάχτηκε συγχυσμένη.

— Θὰ μὲ περιμένῃ ὁ Ζώρζ ἀκόμα ἄραγε ; Μπᾶ δὲν πιστεύω ! γιὰτὴν, ἔρεῖς, δὲν εἶναι καθόλου ἐρωτευμένος μαζί μου... Ἄλλ' οὐτε κ' ἐγὼ μ' αὐτόν ! Καὶ θὰ τὸ πιστέψῃς ; Εἶναι ἡ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου πού ἔχω τόσο ἀγνή φιλία μ' ἕναν ἄντρα μάλιστα τόσο νόστιμο. Ἄλλὰ ὁ Ζώρζ ξέρεις εἶναι θαυμάσιο παιδί... Ἄ ! πρέπει νὰ τὸν γνωρίσης χωρίς ἄλλο ! Στάσου ! Ἐχω μιὰ ἰδέα ! Ντύσου νὰ βγοῦμε μαζί. Ἐξέρω τὸ μπάρ ὅπου συχνάζει αὐτὲς τὶς ὥρες. Ἄν δὲ μὲ περιμένῃ ἀκόμη στὴν ἔκθεσι τοῦ Ὁμπερνύ, θάναί ἐκεῖ πέρα !

Ἡ Ζακελίνα ντύθηκε ἀνόμερα.

Συναντήσαν τὸν Ζώρζ νὰ περνᾷ ἀγκαζὲ μ' ἕναν φίλο του. Σταθῆκαν κ' οἱ τέσσερις καταχαρούμενοι γι' αὐτὴ τὴ συνάντησή τους. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Πωλίνα ἔκαναν τὶς συστάσεις κ' ὕστερα ἀναγκαστικά τὰ ζευγάρια προχώρησαν χωριστά.

Ὁ φίλος τοῦ Ζώρζ φαίνεται πὼς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὴν Πωλίνα μὰ κ' ὁ Ζώρζ δὲν ἔκρυψε καθόλου τὸ θαυμασμό του, πού τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ ἡ Ζακελίνα. Ἀληθινὰ ἡ νέα γυναίκα ἦταν ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη καὶ φαινόταν πολὺ εὐθυμῇ.

Τὰ δυὸ ζευγάρια ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν σὲ λίγο μὲ πολλὴ οικειότητα καὶ εὐχαρίστηση...

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

τευμένοι—ὁ Ζώρζ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ καθαρά. Ἀρκούνταν σὲ ὑπαινιγμούς γιὰ τὸ αἰσθηματὸν του, ὥσπου τέλος, ἕνα ἀπόγευμα τόλμησε νὰ τῆς τὸ ἐξομολογήσῃ.

Ἡ Ζακελίνα τὸν ἄκουσε εὐτυχισμένη, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Ὁ νέος προσπάθησε ἄρκετὰ νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίστασή της :

— Σὲ ἀγαπῶ... ξανάπε μὲ πάθος στὴ νέα γυναίκα. Γιατὴ λοιπὸν μὲ κάνεις δυστυχισμένο ;

Μιλώντας εἶχε πάρει τὰ χέρια της μέσ' στὰ δικά του, κ' ἡ νεαρά γυναίκα ἀνατρίχιασε σύγκορη. Τὸν κίτταξε, καὶ τῆς φάνηκε τόσο ὥραϊος, ὥστε τὸ πάθος της μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο.

— Ζακελίνα, ἔκανε πάλι ὁ νέος, πές μου ναί, πές μου πὼς θάρρης !

— Ἀφῆσέ με, μουρμούρισε, τρέμοντας ἡ νέα γυναίκα.

— Ὅχι ! θὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πρῶτα. Αὔριο, ἔ ; Πές μου ναί !

— Ναί ! ἔκανε ξεψυχισμένη ἡ Ζακελίνα.

Τρελλὸς ἅπ' τὴν χαρὰ ὁ Ζώρζ τὴν ἐσφίξε σὺν τῇ θοῇ του καὶ τὰ χεῖλη της ζήτησαν τὰ δικά του.

— Ἐπῆ...

Ἡ νέα γυναίκα ἐξέφυγε ἀμέσως ἅπ' τὸ ἀγκάλιασμά του καὶ κτύπησε γύρω της τρομαγμένη. Εὐτυχῶς τὸ πάγκο ἦταν ἐρημὸ ἐκείνη τὴ στιγμή. Προχωροῦσαν πρὸς τὴν ἐξοδο τρικλίζοντας κ' οἱ δυὸ τους σὰ μεθυσμένοι. Ἐσφινικά, σὲ μιὰ καμπή, βρέθηκαν μὴτὴ μὴτὴ μὲ τὸν Ἄντρέ.

— Μπᾶ ! καλησπέρα Ζακελίνα ἔκανε αὐτὸς.

Ἡ Ζακελίνα κτύπησε τὸν Ἄντρέ κατακόκκινη, μὰ ὁ Ἄντρέ δὲν φάνηκε νὰ εἶδε διόλου τὴν ταρχαίη της.

— Ἡ Πωλίνα μὰς γέλασε... Τὴν περιμέναμε καὶ δὲν ἦρθε μουρμούρισε ταραγμένη ἡ Ζακελίνα.

— Ἄ ! σὰς γέλασε ; Ἡ ἀδιόρθωτη Πωλίνα ! Εἶπε ὁ σύζυγος ἀνύπνοπος.

Προχωροῦν κάμποσο διάστημα, ἡ Ζακελίνα κ' ὁ Ζώρζ στενοχωρημένοι, ἀμίλητοι, φοβισμένοι, ὁ Ἄντρέ ξέγνοιαστος, χαρούμενος, φλύαρος.

— Ἡ Ζακελίνα νοιώθει κάτι νὰ τὴν πνίγῃ. Ἡ συνειδήσῃ της ξυπνᾷ τρομερή.

Ἐσφινικά ἀκούγονται τρομαγμένες φωνές. Ὁ ἀστυφύλας τῆς τροχαίας κινῆσεως σφυρῇ ἀπεγνωσμένα. Ἡ Ζακελίνα βάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ κ' ἀρπάζοντας τὸν Ἄντρέ ἅπ' τὸ χεῖρ ὁρμᾷ μαζί του σὺν τῷ ἀντικρινῷ πεζοδρόμιο. Κάποια ἀναστατάσει ἐπακολουθεῖ, ἡ κυκλοφορία σταματᾷ, ἡ Ζακελίνα ἀνήσυχη κυττάει μήπως ὁ Ἄντρέ χτύπησε.

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

Ἡ συνέχεια ἦταν ἡ ἴδια ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἱστορίες αὐτοῦ τοῦ εἰδους. Τὰ ζευγάρια συναντιόνταν στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ὥστε ἄρχισαν νὰ συναντῶνται ἐξεχωριστά. Ὁ Ζώρζ κ' ἡ Ζακελίνα ἅπ' τὴν φιλία καὶ τὴν συμπάθεια, πολὺ γρήγορα ἔφτασαν στὸν ἔρωτα. Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ, μὲ πάθος. Δειλὸς στὴν ἀρχὴ—ὅπως ὅλοι οἱ ἀληθινὰ ἔρωτες—

ΑΤΥΧΙΑ

—Λοιπόν, κύρὸ Θόδωρε, κερδίζετε τίποτε στὸ Λαχείο;
—Ἄ νὰ, κυρία Μαρία μου, ἐγὼ εἶμαι αλωνίσις ἀτυχῶς; εἰς αὐτὴν χρόνιᾳ τώρα, τρώγω στρεβιλία κ' οὐτε ἕνα μαργαρίταρι δὲν βοήθα ἀκόμη!

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἡ βυρὼν ἡ ντὲ Σαβινὴ, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ 1830, ἐθεωρεῖτο ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ κομψότερες γυναῖκες τοῦ Παρισιῶ, ἐξακολούθησε νὰ εἶναι κοκκία καὶ σὺ γρηγοῖα της. Ὅταν ἐφθάσε σὲ ἡλικία ὀγδοήντα ἐτῶν, ἀρρώστιας ἄεσπαστα βαρεῖα, χωρίς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Μιὰ μέρα, ἡ καμαριέρα της τὴν ἀφῆσε μόνη γιὰ νὰ πᾶ νὰ τῆς φέρῃ λίγο τσάϊ. Ἀέσπαστα ἀκούσε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς βαρὼνισσας ἕνα φοβερὸ κρότο. Ἐτρέξε μέσα καὶ, πρὸς μεγάλο της τρόμο, εἶδε τὴν κυρία της σπριασμένην ἀπὸ τὸν σὺν καθέφτη. Ἀπὸ τῆς ἦταν πεσμένο ἕνα μικρὸ τραπέζι μὲ ὅλα τὰ πράγματα πού βρισκόνταν ἐπάνω του, σπασμένα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία βαρὼνισσά, τί κάνετε !

— Ἦθελα νὰ προβάρω τὴν γαλινὴν σκουῖα πού μοῦ ἔφεραν χθές

ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ

συζητοῦν στὴ Μασσαλία

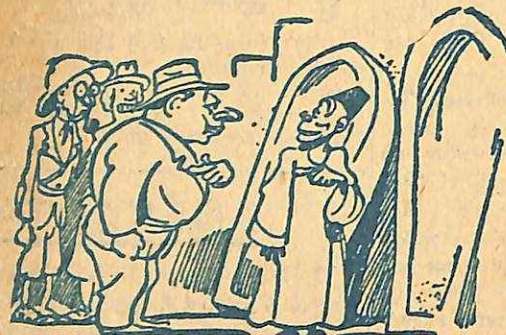
ΠΩΣ ΤΗ ΓΛΥΤΩΣΕ Ο ΜΑΡΙΟΣ

ΟΤΑΝ Ο ΟΛΙΒ ΘΥΜΩΝΗ</

'Απ' όλα δι' όλους

Ο ΡΙΓΚΟΥΛΟ ΚΑΙ Ο ΦΕΛΛΑΧΟΣ

Όπως είναι γνωστόν, ο Γάλλος πρωταθλητής της άρσεως βαρών Σαρλ Ριγκουλό, έχει την φήμη ότι είναι ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου. Έτσι έχουν δημιουργηθεί γύρω του διάφοροι θρύλοι... θύμα, των οποίων

πέφτει συχνά ο αγαθός πρωταθλητής. Έτσι, τελευταία, του συνέβη και το ξέχρη στην Αίγυπτο.

Ο Ριγκουλό είχε πάγει μαζί με άλλους περιηγητές να επισκεφθώ τις πυραμίδες. Μεταξύ άλλων, ο άραφ οδηγός τους έδειξε και μία τεράστια σαρκοφάγο.

—Αυτή εδώ η σαρκοφάγος, εξήγησε ο οδηγός, θα χρησίμευε για κανένα γίγαντα, που θάταν άκρη πιο μεγάλος από τον Γάλλο Ριγκουλό.

Ο Ριγκουλό τότε — ο οποίος σημειώτεον, δεν είναι ψηλότερος από 1.71 — προχώρησε προς το μέρος του οδηγού και του λέγει πως είναι αυτός ο Ριγκουλό...

—Σεις ο Ριγκουλό; Έκανε ο οδηγός με ένα ειρωνικό χαμόγελο, θά άστειεύσε βέβαια!...

ΜΠΟΞ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Οι άμερικανοί πυγμάχοι δεν είναι μόνον περίφημοι στις γροθιές αλλά και στην καλλιτεχνία. Πολλοί είναι ανάμεσά τους αυτοί που είναι θαυμασμοί μουσικοί. Ο μαύρος "Αλ Μπρόουν, π.χ. είναι ένας περίφημος σαξοφωνίστας. Επίσης και ο πρωταθλητής

του κόσμου των ελαφρών βαρών, Λούις "Αμπεργκ.

Ο πρωταθλητής του κόσμου των ημιβαρέων, Μπάρνεϊ Ρόκ είναι ένας πολύ καλός πιανίστας. Ο Τζόζεφ Λούις

παίζει θαυμάσια αρμόνικα και βιολί. Ο Τόνυ Καντζονέρι, που υπήρξε επίσης πρωταθλητής του κόσμου, ελαφρών βαρών διευθύνει ορχήστρες με εξαιρετικό ταλέντο.

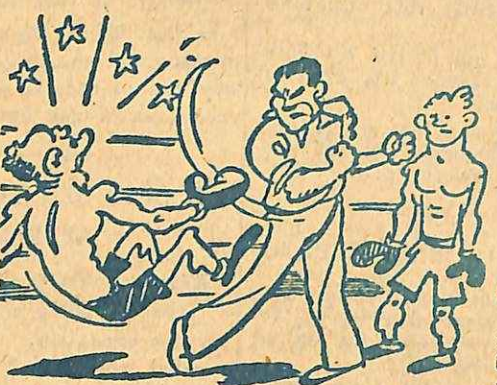
Όσον αφορά τον Τζαίμς Μπράντοκ, που τον έχει έκθρονισει ο Τζόζεφ Λούις, στο πρωτάθλημα των βαρέων βαρών, είναι κάτοχος μιας πολύ ωραίας φωνής βαθυφώνου.

Όπως βλέπετε, όλοι σχεδόν οι άμερικανοί πρωτοπυγμάχοι δεν έχουν τί άλλο να κάνουν, όταν πιά δεν τους χρησιμεύουν οι γροθιές τους.

ΑΠΟ ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ, ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ!

Ο περίφημος πυγμάχος, Τζακ Ντέμσεϋ καλείται, συχνά, να διαιτητεύσει σε πυγμαχικούς αγώνες. Και τα καταφέρει πάντα περίφημα.

Εδώ και λίγες μέρες, όμως, του συνέβη το παρακάτω νόστιμο επεισόδιο. Ο Ντέμσεϋ ήταν πάλι διαιτητής σε έναν πυγμαχικό αγώνα. Οι αντίπαλοι ήταν νέοι και κατά συνέπεια πολύ δραστηριοί. Γι' αυτό ο Ντέμσεϋ, έπενεβαν να κάθε τόσο για να τους επαναφέρει

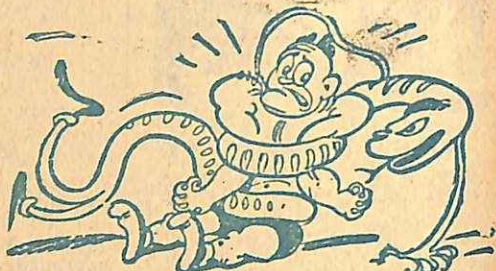
στην τάξη. Φαίνεται, όμως, πως ο ένας απ' αυτούς το είχε παρακάνει γιατί ο διαιτητής αναγκάστηκε να του κάνει παρατηρήσεις. Εκτός αυτού τότε ο πυγμάχος, άφησε τον αντίπαλό του και στράφηκε κατά του διαιτητή, καταφέροντάς του μια δυνατή γροθιά στο πηγούνι. Κάθε άλλος, στην θέση του Ντέμσεϋ θά έπεφτε νύκ-άουτ. Ο Ντέμσεϋ, όμως στάθηκε καλά στα πόδια του και ανταπέδωσε αμέσως την φιλοφρόνηση με ένα θαυμάσιο «κροσέ» που έσπλωσε κάτω τον ανάγωνο πυγμάχο!

ΚΟΛΥΜΒΑΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΛΙΓΝΕΨΕΤΕ

Οι κυρίες και δεσποινίδες μου που απασχολούνται από το σοβαρότατο πρόβλημα της «γραμμής» μπορούν, αν θέλουν, να δοκιμάσουν και την συνταγή που δίνει ο περίφημος Γάλλος πρωταθλητής της κολυμβήσεως, Ζαν Ταρίς. Η συνταγή του είναι απλουσιτάτη και έγκειται σε μία λέξη μόνο «Κολυμβάτε!» Ο ίδιος βεβαιώνει, ότι σε κάθε προσπάθεια, γάνει όριμένο βάρος. «Ας τον μιμηθούν, λοιπόν, το άλλο καλόκαϊρι, όσες έχουν άπελπισή από τα άλλα μέσα

ΑΝΘΡΩΠΟΣ—ΦΕΙΔΙ

Μεταξύ των παλαιστών που έχουν κάνει τελευταίως την εμφάνισή τους στους Παρισινούς στίβους, είναι και ένας Άγγλος πρωταθλητής που ζυγίζει κάπου έκατό κιλά και που είναι, εν τούτοις ο πιο εύκιντος αν-

θρώπος του κόσμου. Η εύκινσή του και η ελαστικότης του είναι κάτι το καταπληκτικό. Έχει δε έπωνυμοσθή για τις δυο αυτές αθλητικές αρετές του «Ανακόνας». Αυτό είναι το όνομα του πιο μεγάλου και πιο τρομερού φιδιού του κόσμου. Η Άνα κό ντα είναι πιο μεγάλη και από τον βόα και από τον πύθωνα. Το μήκος της είναι παραπάνω από έξι μέτρα.

Ο πρωτοπαλαιστής, λοιπόν, που φέρει το όνομα του φιδιού αυτού δεν είναι μόνον δυνατός σαν κι' αυτό αλλά αγκαλιάζει και τσακίζει τους αντιπάλους του όπως εκείνο.

Σωστός, λοιπόν, άνθρωπος — φείδι!

ΤΑ ΣΠΟΡ ΣΤΟΥΣ ΜΑΥΡΟΥΣ

Οι απολίτιστοι ή ήμιπολιτισμένοι λαοί, δεν εγγλύτωσαν κι' αυτοί από το μικρόβιο του μοντέρνου σπόρ. Έτσι, παιχνίδια που κάνουν θραύσι στην Άγγλία, την Γαλλία και άλλοι είναι σήμερα της μόδας στην Μαδαγασκάρη, το μεγάλο νησί του Ειρηνικού.

Στην πρωτεύουσά του, π.χ., την Ία-ναναρίβ, υπάρχουν δυο σύλλογοι ράγκμπυ, από τους οποίους μάλιστα ο ένας, έχει το ίδιο όνομα με έναν μεγάλο σύλλογο της Γαλλίας: Ράσιγκ Κλούμπ.

Οι δυο σύλλογοι παίζουν συχνά με άποτελέσματα διάφορα και κάθε φορά. Σημειώτεον ότι στους συλλόγους

αυτούς δεν μετέχει ούτε ένας λευκός, λόγω του ύψους στο οποίο βρίσκεται η πόλις (1400 μέτρα), και το οποίο προκαλεί μια περιέργη επίδραση στον οργανισμό των.

Τό φρικτό μυστικό Τό δόρος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟ
ΤΟΥΔΗΜΑ
ΤΙΚΟ ΑΣΤΥ
ΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑΤΟΥ
ΦΙΛΙΠ.
ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΘΟΝ

Ούτε λόγος να γίνεται, την διαβεβαίωσε.

—Λοιπόν, ήρθα στο γραφείο του, εξήγησε η Ρόζ, για να τον ρωτήσω γιατί δεν κράτησε την υπόσχεση που μου είχε δώσει.

—Ποιάν υπόσχεση;

—Αυτό συνέβη πριν λίγο καιρό, κάποιος απόγευμα, εξήκολούθησε η νέα, με ύφος μυστηριώδες. Τον κατέβασα με το ασανσέρ από το έκτο πάτωμα. Ήταν μόνος και μου έδωσε το πιο γενναίο «μπουρμπούαρ» που δεχθήκα ποτέ στη ζωή μου: Μιά λίρα! «Γιά κύττα!» μου είπε βγαίνοντας από το ασανσέρ, θέλω να ξεχάσεις όλοτετα ότι με ανέβασες πριν λίγο επάνω. «Αν σε ρωτήσουν, θά το αρνηθής. Βάλτο αυτό καλά στο μυαλό σου, με κατάλαβες;»

Τον ρώτησα τι εσήμαιναν όλα αυτά, μά δεν μου απάντησε. «Κάνε αυτό που σου λέω», επέμενε, «και θά σου δωρησω ένα γενναίο ποσό για την προίκα σου». Μου υπόσχεθηκε επίσης ότι θά με πήγαινε και στο θέατρο. Βγήκε μετά ελαστικά στο δρόμο. Δεν πέρασαν όμως ούτε πέντε λεπτά και ξαναγύρισε. «Έκτο πάτωμα», μουρμούρισε με ύφος αφηρημένου και διστακτικού. «Κι' από τότε ποσά για την προίκα σου». Κι' από τότε ποσά για την προίκα σου. Κι' από τότε ποσά για την προίκα σου. Κι' από τότε ποσά για την προίκα σου.

—Για προσπαθήστε να θυμηθείτε, την παρεκάλεσα ο Βίντεργκετ. Μήπως η μέρα αυτή, κατά την οποία συνέβησαν όλα που διηγήθηκα, ήταν η μέρα που δολοφονήθηκε κάποιος γνωστός στο γραφείο του κ. Ρόκ;

—Ακριβώς!

Ο αστυνομικός έμεινε για λίγο σκεπτικός.

—Σας εκάλεσα στην ανάκριση; την ρώτησε μετά.

—Όχι, του απάντησε η Ρόζ. Την ημέρα του εγκλήματος δεν ήμουν εγώ της υπηρεσίας. Είχα άδεια. Γι' αυτό εκάλεσαν την φιλενάδα μου. Πάντως εκείνο το απόγευμα έβρισκόμουν στο χώλλ του Ισογείου και συζητούσα με την Μπέσσ—έτσι λέγεται η συνάδελφός μου. Κάποια στιγμή φάνηκε ένας νεαρός και η φίλη μου με άφησε για λίγο για να του πη κάτι. Ήταν, βλέπετε γνωστός της. Τότε αντίχρησε κουδούνι το έκτο πάτωμα. Μπήκα, λοιπόν, εγώ στο «ασανσέρ» θέλοντας να εξυπηρετήσω την Μπέσσ...

—Και όταν φθάσατε στο έκτο αντίκρουσα τον κ. Ρόκ, συνεπλήρωσε ο Βίντεργκετ.

—Ακριβώς. Μά δεν μου λέτε τί σας ενδιαφέρουν εώς όλα αυτά;

Ο Βίντεργκετ έμεινε για λίγο σκεπτικός.

Αυτό που μου εκμυστηρευθήκατε είναι εξαιρετικά σπουδαίο, της απάντησε τέλος.

—Για σας;

—Φυσικά. Ξέχασα να σας πω ότι ανήκω στη Σκότλαντ Γιάρντ, και ότι έχω αναλάβει αυτή την υπόθεση. Η νέα τον κύτταξε αρκετή ώρα με ύφος απογοητευμένο.

—Κι' εγώ που σε νόμισα για τζέντλεμαν, μουρμούρισε.

—Οποιοσδήποτε κι' αν είμαι, έκανε ο Βίντεργκετ με διπλωματία, μου άρεσει η συντροφιά όμορφων κοριτσιών. «Αν, λοιπόν, δεν με βρίσκετε και τόσο άποκρουστικό, θά μου επιτρέψετε να σας προσφέρω κάποιο μικρό δώρο για ένθύμιο...

—Μου άρεσετε εξαιρετικά, τον διέκοψε εκείνη. Μά, πώς να σας το εξηγήσω; Στην αρχή νόμισα ότι μου προσφέρατε αυτό το τσαλί, επειδή με βρήκατε συμπαθητικά... όμορφη, τέλος πάντων. Τώρα όμως βλέπω ότι ο μοναδικός σας σκοπός ήταν να μου πάρετε λόγια.

—Κι' όμως γελιέσθε, την διεβεβαίωσε ευγενικά ο ντέντεκτιβ. Μά ας τ' αφήσουμε αυτά. Πότε θα θέλατε να σας συνοδεύσω στο θέατρο;

—Είσαι χρυσός άνδρας, φώναξε ενθουσιασμένη η Ρόζ. Όσον αφορά αυτά που σου είπα σχετικά με τον κ. Ρόκ, είναι όλα αλήθεια. Σοβαρά σου λέω δεν κράτησε τα λόγια που μου έδωσε. Μά, πές μου, τι πρόκειται να κάνης, τώρα που έμαθες το μυστικό μου;

—Θά περιμένω ως αύριο, είπεν ο Βίντεργκετ. Και θά ξαναεπισκεφθώ τον κ. Ρόκ.

—Εν τάξει, συγκατένευσε η νέα. Και τώρα ας έρθουμε στο δικό μας τζήτημα. Τι θα έλεγε, αν θυγαίναμε την Παρασκευή το βράδυ;

—Σύμφωνοι! Θά φάμε στις έπττα στο «Τροκαντερό», και μετά θά πάμε στο θέατρο. Θά έχω κλείσει δυο θέσεις.

Βγήκαν στο δρόμο.

—Θάθελες να πάμε απόψε μαζί στον κινηματογράφο; τον ρώτησε κάποια στιγμή η Ρόζ.

Ο Βίντεργκετ έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

—Πάμε, της είπε. Έχω δυο ώρες ακριβώς ελεύθερες.

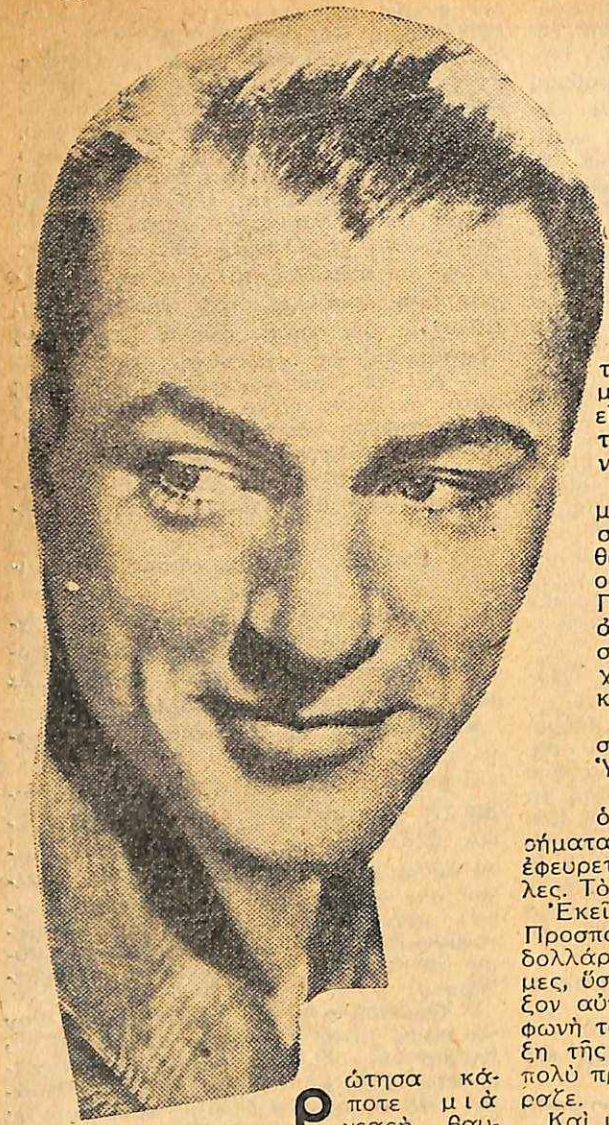
Πέρασαν στο αντικρουό πεζοδρόμιο. Η νέα τον είχε πιάσει από το μπράτσο και σφιγγόταν τρυφερά επάνω του.

Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΑΙ

Κατά την διάρκεια των επομένων ημερών, ο Ντάνιελ Ρόκ αισθανόταν κάποιο άκαθόριστο, μά αρκετά παράξενο πόθο.

Είχε την απόλυτη βεβαιότητα ότι

‘Η τρυφερή και αισθηματική ζωή του γοητευτικού Γκάρυ Κούπερ

του ή οποία επιθυμούσε έναν άμεσο πλουτισμό. Και μία μέρα είπε στον Γκάρυ που άνωμαζόταν ακόμη με το αληθινό του όνομα: Φράνκ:

—‘Ο τόπος αυτός των κάουμπόυς δεν είναι κατάλληλος για σένα. Με την μόρφωση που έχεις, θα γίνης γρήγορα εκατομμυριούχος σε καμιά μεγάλη πόλη. Πρέπει λοιπόν να φύγεις χωρίς αναβολή και να μου τηλεγραφήσεις εσύ μόλις αποκτήσεις δυο χιλιάδες δολάρια κι’ ένα αυτοκίνητο. Θα έλθω αμέσως.

—Σε ποιά μεγάλη πόλη; ρώτησε ο Γκάρυ Κούπερ. Στη Νέα Υόρκη; Στο Σικάγο;

—‘Οχι, απάντησε η μνηστή, ή οποία αν δεν είχε άλλα προτεόρηματα ήταν πάντως αποφασιστική και έφευρετική. Νά πάς στο Λος Άντζελες. Τό ταξίδι εκεί κοστίζει φθηνότερα. Εκείνος έφυγε. Την άγαπούσε... Προσπάθησε να κερδίσει δυο χιλιάδες δολάρια πουλώντας έξοιστικές λάμες, ύστερα φωτογραφίες, ύστερα κλάζον αυτοκινήτων σε ειδικό μοντέλο: ή φωνή του κλάζον άπειμειτό την έκρηξη της δυναμίδος. Τό πράγμα ήταν πολύ πρωτότυπο, αλλά κανείς δεν αγοράζε.

Και μία μέρα, όπως όλος ο κόσμος, βρέθηκε κι’ ο Γκάρυ μπροστά στην πόρτα ενός στούντιο του Χόλλυγουντ.

“Ενας άρχηγός της «φινγκυρασιόν» τον διάλεξε από τον σωρό των υποψηφίων «φινγκυράν» και άρχισε τις τυπικές έρωτήσεις: «Ξέρετε να ίππεύετε; να ρίχνετε τό λάσσο; να κολυμπάτε; να καβαλλίκευτε έναν άγριο ταύρο; Απαντάτε γρήγορα, γιατί διακόσιοι άνθρωποι περιμένουν».

‘Ο Γκάρυ Κούπερ απάντησε καταφατικά, όπως και όλοι άλλως τε, αλλά τό καταπληκτικό είναι ότι ήξερε να τό κάνει όλα αυτά, πράγματι. ‘Ο πατέρας του είχε ένα «ράντσο» στην Μοντάνα και ο Γκάρυ Κούπερ προτιμούσε να καλπάζη καβάλλα σ’ έναν άγριο ταύρο παρά να μελετά Διεθνές Δίκαιο.

Τό άντελήφθησαν αυτό στο στούντιο και τον εξέτιμησαν. Γνώρισε τον άσσυγκριτο Τόμ Μιξ και την Μπίλλυ Ντόβ που ήταν δυοορφ σαν μία κοκκία άπο πόρσελάνη. Δέν πλησίαζε τις μεγάλες βεντέτες και τις ύψηλες προσωπικότητες του στούντιο γιατί ήταν πολύ ήτροπαλός, αλλά σιγά-σιγά τον ξεγνώρισαν όλοι.

Τους άρεσε ή έπιφυλακτικότης του, ή ταπεινοφροσύνη του, ή ευγένειά του και άρχισαν να μαντεύουν ότι μία μέρα θα γινόταν «κάτι». Σε λίγο άρχισαν να του δίνουν διαφόρους μικρορολάκους.

“Ετσι, ο Γκάρυ παρουσιάστηκε σε πολλά φίλμ και κέρδισε λίνα χρήματα. Και μία πού τό μέλλον του άρχισε

να εξασφαλίζεται, ο Γκάρυ σκέφθηκε ότι δέν υπήρχε λόγος να περιμένη να μαζέψη τήν... προίκα του, δηλ. τις δυο χιλιάδες δολάρια που ήθελε ή μνηστή για να έλθη κοντά του.

Τής έγραψε, λοιπόν, παρακαλώντας την να έλθη στο Λος Άντζελες με τη σειρά της. Συγγράφως έγραψε στον πατέρα του και την μητέρα του — έως τώρα δέν είχε τολμήσει, γιατί ήξερε τις άυστηρές προλήψεις της οικογενείας του — ότι ήταν ήθοποιός του κινηματογράφου.

‘Αλλοίμονο! ‘Η απάντησις της μνηστής του ήλθε σαν κεραυνός. ‘Η νέα κοπέλλα του εδήλωνε ότι έκρινε άνώφελο ένα τέτοιο ταξίδι. Του άμολογούσε ότι είχε έρωτευθί έν τω μεταξύ έναν άλλο νέο και ότι σκόπευε να τον παντρευθί. Συγγράφως ζητούσε συγγνώμην από τον Γκάρυ πού τον είχε άναγκάσει να ταξιδέψη τόσο μακριά και τον παρακαλούσε να μη θυμώσει μαζί της, γιατί θα γινόταν πραγματικά πολύ δυστυισμένη.

“Όσον άφορά τον πατέρα του Γκάρυ, ή απάντησις του υπήρξε πολύ παράλογη. Πράγματι, ο νέος πήρε άπό τον δικαστή ένα τηλεγράφημα πού περιείχε μόνο αυτές τις λέξεις:

«Σε καταρώμαι. Στοπ. Γύρισε πίσω.»

Μά ο Γκάρυ δέν είχε καμιά διάθεση να ξαναγυρίση στη Μοντάνα. Άγαπούσε ακόμη τη μνηστή του και δέν ήθελε να την ξαναδεί. ‘Επί πλέον, είχε άρchiσει να μη φοβάται πιά την φτώχεια. Κέρδιζε τώρα άνετα την ζωή του και ήλθε μία μέρα πού του έπιτεύθηκαν έναν πραγματικό ρόλο πρωταγωνιστού μαζί με τον Ρόναλντ Κόλμαν και την Βίλμα Μπάνκυ.

Σιγά-σιγά, καθώς περνούσε ο καιρός, έέχασε την μνηστή του...

Και όπως ήταν ένα παράξενο παλληκάρι, έπιφυλακτικό και συμπαιθητικό, πρόθυμο πάντα να έξυπηρετή τους άλλους χωρίς να ζητά τίποτε για τον έαυτό του, είχε πολλούς φίλους και συντρόφους. Οι νέες γυναίκες του στούντιο τον άγαπούσαν πολύ. Παρ’ όλα αυτά, δέν έτρεφε καί τι τους ούτε στα καμπαρέ τις συγχετες, ούτε στους γκαρμούς, ούτε στις συγκεντρώσεις.

Μία μέρα ο Γκάρυ Κούπερ άνεκάλυψε ότι άγαπούσε μία ήθοποιό. Ποιάν; Εκείνη, ή οποία με τον άτίθασσο χαρακτήρα της, την ζωηρότητα της, την λάμψη της, την φλογερή ιδιοσυγγρασία της, ήταν τό άκρο αντίθετο άπ’ αυτόν: την Κλάρα Μπού. “Επαίξε μαζί του σ’ ένα φίλμ. ‘Η καθημερινή δουλειά τους δημιούργησε τον άπαιτούμενο σύνδεσμο.

Μία μέρα στην συνθησιαμένη τρυφερή σκηνή, πού είναι υπογρεωτική σ’ όλα τα φίλμ, αντί του τυπικού φιλιού μεταξύ του κάτω νεύλους και του πηγουνιού, ο Γκάρυ της έδωσε ένα πραγματικό φίλ, ένα αληθινό φίλ έρωτευμέ.

(Τό τέλος στη σελίδα 46)

Οι συναρπαστικές περιπέτειες του — Σέρλοκ Χόλμς

Οι πέντε Ναπολέοντες του Λονδίνου

του Κόναν Ντόυλ

Ο κ. Λεστράντ, άστυνόμος πρώτης τάξεως της Σκότλαντ Γιάρντ έρχόταν συχνά στο σπίτι του Σέρλοκ Χόλμς με τον όποιο συνδεόταν με στενή φίλια. ‘Ο δαιμόνιος ντέτεκτιβ εύχαριστιόταν πολύ από την συντροφιά του γιατί μάθαινε όλες τις ύποθεσεις πού άπασχολούσαν την άστυνομία. Σε μερικές από αυτές ο Σέρλοκ Χόλμς έδινε έξαιρετική προσοχή και βοηθούσε τα «λαγωνικά» της Γενικής Άσφαλείας στο έξαιρετικά δύσκολο έργο τους.

“Ετσι κι’ εκείνο τό θράδυ πού ήρθε να μάς ίδθ ο Λεστράντ, μίλησε με τό Χόλμς για τα νέα των έφημερίδων κι’ ύστερα θυσιάστηκε στην άπολαυση του τσιγάρου του. Μά από τη στάση του φαινόταν καθαρά ότι κάτι σούαρό τον άπασχολούσε, μά δέν τολμούσε να τ’ άναφέρη στον Σέρλοκ Χόλμς.

—Λοιπόν, του είπε εκείνος, δέν έχεις να μ’ άναφέρης τίποτε τό ενδιαφέρον; —Δηλαδή σχεδόν τίποτε, είπε γελώντας ο Λεστράντ. ‘Η ύπόθεση αυτή πού άπασχολεί σήμερα την Σκότλαντ Γιάρντ, είναι μία ιστορία στην όποία τον λόγο έχει μάλλον ο δόκτωρ Ουάτσον, παρά έσεις κ. Χόλμς.

—Μιά σοβαρή άρρώστεια; —Άκριβώς, δήλωσε ο Λεστράντ. Μία περίπτωσις «ειδικής» τρέλλας! Φαντασθήτε ότι στην έποχή μας υπάρχει ένας άνθρωπος πού τρέφει άσπονδο μίσος κατά του Ναπολέοντος Ι. Κάθε φορά δέ πού άντικρύζει ένα άγαλμα του Ναπολέοντος, τό κομματιάζει με πρωτοφανή λύσσα.

‘Ο Σέρλοκ Χόλμς πήδησε από τη θέση του...

—Αυτή ή ύπόθεση, δήλωσε, είναι αρκετά περίεργη και θα ήθελα να μου δώσετε μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες.

‘Ο άστυνόμος της Σκότλαντ Γιάρντ, συμβουλευθήκε τό σημειωματάριό του κι’ έπειτα, έέγηγε: —‘Ο πρώτος θανάσιμος αυτό του παράφρονος έγινε εδω και τέσσερις ήμερες, στο κατάστημα άρχαιοτήτων του Χούδσον, στην Κέηκτον Ρόντ, σε μία στιγμή πού ο έμπορος είχε τρυπώσει στο γραφείο του. Ξαφνικά ένας φοβερός θόρυβος σαν να γκρέμιζαν τό κατάστημά του, τον έκανε να πεταχθί έξω για να ίδθ τι συμβαίνει. Και φαντασθήτε τον τρόμο του όταν είδε να έχη μεταβλήθί σε χίλια κομμάτια μία προτομή του Ναπολέοντος. Τό άγαλμα αυτό δέν αξίζει παρά λίγα σελίνια, γι’ αυτό ο έμπορος δέν τό έκαμε ζήτημα. Άπλως διηγήθι τό γεγονός στους φίλους του.

Μά τό ίδιο βράδυ, στην Κέηκτον Ρόντ, πάλι, στο σπίτι του δόκτωρ Μπάννικωτ, του μεγάλου θαυμαστή του Ναπολέοντος, επανελήφθη ή ίδια ιστορία. ‘Ο δόκτωρ Μπάννικωτ είχε δύο υπέροχα άγάλματα, αντίγραφα του Ναπολέοντος, πού ήταν δημιουργία του γλύπτου Ντεβίν. Και τα δύο αυτά βρέθηκαν κομματιασμένα από αυτόν τον μυστηριώδη βάνδαλο!..

—Περίφημα! έκανε ο Χόλμς. Και

τώρα θα σας παρακαλέσω να μου πείτε, αυτά τα δυο άγάλματα και τό άγαλμα του Μωϋσή Χούδσον είχαν τίποτε κοινό.

—‘Ηταν της ίδιας κατασκευής!.. Προήρχοντο από τό ίδιο άτελιέ.

—Αυτό, αγαπητέ μου Λεστράντ, όμως, με κάνει να έχω αντίθετη γνώμη από έσάς. ‘Ο άγνωστος αυτός τρελλός δέν σπάει τ’ άγάλματα του Ναπολέοντος από μίσος, γιατί τότε θα έπρεπε να καταστρέψη όλα τα άγάλματα, πού υπάρχουν κατά χιλιάδες στο Λονδίνο! ‘Ο τρελλός αυτός μάλλον έχει προτίμησι προς τα άγάλματα ενός και μόνον άτελιέ!

—Κι’ όμως, έπέμενε ο Λεστράντ, ο βάνδαλος αυτός δέν κάνει καμιά διακρίση. Έσεις τί λέτε, γιατρέ μου;

—Μάλλον ότι αυτός ο δυστυχής έχει μία «μονομανία». ‘Επίσης πολύ πιθανόν να είναι ένας έρευνητής της Ιστορίας του Ναπολέοντος, ο όποιος κουράστηκε από τις μελέτες του και κυριεύθηκε από ένα άσπονδο μίσος κατά του ίδιου του... ειδώλου του.

—Δέν έχεις δίκην, Ουάτσον, μου δήλωσε. ‘Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να έχη έναν έντελώς δικό του λόγο για να καταστρέφει αυτά τα άγάλματα. Άς δούμε τί πρόκειται να άποκαλυφθί άπό τις έρευνές μας. Πάντως, φίλε μου Λεστράντ, είπε, στρεφόμενος προς τον άστυνόμο, θα σε παρακαλέσω να με κρατήσεις ένήμερο της εξέλιξεως αυτής της ύποθεσεως.

Κι’ αλήθεια, την άλλη μέρα τό πρωί ο Σέρλοκ Χόλμς έλαβε τό άκολουθο τηλεγράφημα:

“Ελάτε άμέσως. 131 Πέιτ Στρήτ, Κέηκτον, Λεστράντ.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα.

—Δέν ξέρω, μά μου φαίνεται ότι πρόκειται για την ύπόθεση του Ναπολέοντος.

Και πράγματι, από τό σπίτι του ‘Ο. Κ. Λεστράντ, μέλους του Συνδικάτου Τύπου, είχε εξαφανισθί ένα άγαλμα του Ναπολέοντος. Είχε επίσης έρεθί στον κήπο του σπιτιού τό πτώμα ενός ανθρώπου με μία φρικώδη πληγή στο λαιμό. Τό κλεμμένο άγαλμα θρέθηκε άργότερα σπασμένο. ‘Επίσης στις τσέπες του πτώματος βρέθηκαν ένα σωρό μικροπράματα, καθώς έπίσης ένας λεπτο φοβερός άγγλικός σουγιός, ένας μερής χάρτης του Λονδίνου και μία φωτογραφία. Αυτή παρίστανε έναν ύψη

λόσωμο άνδρα πολύ...άγριάνθρωπο. Αυτή ή φωτογραφία είχε σχισθί σε κομμάτια και είχε κολληθί πάνω στους άστυνομικούς.

‘Ο Σέρλοκ Χόλμς από τις παρατηρήσεις του διεπίστωσε ότι ο έγκληματίας είχε πολύ μακριά πόδια, ότι είχε σπάσει τον «Ναπολέοντα» κοντά στο κόκκινο φως του ήλεκτρικού... Έπειτα ο δαιμόνιος άστυνομικός έδήλωσε:

—Έχουμε ακόμη να διανύσουμε πολλό δρόμο, μέχρι να φθάσουμε στο τέλος των έρευνών μας. Τό εύχρηστο όμως γεγονός είνε ότι έχουμε ήδη μερικά στοιχεία, τα όποια και θα μάς καθοδηγήσουν. Μά πρέπει πρώτα να εξακριβώσουμε την ταυτότητα του θύματος.

‘Ο Σέρλοκ Χόλμς κι’ εγώ πήγαμε κατόπι με τα πόδια εις την Χίγκ Στρήτ, στο κατάστημα των άδελφών Χάρντιγκ, από τό όποιο ο δημοσιογράφος είχε προμηθευθί αυτόν τον Ναπολέοντα. Στο κατάστημα βρισκόταν ένας νεαρός υπάλληλος, ο όποιος έμας πληροφόρησε ότι ο κ. Χάρντιγκ άπουσίαζε κι’ ότι θα γυρίζε τό απόγευμα. Μάς δήλωσε ακόμη ότι εκείνος δέν μπορούσε να μάς δώση καμιά πληροφορία, γιατί έφυγε κιόλας για τό σπίτι του.

—Έστω, είπε ο Σέρλοκ Χόλμς, θα έπιστρέψουμε τό απόγευμα. Τώρα άς ρίξουμε ένα βλέμμα στο κατάστημα του Χούδσον.

‘Ο Μωϋσής Χούδσον έπειτα από χίλια παράπονα, μάς πληροφόρησε τέλος ότι τα άγάλματα του Ναπολέοντος τα είχε προμηθευθί από τό άτελιέ των άδελφών Γκέλνερ, πού βρίσκονταν στην Σώρ Στρήτ, στο Στέινβι, και πού έκανε καλές δουλειές εδω κι’ είκοσι χρόνια.

‘Ο δαιμόνιος άστυνομικός έδειξε κατόπι την φωτογραφία του άγνωστου στον άρχαιοπώλη, και τον ρώτησε μήπως αυτή ή φυσιογνωμία του ήταν γνωστή.

—Ναι, ναι, αυτόν τον άνθρωπο τον ξέρω! φώναξε ο Χούδσον. Είναι ο Μπέ-πο, ένας Ιταλός τον όποιο είχα από καιρό στο μαγαζί μου, γιατί ήταν έπιτήδειος και ήξερε να φτιάχνι χρυσές κορνίζες. Αυτό όμως τό υποκείμενο με έγκατέλειψε την περασμένη εβδομάδα και από τότε δέν άκούσα πιά να γίνεταί λόγος γι’ αυτόν. Δέν ήξερα από πού έρχόταν, ούτε πού πήγαινε. ‘Ο υπάλληλός μου αυτός ήταν ένας μυστηριώδης τύπος. Έφυγε δυο μέρες πριν από την καταστροφή του «Ναπολέοντος» μου.

—‘Ο Μωϋσής Χούδσον, μου είπε ο Σέρλοκ Χόλμς, καθώς θνάναινε από τό κατάστημα του ‘Εβραίου, μάς έδωσε ένα σωρό πληροφορίες. Πρώτον, λύσαμε τό μυστήριο της σχισμένης φωτογραφίας. Και τώρα άς δούμε και τό άτελιέ, στο όποιο φαμπρικάρονται όλοι αυτοί οι Ναπολέοντες.

Πράγματι, διασχίσαμε τους δρόμους του άριστοκρατικού Λονδίνου, κατόπι τό Λονδίνο των ξενοδοχείων, ύστερα

Στο προσεχές:

Νέες έξαιρετικά ενδιαφέρουσες περιπέτειες του

ΛΟΠΟΛΥΤΗ--ΦΑΝΤΑΣΜΑ

την συνοικία των θεάτρων, των έμπορικων και τέλος αντικρύσαμε την συνοικία που απλώνεται στην όχθη του Τάμεση και που σχηματίζει μια παράδοξη πόλη, στην οποία ζουν πάνω από εκατό χιλιάδες βιοπαλαιστές. Τό ατελιέ των Γκέλντερ απασχολούσε πενήντα εργάτες, οι οποίοι παρσκευάζαν ένα σωρό αγάλματα από σκόνι μαρμάρων. Ο διευθυντής του ατελιέ, ένας Γερμανός, μας υπέδεχθη με ευγένεια και μας έδωσε κάθε σχετική πληροφορία.

— Έπουλσα, μου είπε, ξένη Ναπολέοντες στο Κέηκτον. Στοιχίζον δεκάξη σελίνια, με οι μεταπωληταί τους πωλούν εύκοι. Κάθε προτομή αποτελείται από δυο έκμαγεια προσηρμομένα με μεγάλη τέχνη. Αυτή η δουλειά όμως χρειάζεται πολλή προσοχή και ειδικούς τεχνίτες. Οι καλλιτέρινοι από αυτούς τους εργάτες είναι οι Ιταλοί. Τα έκμαγεια αυτά κατόπι τα τοποθετούμε σε ένα μπάγκο και τ' αφήνουμε να στεγνώσουν στον διάδρομο. Έπειτα οι εργάτες τα βάζουν στις αποθήκες.

— Ξέρετε καλά τους υπαλλήλους σας; ρώτησε τον Γερμανό ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Βεβαίως, κύριε!..

— Τότε, μήπως γνωρίζετε αυτόν τον άνθρωπο;

Και τότε έδειξε την φωτογραφία.

— Ο εργοστασιάρχης έγινε κόκκινος από τον θυμό του.

— Είπε ένας παλιάνθρωπος! φώναξε. Αυτός κηλίδωσε τ' όνομα του έργου στασιού μας και το έμπλεξε με την αστυνομία. Έδω κι' ένα χρόνο, ο Μπέππο συνελήφθη έδω μέσα από τους αστυνομικούς γιατί είχε αποπειραθεί να σκοτώσει έναν συμπατριώτη του. Κι' ωστόσο θα μπορούσε να γίνει ένας περήφανος εργάτης. Ο άλλος, το θυμά, όταν έγινε καλά, έπιασε πάλι δουλειά. Στο εργοστάσιο όμως έχουμε έναν εξάδελφο του εγκληματίου και αν θέλετε μπορούμε να μάθουμε πού βρίσκεται.

— Όχι, όχι! είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Δεν πρέπει να μάθε τίποτε.

Κι' έφυγε από το εργοστάσιο. Στο δρόμο συνάντησε τον Λεστράντ. Φαινόταν ένθουσιασμένος:

— Ένθ' έσεις αναζητάτε πού κατεσκευάσαν οι προτομές, μάς δήλωσε, έχω βρήκα κίδια την ταυτότητα του θύματος. Το πτώμα αυτό ανήκει στον Ιταλό Πιέτρο Βερούτσι, από την Νεάπολη, κι' ο οποίος ήτο μέλος της φοβερής οργανώσεως Μαφίας. Καθώς βλέπετε, το εγκλημα αρχίζει να διαφωτίζεται. Ο Πιέτρο είχε φανταστεί να τον θρήνη. Γι' αυτό είχε μαζί του την φωτογραφία του δολοφονού που θρήνηκε σχισμένη. Ο δολοφόνος όμως τον ακολούθησε, τον είδε πού έμπαινε στο σπίτι του δημοσιονόμου και σε δεδομένη στιγμή του έκοψε το λαιμό με ένα σουγιά!

— Λαμπρά! του είπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Μά ξεφεύγεις από τις προτομές του Ναπολέοντος.

— Ω, αυτές δεν με πολυσκοτίζουν. Τώρα εκείνο πού επείγει, είναι η σύλληψη του δολοφόνου. Θα τον ανακαλύψω ασφαλώς στην Ιταλική συνοικία.

Ο Σέρλοκ Χόλμς τον χαιρέτησε και συνέχισε τον δρόμο του. Όλο το θράδυ του ο Σέρλοκ Χόλμς το πέρασε ξεφυλλίζοντας ένα τόμο παλιών εφημερίδων. Τέλος, μ'ένα χαμόγελο θοι άμβου κάθισε στο γραφείο του κι' έγραψε ένα σωρό γράμματα. Υστερα συμβουλευθηκε τον κατάλογο πού είχε πάρει από τον οικο Γκέλντερ. Σ' αυτό το έγγραφο είχε σημειωθεί πού είχαν

πωληθεί οι προτομές του Ναπολέοντος και οι διευθύνσεις των κατόχων τους.

— Και τώρα, μου είπε, φίλε μου Ούατσον, έλα να κάνουμε ένα περίπατο μέχρι τον Χάμερσμιθ, στη «Βίλλα των Ακακίων».

Κι' αλήθεια εκεί καταφέραμε να συλλάβουμε τον Μπέππο την στιγμή πού έσπαζε έναν Ναπολέοντα. Ο Σέρλοκ Χόλμς το πέρασε γρήγορα τις χειροπέδες. Ο Μπέππο ήταν ένας τρομερός κι' άπαισιος άνθρωπος. Ούρλιαζε, ύβριζε και προσπαθούσε να μάς τρομοκρατήσει με τις απειλές του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς όμως ούτε τον πρόσεχε καθόλου. Έξέταζε μόνο με τον ηλεκτρικό φανό του τα κομμάτια του αγάλματος και τέλος μου δήλωσε:

— "Ας είδοποιήσουμε τον φίλο μας Λεστράντ να παραλάβει τον άνθρωπό του!..." Έπειτα συνεχίζουμε τις έρευνές μας.

— Μά δεν τελειώσαμε; έρώτησα.

— Έχουμε ακόμη να κάνουμε μια μικρή δουλειά, μου δήλωσε ο δαιμόνιος ντέκτεϊβ.

Ο άστυνόμος της Σκότλαντ Γουάρντ ήρθε πράγματι όλοταχώς με τ' αυτοκίνητό του.

— Άγαπητέ μου Λεστράντ, φώναξε. Παράλαβε τον άνθρωπό σου... Μά μη βιασθής να του απαγγείλεις την κατηγορία... Περιμένε ως το τέλος της θραδείας...

Ο Λεστράντ τα είχε χαμένα περισσότερο κι' από τον εγκληματία. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ο δαιμό-

Διάφορα

ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ...

Το ξημέρωσε ο μίστερ Μπονιφάτσιο Μίλλ στον Καναδά, ηλικίας 65 ετών και είχε επιτυχία. Στο Κενόρα του Καναδά, γίνονται κάθε χρόνο ποδηλατικοί αγώνες μεταξύ γερόντων. Λοιπόν δεύτερος στους αγώνες αυτούς ήλθε ο άνωτέρω μίστερ Μπονιφάτσιο με μια διαφορά... διόμιση ώρων ύστερ από τον πρώτο!... Όταν τον ρώτησαν οι δημοσιογράφοι γιατί δεν βιάσθηκε, απάντησε: «Για ποιο λόγο να βιασθώ αφού ήμουν βέβαιος πως όπωδδήποτε οι άλλοι δεν θα με πρόφθαιναν;»

□ □

ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ... ΓΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

Η Άγγλική Βασιλική Έταιρεία Προσώσις των Ζώων ίδρυσε πτητική Σχολή, για πουλιά πού μεγάλωσαν στο κλουβί και για τα όποια ή έλευθερία θα ήτο δλέθριο δώρο, αφού δεν ξέρουν να πετάξουν. Της σχολής αυτής τα έγκαινία έγιναν τελευταία από την διδα Παυλίνα Γκάσερ, κόρη του προεδρεύοντος του Διοικητικού Συμβουλίου της Έταιρείας κ. Γκάσερ, έγιναν δε κατά τρόπο συμβολικό αλλά και πρωτότυπο συνάμα: με μια πτήση με άεροπλάνο. Στο ίδρυμα έχουν εύρει περιθαλψη διάφορα πουλιά κατάσχεθέντα στα χέρια των διαφόρων εμπόρων, τα όποια αφού μαθητεύσουν στην Σχολή θ' αφεθούν ελεύθερα, χωρίς κίνδυνο. Στο ίδρυμα επίσης βρίσκουν καταφύγιο τον χειμώνα πολλά πουλιά μισοπεθαμμένα από το ψύχος, τα όποια εκεί αναζωογονούνται, καθώς και πουλιά ξένα προς το Άγγλικό κλίμα, παρασυρόμενα ως τις Άγγλικές ακτές από τον άνεμο.

νιος άσυνονικός είχε συλλάβει τον κακοποιό. Μά ή εκπλήξη του ήταν ακόμη μεγαλύτερη άργότερα, όταν άνεκαλύφθησαν και πιο παράδοξα πράγματα.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, μάς παρεκάλεσε κατόπι να πάμε στην Μπαίκερ Στρήτ γιατί έπρεπε να περιμένη την επίσκεψη ενός κυρίου.

Κι' αυτός πράγματι ήρθε την ώριμένη ώρα φέρνοντας μαζί του κι' ένα όγκώδες δέμα:

— Σας έφερα τον Ναπολέοντά μου, είπε στον Χόλμς.

— Μπορώ να τον αγοράσω;

— Τον αγαπώ πάρα πολύ και δεν μπορώ να τον αποχωρισθώ! στέναξε εκείνος.

— Ωστόσο, πρέπει! δήλωσε ο Χόλμς.

Κι' έδωσε στον κύριο αυτόν δυο λίρες.

Έπειτα από αυτή την τιμή ο θαυμασμός του Άγγλου για τον Ναπολέοντα έγκατελείφθη.

Και τότε ο Σέρλοκ Χόλμς μ' ένα σφυρί έκανε κομμάτια το άγαλμα, έψαξε στα συντρίμιάτα του, πήρε από μέσα ένα μαύρο πετράδι και δήλωσε με μια έκφραση θριάμβου:

— "Ας μου επιτραπή, κύριοι, να σας παρουσιάσω το μεγαλύτερο μαργαριτάρι του κόσμου, το μαύρο μαργαριτάρι των Βοργιών."

Όλοι γίναμε κατάχλωμοι από την αγωνία μας και τόν θαυμασμόν μας!

— Κύριοι, συνέχισε ο Χόλμς. Αυτό το μαργαριτάρι είχε κλαπή από το διαμέρισμα της πριγκίπισσας Κολόννα, στο ξενοδοχείο Ντακέρ. Όλοι ύπωπτευθήκαν την υπηρέτριά της, μά απέδειχθη γρήγορα ή άδωότης της, γιατί πουθενά δεν βρέθηκε το μαργαριτάρι. Η υπηρέτρια αυτή λεγόταν Λουκρητία Βερούτσι κι' είχε έναν αδελφό στο Λονδίνο, στον όποιο και κατέφυγε. Ο αδελφός της αυτός δεν ήταν άλλος από τον δολοφονηθέντα Πιέτρο Βερούτσι...

Ο Βερούτσι ήξερε φυσικά το μυστικό ότι ή αδελφή του είχε κλέψει το μαργαριτάρι κι' επειδή είχε αναστατώσει όλη ή Σκότλαντ Γουάρντ σκέφθηκαν να το κρύψουν μέσα σε μια προτομή, την όποια και θα έπαιρναν κατόπι στο σπίτι. Έτσι ζήτησαν την συνδρομή του Μπέππο, ο όποιος και έκρυψε πράγματι το μαργαριτάρι σε μια από τις ξη προτομές του Ναπολέοντος. Μά οι προτομές αυτές πάρθηκαν από άλλους εργάτες κατά την διάρκεια της συλλήψεως του Μπέππο και στάλθηκαν σ' αυτούς πού τις είχαν παραγγείλει. Έτσι ο Μπέππο άρχισε τότε να σπάει τις προτομές του Ναπολέοντος πού ήταν κατασκευής του εργοστασίου, στο όποιο εργαζόταν, με την έλπίδα ότι κάποτε θα εύρισκε το μαργαριτάρι. Μά επειδή είχε και κάποιο παλιό λογαριασμό με τον Βερούτσι, μόλις του δόθηκε ή εύκαιρία τον ξεκαθάρισε. Έτσι γλύτωσε κίδια από τον άνθρωπο πού ήξερε το μυστικό του. Μά λογάρισε χωρίς τον ξενοδόχο...

Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς γέλασε εύχαριστημένος κι' έδωσε στον Λεστράντ το μαργαριτάρι για να το φυλάξει στην Σκότλαντ Γουάρντ. Μά εκείνος χαμογέλασε:

— Ο μόνος κατάλληλος για να το φυλάξει είσαστε σεις, κ. Χόλμς, του δήλωσε. Επιτρέψατέ μου δε να σας συγχαρώ και να σας εύχαριστήσω γι' αυτή την εξαιρετική υπηρεσία πού προσφέρατε στην Σκότλαντ Γουάρντ!

KONAN NTO-YA

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ...

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οι άνθρωποι συνήθως άπορούν με άλλόκοτα δυστυχήματα, πού συμβαίνουν στις γυναίκες. Πολλά απ' αυτά μπορούν να συμβούν σε άνδρες, ωστόσο όμως δεν συμβαίνουν. Η αίτία βρίσκεται στο ότι οι περισσότεροι άνδρες περνούν τις ώρες τους στο εργοστάσιο, το μαγαζί ή το γραφείο, ενώ οι γυναίκες στο σπίτι, τον κινηματογράφο, τα μαγαζιά.

Οι άσφαλιστικές έταιρείες έχουν διαπιστώσει ότι το πιο επικίνδυνο μέρος του σπιτιού είναι το δωμάτιο του μπάνιου. Αποδείξεις:

Η κυρία Μπέλλα Χόπκινς αποφάσισε να πάρη μπάνιο. Ήταν ένα θαυμάσιο πρωί κι' οι αχτίδες του ήλιου έμπαιναν σχεδόν σε όλα τα δωμάτια. Γιατί, λοιπόν, σκέφθηκε να μη συνδυάσω τα όφελήματα ενός μπάνιου και μιας ήλιοθεραπείας;

Το δωμάτιο του μπάνιου βρισκόταν στο ύψιλο πτώμα και δεν υπήρχαν άπέναντι γτίσια στο αυτό ύψος. Η κυρία Χόπκινς άνοιξε τελείως το παράθυρο, μπήκε μες στο μπάνιο κι' άρχισε να σαπουνίζεται. Όπως συνηθίζεται ή σαπουνόβηκη ήταν στο πιο κατάλληλο μέρος: ακριβώς από πίσω της. Δοκίμασε να πιάσει το σαπούνι, αλλά δεν το κατόρθωσε. Γλυστρούσε. Και στην τελευταία προσπάθειά της, αντί να πιάσει μέσα στο νερό το σαπούνι, έπεσε πάνω στο πάτωμα. Φυσικά το άφησε εκεί. Άργότερα όμως, όταν βγήκε από το μπάνιο ξυπόλυτη, το πόδι της πιάσε το σαπούνι και ωραίοτατα βρέθηκε έξω από το παράθυρο, πηγαίνοντας να συναντήσει τον δρόμο.

Όπως έφευγε είχε τεντώσει τα χέρια της και φαινόταν σαν μια πάπια πού πετούσε. Κι' όμως: Μολονότι ή πτώσις της έπρεπε να θεωρηθεί θανατηφόρος, ωστόσο διετήρησε την ισορροπία της και δεν προσγειώθηκε με το κεφάλι.

□ □

Μία άκουσία φυλάκισις στο δωμάτιο ενός μπάνιου φαίνεται άπίστευτη. Ωστόσο μια άλλη γυναίκα, ή κυρία Μαρία Μπώσον, χωρίς να το θέλη, ύποχρεώθηκε να μείνη σ' αυτό το μέρος επί τέσσερις ήμέρες.

Η Μπώσον ήταν μια χοντρογυαίκα 67 χρονών και την ώρα πού... άνεδύθη από το νερό και προχώρησε με νυμνά πόδια στο πάτωμα, γλύστρησε, έπεσε προς τα πίσω και σπηνώθηκε στις δυο κάνουλες του ζεστού και του κρύου νερού! Στις φωνές της κατέβησε ο νοικοκυράς της, αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές της, στάθηκε άδύνατο να την άπελευθερώσει. Της πρότεινε να ζητήσει βοήθεια, αλλά ή αιχμάλωτη ήταν άμετάπειστη, και τουτό για να μη γε-

λοιποιηθή με την κωμική θέση της και την γυνονότητά της. Έτσι την τύλιξε πρόχειρα με μια πετσέτα κι' ή κυρία Μπώσον κοιμήθηκε σ' αυτή την κατάσταση επί τρείς νύχτες. Όλο αυτό τον καιρό ή σπιτονοικοκυρά της την τάιζε και την περιποιόταν, παρακαλώντας την συγχρόνως να την αφήσει να φωνάξει κανέναν ειδικό να την έλευθερώσει. Την τετάρτη ήμέρα όμως άπεφάσισε να ένεργήσει όπως εκείνη νόμιζε καλύτερα. Και τηλεφώνησε στην... πυροσβεστική ύπηρεσία. Φυσικά οι πυροσβέστες δεν ήταν έξησκημένοι γι' αυτές τις περιπτώσεις κι' ούτε είχαν ανάλογα εργαλεία, και γι' αυτό την παρέπεμψαν στην αστυνομία. Έπειτα από πολλές προσκλήσεις σε διαφόρους, κατέφθασε ένας σιδεράς, κι' ενώ ή άτυχη γυναίκα έμενε λιπόθυμη από την ταραχή και την ντροπή της, ο σιδεράς έκοψε με προσοχή τη μια κάουλα κι' έτσι έλευθερώθηκε.

— □ —

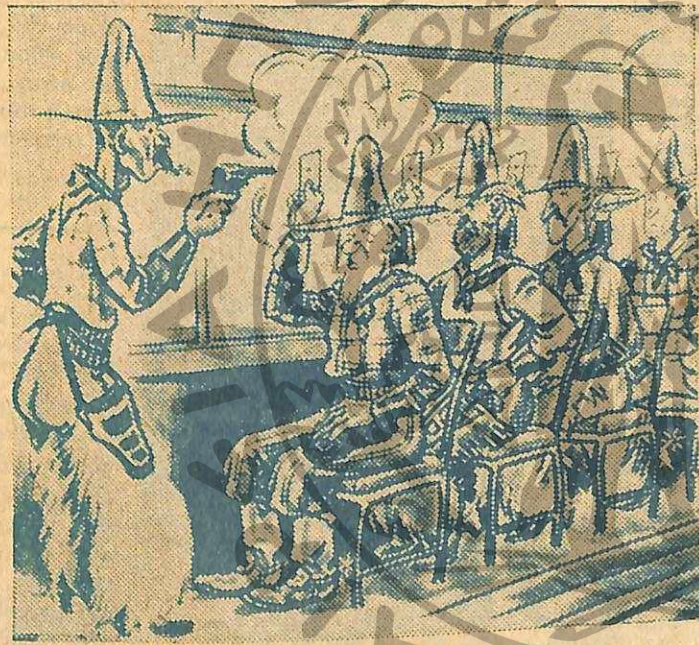
Έχει παρατηρηθή ότι κάθε φορά πού ένα άγριο θηρίο θα ξεφύγει από έναν ζωολογικό κήπο ή ένα τσίρκο, τον πρώτο άνθρωπο πού θα συναντήσει θα είναι γυναίκα. Ίσως αυτό να συμβαίνει επειδή ή γυναίκες βρίσκονται τις περισσότερες ώρες στην κουζίνα μέσα στην τσίκα των φαγητών, ή επειδή το ένστικτο του ζώου του λέει, ότι οι άνθρωποι πού φορούν φουστάνια κι' έχουν φιλή φωνή, δεν κρατούν πιστόλι ή μπαστούνι...

Αποδείξεις:

— □ —

Ένα ομιχλώδες και σκοτεινό βράδυ ή κυρία Έμπερτ Πάρσον, από το Ουόλεας της Άγγλιας, άνοίγοντας

ΚΟΥΛΕΡ ΛΟΚΑΛ

Ο σιδηροδρομικός έλεγκτής στην χώρα των Κάου-Μπούς, τρυπά τα εισιτήρια.

την πίσω πόρτα της κουζίνας της, ποδ-βλεπε στον δρόμο, διέκρινε κάτι σαν ρούχο να βρίσκεται έκτεθειμένο πάνω στο έδαφος. Πλησίασε κι' έσκυψε να το πιάσει, αλλά προς μεγάλη της έκπληξη το ρούχο σηκώθηκε μόνο του!... Απλούστατα, από κάτω...κούρνιαζε ένα δλοζώντανο και άπειλητικό λιοντάρι πούχε ξεφύγει από την κατασκήνωση του γειτονικού Ιπποδروμίου και τώρα άκολουθούσε την τρομοκρατημένη γυναίκα μέσα στη κουζίνα. Έκει το λιοντάρι προτίμησε το φαί πού άγνιζε, ενώ ή γυναίκα έτρεξε και κλειδώθηκε σ' ένα άλλο δωμάτιο.

— □ —

Η Βέρα Ούσεν μια νέα γυναίκα άπό την Κολώνια, κίτταζε έξω από το παράθυρο του δωματίου της, άπορώντας με τον συγκεντρωμένο κόσμο πού φώναζε: «Ένας πίθηκος! Ένας πίθηκος!» Σε λίγο μπήκε στη κουζίνα κι' εκεί είδε το ψυγείο λεηλατημένο και μια μεγάλη άρκουδα άνεβασμένη στο τραπέζι να πίνει από μια μπουτλία γάλα.

— Κλέφτες!... Αστυνομία! ξεφώνησε και έπεσε λιπόθυμη.

Η κυρία Άννα Θάμπογκ, 42 χρονών, άπεφάσισε ν' αυτοκτονήσει όχι στα ψέματά, αλλά σ' αλήθεια. Αποδείξει ότι προτίμησε το ρεβόλβερ και όχι τα κινίνα. Σημάδεψε και πυροβόλησε στην καρδιά της, αλλά... έπειτα από ολιγοήμερη παραμονή της στο νοσοκομείο, έγινε καλά. Απλούστατα αποτελούσε ένα από τα σπάνια φαινόμενα: Η καρδιά της βρισκόταν στο δεξιό μέρος! Πράγματι, ή γυναίκες είναι πολύ τυχερές σ'... άτυχήματα. Κάποια μίς, δνόματι Μύριαμ Κόε, είχε άποκοιμηθή στην άκρη μιας άβυσσου και για μια στιγμή νύρισε κι' έπεσε στο κενό. Έπειτα από λίγες ώρες την βρήκαν κρεμασμένη με τα μακρύτερα της μαλλιά πιασμένα από έναν θάμνο.

□ □

Η κυρία Άγγελίνα Μπού... 44 χρονών, άγόρασε ένα γέλι από έναν ψαρά. Το τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι της κουζίνας, τώπλυσε κι' άργισε να το γδέσει. Με την πρώτη όμως έπαση του χειλιού έκλεισαν δυνατά και τα σανάκια της Μπούρο άφισαν μια κραυγή:

Το χέλι, βλοσυρό, κρεμόταν από το δάκτυλό της! Πετάχθηκε στο δρόμο κι' άρχισε να τρέχει και να φωνάζει με το χέλι, πιασμένο και αίωρούμενο από το δάκτυλό της. Μαζεύτηκε κόσμος, έπενεβη ένας πόλις και στο τέλος χρειάστηκε να κάμη άντιτετανικό όρσο.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

‘Η δυσία της Μάρδας

Διήγημα του Άντόνιο Τεντέσκι

Οι δύο νεαροί Εύρωπαίοι γιατροί είχαν γνωρίσει την Μάρθα Έλλις σ' ένα χορό στην προσέβεια της Μαννέμας. Δεν ήταν διόλου από τις συνηθισμένες εκείνες κοσμοπολίτισσες νέες, τις ελαφρές, που πηγαίνουν στην 'Αφρική, ζητώντας εξωτικές απολαύσεις. Οι δύο νέοι το κατάλαβαν άμέσως κ' εθαμβώθηκαν από τα νειάτα αυτά, που έκλειναν όλη τη γυναικεία χάρη μιας ιδανικής συζύγου και μητέρας. Πρώτος της μίλησε ο γιατρός Τζωρτζ Ράντλινγκ και της εξέφρασε τα αισθήματά του, έπλημυρίσαν δε η ψυχή του από χαρά, όταν του άφηνησε ότι κ' εκείνη ένοιωσε γι' αυτόν τα ίδια αισθήματα. Ο Ράντλινγκ είχε έρθει μαζί με τον φίλο και συνάδελφό του Σάντρ Μπίλλερτον για να μελετήσει τις ασθένειες του Ισημερινού. Και νά, που εύρισκε τώρα εκεί κάτω, στην χώρα αυτή που βασίλευε η έρημωση κι' ο θάνατος την χαρά ενός έρωτος!

Ύστερα από λίγες έβδομάδες η Μάρθα κι' ο Ράντλινγκ παντρεύτηκαν. Η νέα γυναίκα ήξερε πως η ζωή της δεν ήταν απλή, όπως η ζωή των άλλων γυναικών. Ότι σ' αυτός έκει κάτω τους τόπους ήταν υποχρεωμένη να ύφίσταται χίλιες στερήσεις και θυσίες πλάι στον άνδρα της. Και ανέλαβε με αυτόπαρνηση να βοηθήσει τον άνδρα της στην ανθρωπιστικήν αποστολή του. Αφού πέρασαν ο μήν του μωλιτος, οι νεόνυμφοι, μαζί με τον Μπίλλερτον έπλησαν στο έσωτερικό, για να συνεχίσουν τις μελέτες τους. Η Μάρθα τώρα δεν ήταν μόνο η χαριτωμένη γυναίκα, μά και η βοηθός των δύο γιατρών.

Ο Μπίλλερτον την θεωρούσε σαν αδελφή, μα στο βάθος η καρδιά του επονούσε, γιατί κι' αυτός την είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή.

Μετά ένα χρόνο η Μάρθα έγεννησε ένα ωραιότατο αγοράκι, που ξετρελάνανε και τους τρεις. Και ο μικρός μεγάλωνε ανάμεσα στα χάδια και τις περιποιήσεις των. Έν τώ μεταξύ ο Σάντρ κατώρθωσε ν' ανακαλύψει τον όρρο για την εξουδετέρωση του σαγκάματος μιας ειδικής μυϊκής του Ισημερινού, που είχε θανατηφόρο. Ο μισός σχεδόν πληθυσμός του τόπου πέθαινε από το κακό αυτό. Όλα τα πειράματά του σε κουνέλια έπέτυχαν, μά όταν άρχισαν η έφαρμολγή σε ανθρώπινα σώματα, τα πράγματα δεν πήγαν διόλου καλά. Δύο ίθαγενείς έγιναν καλά, άλλ' όλοι οι άλλοι πέθαναν. Τότε μεταξυ των φίλων έφανερώθηκαν οι πρώτες διαφωνίες. Ο Ράντλινγκ κατηγορούσε τον Σάντρ πως δεν είχε το δικαίωμα να θυσιάσει τσες ανθρώπινες ύπαρξεις, κυνηγώντας μια χίμαιρα. Η διαφωνία τους έφθασε εις τον ύγειονομικόν επιθεωρητήν, ο όποιος άπηγόρευσε την χρήση του όρρου.

Η Μάρθα, ωστόσο, δεν συμμεριζόκανε τις αντιλήψεις του άνδρός της. Αυτή έπίστευε πως ο Σάντρ είχε δίκιο. Πραγματεύθηκε τις προσπάθειές

του και ήταν βεβαία πως στο τέλος θα έπετύγγανε. Ο Σάντρ όμως παρεξήγησε τη στάση αυτή της Μάρθας και τότε για πρώτη φορά της άπεκάλυψε το μυστικό της καρδιάς του. Αυτό όμως ύπήρξε και το τέλος της φιλίας τους. Η Μάρθα άναπούσε πριν άπ'όλα τον άνδρα της. Έτσι οι τρεις φίλοι έχωρίστηκαν.

Ο Σάντρ έπηγε κι' έγκατεστάθηκε σ' ένα γειτονικό χωριό κι' εξακολούθησε τις μελέτες του, προσπαθώντας να λησμονήσει το αίσθημά του. Μά στάθηκε αδύνατο. Πάντα μπρός στα μάτια του ξεπετούσε η γλυκειά μορφή της Μάρθας.

□ □

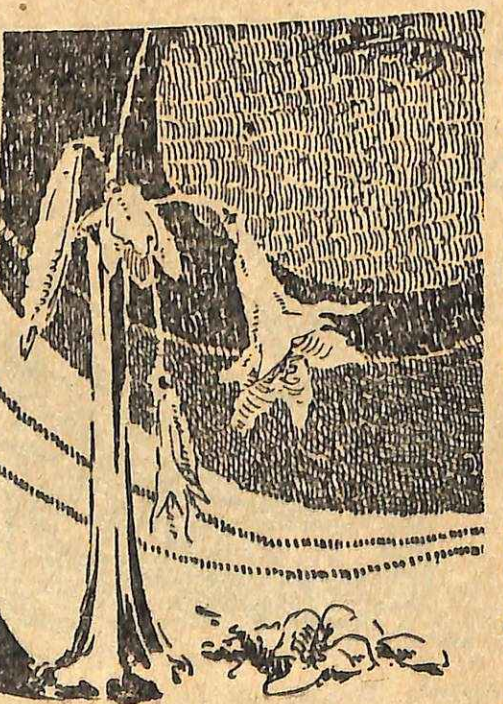
Μια νύχτα η Μάρθα ήταν μόνη στο σπίτι. Ο Ράντλινγκ είχε πάγει να δι' ένα άρρωστο μαύρο. Ο άνεμος, ο τρομερός σιμούν, έβούιζε έξω. Έξαφνα άκούστηκε η κλαψιάρικη φωνή του μικρού Τζιλ.

— Μαμά, μαμά!

Πετάχτηκε από το κρεβάτι της και ήγνε κοντά στο μικρό. Είδε να έγκλινη ένα μαύρο σάλιο από το στόμα του και να κινή. Άρπάζει το μικρό νωματάκι στα χέρια της και τί να δι; Δυο κόκκινες δαγκωματιές στο λαιμό του! Το είχε δαγκώσει η τρομερή μυγα!

Για μια στιγμή τα έχασε. Έπειτα σκέφθηκε: «Θά πάω στο Σάντρ να κάμω όρρο στον Τζιλ!».

Άρπαξε το μικρό και τράβηξε προς την πόρτα. Έπειτα στάθηκε. «Τρελλάθηκες!.. είπες μέσα της. Πού θα πάς μέσ' στη νύχτα και μ' αυτό τον φρικώδη σιμούν; Θά χαθής μέσ' στην έρημο!». Άλλά μια άλλη φωνή πάλι της είπε: «Εμπρός, πήγαινε!».

την πόρτα και βγήκε. Μόλις έκανε ένα βήμα ο σιμούν την έπνιξε.

Όταν σηκώθηκε ο ήλιος, το μόνο ανθρώπινο όν που αντίκρυσε ήταν η Μάρθα που προχωρούσε άτρόμητη, πολεμώντας με τον φοβερό άνεμο. Η άμμος της χτυπούσε το πρόσωπο, της ξεσκούσε τα πόδια. Άλλά αυτή όλοένα και προχωρούσε. Δεν την ένδιέφερε τίποτε. Δεν ένοιωθε κανένα πόνο. Ένα πράγμα συλλογιζότανε μόνο, πως να φθάσει το ταχύτερο στο χωριό του Σάντρ, και μια λέξις έβγαине μόνο από το στόμα της: «Τόν όρρο! Τόν όρρο!». Τέλος, είδε τις πρώτες καλύβες του χωριού κι' έπεσε άναίσθητη χάμου.

Όταν ήλθε στις αισθήσεις της, είδε τον Σάντρ να σκύβη επάνω από το κεφάλι της. Με μια χειρονομία του έδειξε το παιδί και του φώναξε: «Όρρο!».

Έπειτα έκλονίσθηκε, άνοιξε το στόμα της και ξανάπνευσε κάτω. Ήταν νεκρή! Τρελλός από την θλίψη ο Σάντρ έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του. Η Μάρθα, ο έρωτάς του, είχε έρθει μόνη, ανάμεσα από την έρημο και τον σιμούν, για να σώσει το παιδί της. Με τρεμάμενα χέρια έπιασε τον Τζιλ. Το σώμα τάκι του ήταν σχεδόν άψυχο. Και στα αυτά του σκούζε η τελευταία λέξις της Μάρθας: «Όρρο!».

Έτρεξε άμέσως στο Ιατρείο του, πήρε την σύριγγα και έκαμε την ένεση στο μπράτσο του Τζιλ.

Ο ήρωϊσμός της γυναίκας αυτής δεν έπρεπε να πήγαινε μάταιος. Το θαύμα έπρεπε να γίνει. Ύστερα από λίγες ώρες ο μικρός άνοιξε τα μάτια του. Είχε σωθεί.

— Μαμά! έφώναξε.

Η μητέρα όμως δεν μπορούσε να δι' το θαύμα, το θαύμα της μητρικής στοργής της. Το δηλητήριο είχε νικηθεί. Μά η ψυχή του γιατρού Μπίλλερτον έθρηνουσε την χαμένη του αγάπη. Ώς γιατρός έθριάμβευε, μά ήξερε ότι πριν άπ' αυτόν, πριν από την έπιστήμη του, ήταν η πίστις της Μάρθας, η αγάπη μιας μητέρας, που έθριάμβευε.

A. TENTESKI

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Με το βραδυνό τραίνο ένός προαστίου του Λονδίνου έταξίδευε και μια γυναίκα με το έξαετές παιδάκι της.

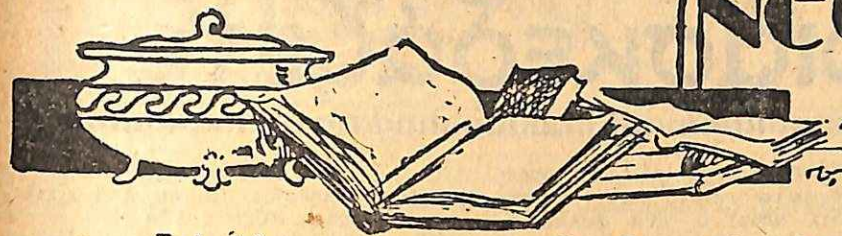
Στο μέσον της διαδρομής ο εισπράκτωρ την πλησίασε και της έήτησε τα εισιτήρια. Η γυναίκα τούδωσε μόνον ένα εισιτήριο.

— Κυρία, της είπε τότε ο εισπράκτωρ, το παιδί είναι πολύ μεγάλο και πρέπει να πληρώσει κι' αυτό εισιτήριο.

— Έως, του έήτησε η γυναίκα. Άλλά ο εισιτηριοδότης δεν μού έήτησε εισιτήριο.

— Και το είδε το παιδί;

— Όχι, ήταν κρυμμένο κάτω από τα φουστάνια μου!...

Στο θάνατο

της αδελφούλας μου

“Όχι δεν πέθανες, παντού σε βλέπω να γυρνάς ακούω μέσ' στις κάμαρες τ' άργό περ- τής νύχτες τις άτέλειωτες μαζί μου ξα- κι' όταν μ' αφήνεις τ' άπαλό νιώθω το φίλημά σου.

“Όταν γελώ, μέσ' στο μικρό πορτραίτο κλαίω και νιώθω να κυλούν θερμά τα δάκρυά σου μέσ' στα πικρά μου όνειρα σ' άκούω να με λικνίζει σαν παιδί που θλίβεται μακριά σου.

Και τα τραγούδια πουλέγες τις μέρες και κείνα π' άρχινούσαμε σιγά-σιγά οι πόσες φορές δεν σ' άκουσα και τώρα τις νύχτες π' άλαφρογυρνάς στο έργο φτωχικά μας....

“Ω! άδερφούλα στις ψηλές βουνοκορφές θά κρεμαστώ στα σύννεφα που φεύγουν και κάποια νύχτα μακριά άπ' τον κό- λμο θά χαθώ νάρθω κοντά σου μέσ' στο Φως, κεί που δέν σβύνει η μέρα.

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

Πάει ένας χρόνος...

Πάει ένας χρόνος τώρα, άπ' τη μέρα που η μοίρα σ' έφερε αναπάντεχα κοντά μου... Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν κι' οι καρδιές μας χτύπησαν με τον ίδιο καυμό. Πάει ένας χρόνος τώρα, πούμαστε για όλους ξένοι, μά που οι ψυχές μας είναι τόσο άδελφωμένες, ώστε να νιώθω η μια την άλλη.

Κάθε σκέψη μου είναι σφιχταγκαλιασμένη με σένα και σε κάθε πόνο και συμφορά μου έσέν' άποζητάει η ψυχή μου.... Και κάθε δικός σου πόνος και κάθε της εύτυχίας σου άναλαμπή νιώθω να ζωντανεύη στην ψυχή μου, έτσι σά να τη ζωμε μαζί. Κι' όμως πόσο ξένοι είμαστε ο ένας στον άλλο!

Πόσο βρίσκομαι στην πραγματικότητα μακριά από σένα!

Άλλά, τί σχέση έχουν τα όνόματα, οι ήλικίες, οι βαθμίδες του πολιτισμού και του πλούτου; “Όλ' αυτά είναι τόσο ξένα, τόσο άγνωστα σε κάτι που λέγεται “Αγάπη!... “Αγάπη! Μια λέξη που τη λέμε και την άκούμε χιλιάδες φορές μά που τόσο σπάνια έχει την άληθινή της έννοια και άξια. Μια “Αγάπη άληθινή, λοιπόν μας δένει στη ζωή! Μια “Αγάπη που έχουμε θρονιασμένη στο χρυσάχιδο θρονιό του Ιδανισμού και της άνιδιότητας...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΙΤΣΙΝΗΣ

Βραδυές που φεύγουν...

Πώς θάθελα πάντα, σε κάποιες στιγμές που νε γαληνεμένη ή ψυχή μου, ποδ- ναι το θολωμένο μου μυαλό λίγο ξε- κούραστο, να σου πω πως σ' άγάπησα πολύ...

Κι' έσύ να με πιστεύεις.

Πώς θάθελα ύστερα, μονάχοι μας, κάποια γλυκειά βραδυά τώρα το φθινό- πωρο, μέσ' στη σιγαλιά, γερμένη στην άγκαλιά μου ν' άκούς τους χτύπους της πνευμένης μου καρδιάς με μισόκλειστα τα μάτια σου.

Είμαι όμως τόσο άγνωστος στην καρ- δια σου....

Κι' οι γλυκειές βραδυές, οι φθινοπω- ρινές, περνούν και φεύγουν...

BENETHS

Δέν έφυγες

“Έφυγες; Δέν έφυγες.... Δέν μπορώ να παραδεχτώ πως έφυγες γιατί σε βλέπω κάθε τόσο... Κάθε στιγμή π' ά- φήνω τη σκέψη μου και τρέχει κοντά σου... Μπρός στα μάτια μου όρθώνεται η όπτασία σου!!

Δέν μπορώ να πιστέψω πως έφυγες, Συλβία, μ' όλο που ξέρω πως δεν θά ξαναγυρίσεις πιά στο σπίτικι μας της άκροποταμιάς!!

Τη στερνή φορά που σε είδα, ήσουν άκέρηνη και πεπλοφόρα!!

Και μύρια λουλούδια ριγμένα στο κορμί σου σε συντρόφευαν!

Δέ με κύτταξες, ούτε μού χαμογέλα- τες.... Γιατί Συλβία;

Τί σπαράγμός ήταν κι' αυτός για μέ- να, προχθές που πήγα στη φωλιά μας! Πήγα μόνος! Κατάμονος... γιατί ήθελα να είμαστε μόνο οι δυο μας... “Ήσουν εκεί... Με είδες... Μού χαμογέλασες... Πάντα όμως αθέριτα και φευγάλα... “Ήρθες κοντά μου... Πολύ κοντά μου... “Έκανα να σ' άγκαλιάσω... μά στάθη- κες άσύλληπτη! “Άκουσα τη φωνή σου... Το γέλιο σου. “Ένοιωσα πλέρια την ύπαρξή σου...

Δέν έφυγες από κοντά μου... μά δεν είσαι πιά και δική μου. Γυρνάω σε όλες τις οδούς της πόλης, άγγίζον- τας με λαχτάρα το κάθε τί π' άγαπού- σες!

Στάθηκα εύλαβικά μπροστά σε μια φωτογραφία που στέλνεις το μάριμαρ του τσάκιού. Έβλεπα τους δυο μας σ' ένα στιγμιότυπο παρμένο κατά τη διάρ- κεια μιας θαλάσσιας έκδρομής. Και στην κρεβατοκάμαρα, έκλαψα λυγι- κά, Δέν έβλεπα το κρεβάτι σου, που πάνω σ' αυτό πόνεσες και φτερούγιες. Το σπίτικι μας της άκροποταμιάς, που τό νανουρίζουν ίτιές είναι μονάχοι πιά!!

Κι' ο κισσός και τα δένδρα της αυ- λής είναι μονάχοι και θρηνούν. Κι' εγώ μόνος... “Ο μ ω ς δεν έφυγες Συλ- βια...

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΖΗΣ

“Αχ! πως θυμάμαι...

“Αχ! πως θυμάμαι και πονώ, κείνο τ' (ώχρό το δειλινό) Πού χτύπαγε το σήμαντρο άργά-άργά, (θλιμμένα... κ' έσύ χλωμή, χωρίς λαλιά, στών λου- (λουδιών την άγκαλιά φάνταζες μέσ' στην έκκλησιά, υπέρκο- (σημ Παρθένα...

“Αχ! πως θυμάμαι και πονώ, κείνο τ' (ώχρό το δειλινό) Που ρόδα και λευκόκρινα με δάκρυα πο- (τισμένα... σκόρπισα πάνω σου Καλή, κι' ένα σερ- (νόπικρο φιλί... άφησα στα χειλάκια σου, ώτιμέ! τά μα- (ραμένα...

“Αχ! πως θυμάμαι και πονώ, κείνο τ' (ώχρό το δειλινό) Που στα Ουράνια πέταξες, με τάλλα τ' (άγγελούδια... Τώρα παντέρμος τριγυρνώ, και κάθε (σούρουπο άχνώ στο μνήμα σου έρχομ' ο φτωχός, να (στρώσω χώρα λουλούδια... ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

“Αγάπη - εύτυχία

Τσαλάκωσε μέσ' στα χέρια της ένα γράμμα και τα μάτια της κύτταζαν το γαλάζιο άπέραντο του ουρανού.

Γονάτισα μπρός στην καρέκλα της, άκούμπησα το σαγόνι μου στα γονάτά της και κύτταξα με έκπληξη και θαυ- μασμό τα μεγάλα μάτια της που κρύβαν μέσα τους την εύτυχία... Καί έφάνου έ- κεί που θαρρούσα πως ζωγράφια πανέν- δοξη καλλιτέχνην έχάιδευε το βλέμμα μου τα μισοανοιγμένα χείλη της που πα- διάστικο χαμόγελο ζωγράφιζαν, ψιθύρι- σαν λίγες λέξεις. “Αγαπά και μ' άγα- πάνε... κι' άμέσως η ζωγραφιά ζωήρε- ψε έσκυψε κοντά μου, άκούμπησε στους ώμους μου, τα δάχτυλά της και με κύτταξε στα μάτια.

Μά σαν κάτι άδικο να είδε μέσα τους ζωήρεψε, τα μάγουλά της ποσοφώσε ζεστό αίμα και μούπε με όρμη:

— Γιατί τα μάτια σου δεν κρύβουν μέσα τους την εύτυχία; Πως λοιπόν έ- χεις τόσο άδεια και άνουσία μάτια; Δέν βλέπεις πόσο γαλάζιος κι' όμορφος είν' ο ουρανός; Για κύτταξε τον, πολλή ώ- ρα... Δέν νομίζεις πως σε τραβάει κον- τά του και πως μαγνητισμένη βυθίζεται μέσα στο άπέραντο γαλάζιο χάος του και πως μόνο αυτός και σ' ύπάρχετε; Δέν νιώθεις λοιπόν αυτή την εύτυχία;

— Πως μπορείς κι' έχεις τόσο άδιάφο- ρα μάτια;

Κι' άπάντησα:

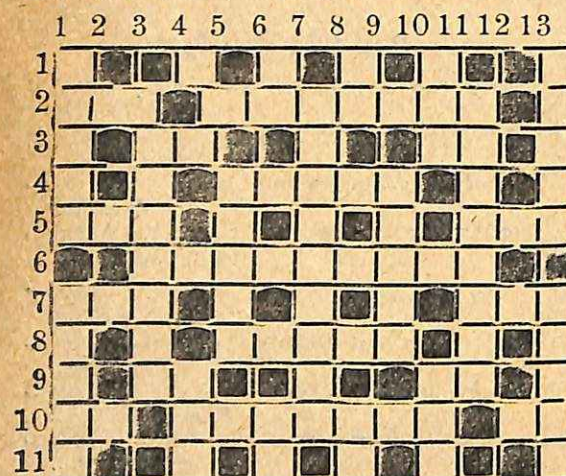
— Μά εγώ δεν άγαπώ, ούτε άγαπιέ- μαι...

Και τα μάτια μου κύτταζαν βαθυστό- χαστα σ' ένα σημείο και τα χείλη μου άνοιγόκλεισαν κι' έβαλαν αυτές τις λέ- ξεις χωρίς σκέψη, σαν κάποιος ξένος να μού τις είχε πη

ΜΥΡΤΩ ΜΑΓΓΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

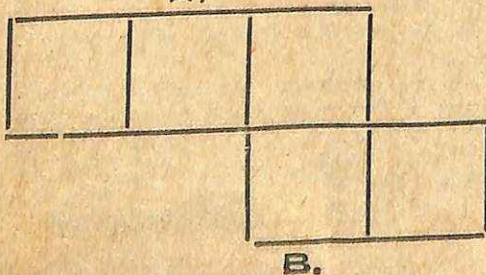
- 2ον. Υποθετικόν. — Έγώ είμι ή οδός και ή... — Αίγυπτιακή θεότης.
3. Σύνδεσμος. — Μισή ιδέα.
4. Γυναικείον όνομα.
5. Πρόθεσις. — Όχι πολλές.
6. Μιά Μαρία πού ήταν στο μαρτύριο του Χριστού.
7. Πρόθεσις. — Τό παίζουν τά μικρά. (Λείπει τό τελικόν).
8. Έξάρτημα πλυσίων. (Πληθ. Καθαρ.)
9. Δίφθογγος. Γαλλικόν γράμμα.
10. Κλωστή. — Έλλην ποιητής. — Τά χρόνια του Χριστού.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Τό φέρουν οί στρατιώτες έν καιρώ έκστρατείας. — Εύρωπαϊκόν κράτος.
3. Έδώ συνελήφθη ό 'Αθανάσιος Διάκος.
4. Ξενικός τίτλος. — Γαλλική περιοχή, όπου διεξήχθη μεγάλη μάχη.
5. Κάποτε έπεσεφόβησαν τόν Χριστόν.
6. Άπαγορευτικόν. — Μουσική νότα.
7. Άπαραίτητη τόν χειμώνα.
8. Καί τά δύο μουσικοί φθόγγοι.
9. Αρχαία θεά.
10. Καταφατικόν. — Δεικτική άντωνυμία.
11. Υπουργός της Γεωργίας του 'Ολύμπου.
13. Άγγλική βάση στη Μεσόγειο. — Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.

Τό παχνίδι μέ τά σπέρτα

Τό παρακάτω παχνίδι μπορείτε νά

τό κάνετε μέ σπέρτα. Παίρνετε 16 καμμένα σπέρτα και τά τοποθετείτε πάνω σ' ένα φύλλο άσπρου χαρτιού, όπως δείχνει τό σχήμά μας. Έχετε έτσι πέντε τετράγωνα. Πώς μπορείτε τώρα αλλάζοντας την θέση των σπέρτων Α και Β, νά κάνετε τέσσερα μονάχα τετράγωνα;

Τό έπιτύμβιο

Πάνω σ' έναν τάφο υπάρχει τό έξής έπιτύμβιο, από τό όποιο μπορείτε νά μάθετε την ηλικία αυτού, γιά τόν όποιον έχει γραφή:

«Ο Θεός του έδωσε τό ένα έκτο της ζωής του ως παιδική ηλικία, και τό δωδέκατο ως εφηβική ηλικία. Τότε παντρεύτηκε και ή συζυγική του ευτυχία κράτησε όλο τό έβδομο της ζωής του. Χήρεψε και έγινε πατέρας ταυτοχρόνως, είχε δέ την ευτυχία νά έχη μαζί του τόν γυιό του κατά τό ήμισυ της ζωής του. Ο θάνατος όμως του τόν πήρε. Έζησε έννά ακόμη έτη και πέθανε μέ τό πένθος στην ψυχή».

Τί ηλικίας ήταν όταν πέθανε;

Τό βάλς των αριθμών

Είναι, βεβαίως, εύκολο νά έχετε τόν αριθμό 100 προσθέτοντες τέσσερις φορές τόν αριθμό 5 κατά τόν έξής τρόπο: 5+5X5+5=100.

Πώς μπορείτε τώρα νάχετε τόν αριθμό 1000 μέ την βοήθεια 8 οκτώ; Και άν τό βρήτε, προσπαθήστε νά βρήτε 100 μέ τέσσερα έννά.

Τί χρώμα είχαν τά μαλλιά τους;

Τέσσερις φίλοι, ό 'Αρθούρος, ό Παύλος, ό Κάρολος και ό 'Ιάκωβος συναντούν τέσσερα νέα κορίτσια, την Μονίκα, την Μπέρθα, την Καικιλία και την Ρόζα.

Λίγη ώρα μετά την συνάντηση, και αφού τά κορίτσια είχαν φύγει, οί τέσσερις φίλοι συζητούν γιά τό χρώμα των μαλλιών των κοριτσιών.

Ο 'Αρθούρος ισχυρίζεται ότι ή Μονίκα είχε καστανή, ή Μπέρθα μαύρη, ή Καικιλία ροδά και ή Ρόζα ξανθή.

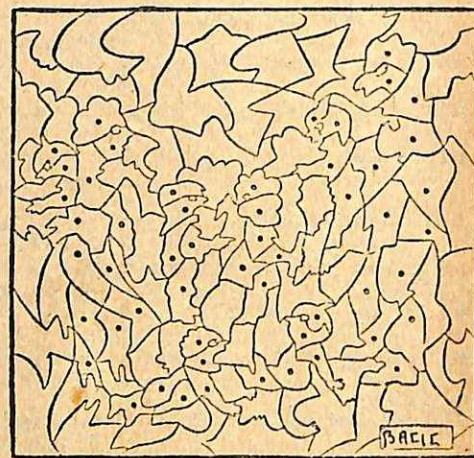
Ο Παύλος διαφωνεί: ή Μονίκα, κατ' αυτόν, είχε ροδά, ή Μπέρθα καστανή, ή Καικιλία ξανθή και ή Ρόζα μαύρη.

Ο 'Ιάκωβος λέει ότι ή Μονίκα είχε ροδά, ή Μπέρθα μαύρη, ή Καικιλία καστανή και ή Ρόζα ξανθή.

Ξέροντας τώρα ότι μόνον ό 'Ιάκωβος δέν έδινε μιά σωστή άπάντηση, ότι δυό από τούς άλλους νέους έδιναν άκριβή άπάντηση, και ότι ό τέταρτος (όχι κατά σειράν πού τούς έχουμε) έδινε δύο, μπορείτε νά βρήτε την αλήθεια;

Τά άγαθά του σπιτιού

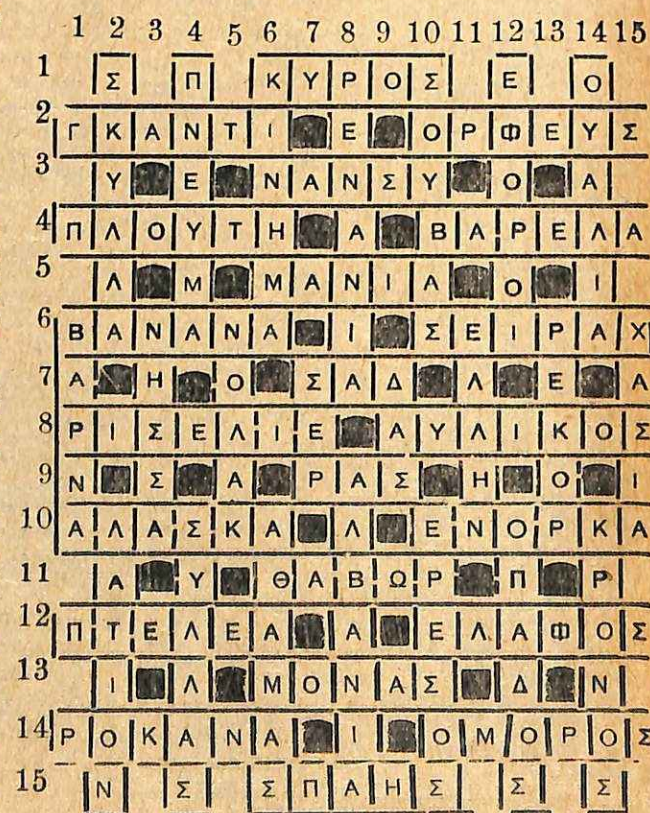
Συμπληρώστε μέ ένα πολύ μαύρο μολύδι τά μέρη πού σημειώνονται μέ κου

κίδες και θάχετε μιά πολύ ένδιαφέρουσα εικόνα.

Η λύσις των προηγούμενων παιχνιδιών εις τό προσεχές.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛ. 532

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γραφεία :
Όδός 'Αναργύρων 0

Διευθυντής :
Ν. ΑΡΤΑΞΕΡΕΗΣ

Αρχισυντάκτης :
ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΑΣ

Τό φύλλον,...
μέ την όκτα

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΑΙ ΜΑΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑΝΚΙΝ

Τού στρατιωτικού μας συνεργάτου, αντιστρατήγου Τάσων - Τσίγγι - Λένι

Με άληθινήν συγκίνησιν, λαμβάνω σήμερον τόν κάλαμον άνά χειρας διά νά γράψω τό πρώτον άρθρον μου εις την «Καθημερινήν Έβδομάδα». Γνωρίζετε ότι γίνεται πόλεμος εις την Κίνα. Ο πόλεμος αυτός διεξάγεται μεταξύ Κινέζων και 'Ιαπώνων, και όχι μεταξύ 'Ιαπώνων και Κινέζων, ως έσφαλμένως αναγράφεται εις τόν ξένον τύπον κατά τό πλείστον. Οί Κινέζοι, ως εύρισκόμενοι εις την χώραν των, έχουν όλες τάς τιμάς και συνεπώς και τό προβάδισμα ως έν τούτου, όρθον είναι νά λέγομεν τόν πόλεμον Κινεζο-ιαπωνικόν και όχι 'Ιαπωνοκινεζικόν.

Όπως ννωρίζετε έν τών τηλεγραφημάτων αι έχθροπραξίαι μαίνονται σήμερον ποδς τό Νανκίν. Τό Νανκίν είναι πόλις Κινεζική, Γι' αυτό και την ύποτασσίζονται και οί Κινέζοι. Ένταύθα θά κάωμεν μιάν άλλην διευκρίνισιν.

Αλλά περί αυτής εις τό προσεχές.

Στρατηγός

ΤΣΕΓΚ-ΤΟΥΓΚ-ΔΕΓΚ

Μετάφρασις: Έκ του κινεζικού υπό Κ. Α. Ν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Τό πετρέλαιόν σας καθώς και όλα τά υλικά διά πητες εις την

ΕΘΝΙΚΗΝ

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΤΑΝ

Επίσης μούστος έξοχος ψυγείου διά μουςταλευριάν, παραγωγής 1936.

Πρατήριον:

'Αριστείδου 365.

Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλο της

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Θά είναι ένα έκδοτικόν θαύμα, από τυπογραφικής, συνάμα δέ και συντακτικής άπόψεως.

102—σελίδες—102!

50 καμπάνιες!—17 μυθιστορήματα!—23 μελέται περί μικροβίων και ποτοποιίας.—37 διηγήματα των άριστών της ζωγραφικής!—1258 εικόνες έντός και έκτός κειμένου και «μίζ».

2 πολυχρωμιαί διά πλαίσια (γαλλιστί σουβέρ)

Αρθρα διά την νομισματικήν σταθεροποίησιν, περί κακοκαιρίας και γαλακτοκομίας και άλλη επίκαιρος Χριστουγεννιάτικη ύλη! Σελίδες Μόδας, Κινηματογράφου, Παιχνιδιών και φρίκης!

Τό φύλλον έξαιρετικώς ένεκα ό νόμος, μόνον 2 δραχμάς! ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΞΑΠΑΝΤΟΣ!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΑΣ

Δέν ήταν γαλαζοπράσινα, ούτε μενεξελένια, ούτε σμαραγδιά μπριμπιλιστά τά όρώα μάτια της 'Αγγέλας. Ήταν κόκκινα, και τό γιατί θά σας τό πη αυτή ή ιστορία:

Κόκκινα μάτια! Μάτια της φωτιάς! Μάτια πού μέσα τους αναφλεγίζεταν τό ήλιοθαλάσσιμα και άνθεί τό πορτοκάλι!

Είδετε ποτέ σας κόκκινα μάτια; Πού νά ιδήτε; Θάταν τό ίδιο σαν νάγατε ιδή τόν ούρανό με τ' άστρα!

Τά μάτια αυτά τά είχαν ή 'Αγγέλα της κυράς 'Αγγελίνας! Καί δέν ήταν από τό κλάμα γιά τό ξύλο πού έτρωνε από τη μάνα της όλημερα, δέν ήταν από τό κονιάκι πού κάθε μέρα κατέβαζε, ούτε από τό κακό πού την έπιανε κάθε τόσο και πού την έκαμνε νά τά βλέπη όλα κόκκινα...

'Αγγέλα, 'Αγγέλα!... Ήταν καιός πού είχε 'ρθή στο χωριό από την 'Αθήνα ή 'Αγγέλα. Πήγε γιά νά δουλέψη, νά δέν την σήκωσε τό κλάμα της 'Αθήνας. Έκανε πολύ ήλιο και

ΕΝΕΚΑ πληθώρας διαφημίσεων και άλλης ένδιαφερόσης ύλης λόγω των εορτών και συνεπεία του έννοσηπαντος ψύχους, ή συνέχεια του καρδιοσπαστικού μυθιστορηματός μας αναβάλλεται μετά τās εορτάς κ.τ.λ.

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΟΡΤΑΣΙΜΟΝ

Κατέφθασαν οί εορτές και «χάιρε ή φύσις όλη» και σνν αυτή κι' οί έχοντες γεμάτο... πορτοφόλι! Αυτό όλα τά γεύματα των εορτών όρίζει και άν δέν έχη τίποτα... 'Ε, τότε... βράσε ρύζι!...

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ένας Γερμανός Ιατρός του Βερολίνου συμβουλεύει εις τούς παλάτας του νά μη κοιμώνται ποτέ την νύκτα μέ πιτζάμαν, διότι είναι άνθυγιεινή, και μπορούν όμως νά την φορούν την ήμεραν, όποτε δέν βλάπτει...

Εις την άγγλικήν πόλιν Λένιγκον, μιά κόττα έγέννησε αϊγόν. Πάντες οί κάτοικοι έσπευσαν νά αποθαμιάσουν τό περίεργον αντίκειμενον.

Είς μεγάλην συγκίνησιν διατέλουν οί κάτοικοι της μικράς νησίδας Τριμλοποπλό, του Β. Α. 'Ατλαντικού. Ένεφανίσθη εις τās άκτάς των τεράστιος καρχαρία και κατέπιε μικράν γαλήν. Η άτυχής άπέθανεν άμέσως. Οί κάτοικοι εύρίσκονται έν άπογνώσει.

ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ

στού ΠΕΡΑΒΡΕΧΗ ΚΑΙ ΥΙΟΝ

Επισκευάζονται και ύποδηματα. Σόδες άλά μινούτ. Κηλεπίδες επί μέτρο.

ΓΑΛΟΣΣΕΣ ΒΡΟΧΗΣ!!

Μελομαύρουνα, πάστες, τσιγάρια και άλλα υλικά οίκοδομής εις τας έκτός συναγομισού!

Μιά επιβεβαίωση

Θά μου επιτρέψουν οι αγαπητές μου αναγνώστριες και οι φίλοι αναγνώστες να ασχοληθώ και σήμερα με ένα θέμα σχετικό με την προηγούμενη «Κουβεντούλα» μου. Μόλις είχε περάσει μία μέρα από το είχα στείλει τα χειρόγρατά μου στο τυπογραφείο, όταν πήρα μία επιστολή από κάποιον που υπογράφεται «Μοναχά και απελπισμένη».

Και η επιστολή αυτή που πλημμυρίζει από σπαραγμούς και δόνη είναι μία επιβεβαίωση των όσων έγραφα στο προηγούμενο φύλλο στην «Διατακτική». Προέρχεται από μία κοπέλλα που αγάπησε έναν έγγαμο άνδρα σε βαθμό ώστε να διαλύσει τους άρραβώνες της γιατί αυτόν, να πιστέψει στα συνηθισμένα απαιτητά έρωτόλογα που παρασύρουν τις άπραγες κοπέλλες και να καταλήξει η ζωή της σ' ένα μαρτύριο ατελείωτο.

Την εποχή που την παρέσυρε της έλεγε ότι: «Δεν μπορώ να κάνω χωρίς έσένα...» και σήμερα: «Τι να σου κάνω; Έχω παιδιά...».

Εκτός όλων αυτών, αντιμετώπιζει ή δύστυχη κοπέλλα την έχθροτητα και την περιφρόνηση των δικών της και των γνωστών της. Και, καταλήγοντας, μ' έρωτα: «Τι έφταιξα αν αγάπησα;»

Βρίσκω ότι δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για ν' αναζητήσουμε ευθύνες. Βέβαια το ν' αγάπησε κανείς δεν είναι έγκλημα, αλλά όσο δυνατό κι' αν αίσθάνεται κανείς τον έρωτά του δεν πρέπει ποτέ να παρασύρεται σε κάτι, που καταδικάζεται από τις ηθικές αρχές, σε κάτι παράνομο κι' αντικανονικό που, άργα ή γρήγορα, θα τον φέρη στην δυστυχία. Έπρεπε πρώτα να κανονίσει τη θέση του ο άνδρας αυτός, παίρνοντας διαζύγιο, κι' ύστερα να δεχθεί εκείνη να σχετισθεί μαζί του. Αυτό, όμως, δεν τα σκέπτεται κανείς επάνω στους ένθουςισμούς του κι' ύστερα τα πληρώνει τόσο ακριβά...

Τώρα, όμως, όπως έγραφα και παραπάνω, δεν όφελουν αυτά και τα γράφα μάλλον για εκείνες που βρίσκονται σε κίνδυνο να κάνουν το ίδιο λάθος, παρά για την «Απελπισμένη» για την οποία αισθάνομαι μία άπειρη συμπόνοια. Ξέρω ότι καμιά φορά το ρεύμα της ζωής και η θέληση της Μοίρας είναι τόσο δυνατά που συντρίβουν σαν παιχνιδάκι την φτωχή ανθρώπινη θέληση...

Εκείνο, όμως, που προέχει γι' αυτήν είναι ν' απολυτρωθεί από την ταπεινωτική αυτή σχέση και να ζητήσει κάποια εργασία [καμιά εργασία δεν είναι ατιμωτική] για να συνέλθη σιγά-σιγά από την απογοήτευση και την συντοιβή αυτή που την καταστρέφει. Είναι δύσκολο το πορπάτο, αλλά μάχι και αδύνατο. "Ας συγκεντρώσει όλο το θάρρος, όλη τη θέλησή της-για ν' αρχίσει μία καινούργια ζωή επάνω στα έρείπια της πολής.

Κι' όταν ξαναβρεί τον εαυτό της και μπορέσει να τραβήξει τον δρόμο της, θα νοιώσει την ικανοποίηση του ανθρώπου που έκανε εκείνο που έπρεπε.

"Ας μην πεσιμένη, όμως, να της δώσω συμβουλές πως θα έδωκε την έκδική της κατά την εξέγερση. Βρίσκω την έκδική της κατά πολύ ταπεινωτική, κάτι που κατεβάσει πολύ έναν άνθρωπο.

"Ας φροντίσει, προ πάντων, για τον εαυτό της ή δυστυχισμένη αναγνώστριά μου. "Όσο για τον άλλο ας αδιαφορήσει και ας τον περιφρονήσει. Είναι το μόνο που του αξίζει.

ΛΟΡΑ

ΥΠΗΛΙΚΕΙΕΣ

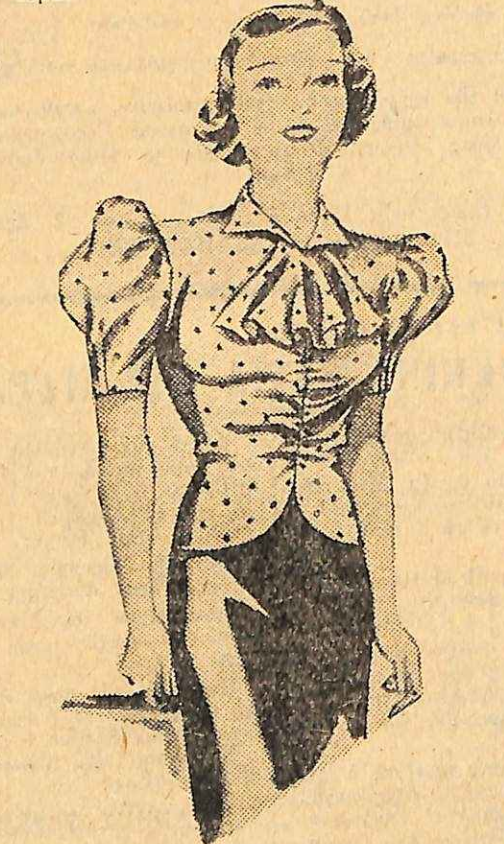
Η ΜΟΔΑ

Μπλουζες

Η μπλουζα ευνοείται εξαιρετικά εφέτος. Φοριέται το απόγευμα με τα ταγιέρ και τα ανσάμπλ.

Την ξαναβρίσκουμε το βράδυ να συνοδεύει τα ταγιέρ από λαμέ.

Για το πρωί και το απόγευμα ή φόρεμα σεμνιζέ που μπαίνει μέσα από τη φούστα και συγκρατείται στη μέση με μία δερματίνη ζώνη, είναι πολύ κατάλληλη. Γίνεται από μάλλινο ύφασμα: φανέλλα ή ζερσε και γανιέται με τσέπες, με ντεκούπ και με άμπι-σεμάν.

Μιά νεανική και κομψότατη μπλουζα από σατέν.

Το απόγευμα, ή κομψότης της μπλουζας γίνεται πιο έντονη. Το λαϊνά που χρησιμοποιείται το πρωί, παραχωρεί τη θέση του στο μεταξωτό, στο βελούδο, και κάποτε μάλιστα στο τοίλι. Εργάζονται τα ύφασματα αυτά με πέννες, με ντραπέ, με μανίκια στρωτά, με μικρούς φιδόγκους στον γιακά, στη ντεκολτέ.

Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι όσο ωραιότερο είναι το ύφασμα της μπλουζας, τόσο ή κομψή γίνεται απλούστερη, αφήνοντας όλο το ενδιαφέρον σε κάποια μικρολεπτομέρεια: τσέπη, ντεκούπ, φιδόγκο κλπ.

Κάποτε ένα «μοτίφ πιεζέ» αποτελεί όλη τη γανιτούρα. Έτσι σε μία μπλουζα από λευκό σατέν, βρίσκουμε ως μόνη διακόσμηση ένα μοτίφ, που απομιμείται ένα φτερό στρουθοκαμήλου.

Το βράδυ, ή μπλουζα συνοδεύει τα ταγιέρ από λαμέ ή βαρύ μεταξωτό. Γίνεται από λαμέ σε χρωματισμό αντίθετο προς το χρώμα του ταγιέρ. Επίσης συνηθίζονται πολύ το βράδυ οι μπλουζες από παγιέτες ή δαντέλλα. Πολύ συχνά ή φόρεμα τους θυμίζει τις «μπλουζες ήλιοθεραπείας», εξ αιτίας του μεγάλου των ντεκολτέ.

Οι συνηθείς μπλουζες κλείνουν συχνά πίσω και έχουν διάφορα άμπι-σεμάν. Σπανίως έχουν μπάσκες, όποτε οι μπάσκες αυτές είναι κυρίως τοποθετημένες εμπρός και είναι αρκετά κοντές.

Τα μανίκια είναι κοντά ή μακρινά. Όταν είναι κοντά, σταματούν έως τον αγκώνα. Όταν είναι μακρινά, είναι στενά συνήθως.

Τα μικρά ντεκολτέ των μπλουζών είναι κομμένα τριγωνικά στην περίπτωση όμως αυτή, όταν δηλ. είναι ανοιχτές εμπρός, ή ράχη είναι ανεβατή πολύ ψηλά στον λαιμό. Πολλές έχουν ένα μικρό γιακάκι ίσιο ή γυριστό, που συμπληρώνεται τότε-τότε από ένα ζαμπό.

Οι βραδυές μπλουζες, αντίθετως, είναι πολύ ντεκολτέ στην πλάτη.

Οι τουνί-γίνονται μακριές, είναι «άμπι-γιέ» και για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται συνηθώς ύφασματα φανσί-λα-μ ή πλισσέ.

Πολύ συχνά, για την διακόσμηση μιας μπλουζας από βελούδο ή μεταξωτό χρησιμοποιούν μοτίφ ζωγραφισμένα με «γκουάς», που ένθιμίζουν — αν και με πολύ μεγαλύτερη πρωτοτυπία — το συνηθισμένο έμπρι-μοτίφ.

Ο Πατού λανσάρισε μία μπλουζα από βελούδο μαριν, στην οποία ήταν ζωγραφισμένα διάφορα μοτίφ λουλουδιών. Η μπλουζα αυτή έκλεινε εμπρός με μετάλλινα «πάτ» που της έδιναν μία χαριτωμένη μοντέρνα νότα.

Στις μπλουζες φανταζι καθώς και στις έμπρι-μπλουζες από ασπρούφανο σατέν ξαναβρίσκουμε την φόρμα της βέστας «καρσά-κό», που ήταν της μόδας επί Δευτέρας Αυτοκρατορίας.

Αυτές οι βέστες «καρσά-κό» γίνονται από βελούδο, από μεταξωτό μπροστά, από πενιέ κλπ. Αντιστοιχούν το μπλοκ και φορούνται όπως και αυτό κάτω από το μαντώ.

Έτσι ένα μαγνόνιαντώ από ντρα φοριέται επάνω από μία βέστα «καρσά-κό» σαν κατάνια, από βελούδο μαύρο, που κομψώνει επάνω από μία μπλουζα λευκού σατέν με γεωμετρικά σχέδια κόκκινα και μαύρα, της οποίας κλείνεται το επάνω μέρος μέσα από το ντεκολτέ. Η φούστα είναι από βελούδο μαύρο.

Βραδυές τουαλέτες

Ανάμεσα στις μακρές βραδυές τουαλέτες, φανερώθηκαν δειλά-δειλά και μερικές «ήμι-μακρές», τις οποίες αποπειράονται να λανσάρουν δυο-τρεις μεγάλοι ραπτικοί οίκοι του Παρισιού. Το μάτι όμως δεν τις έχει συνηθίσει ακόμη και φαίνονται ντεμοντέ, πρόωρες, ή πολύ νεανικές...

Οι μακρές, προς το παρόν, έχουν τις περισσότερες θαυμασίες. Οι νέες συλλογές βραδυών τουαλέτων παρουσιάζουν πολλά «έφρε» αλόφρε, πολλά κορσάζ ανεβατά, αλλά από δαντέλλα, τοίλι, γκιπούρ κλπ. Οι τουαλέτες αυτές είναι ολοκληρωτικά φτιαγμένες από το ίδιο ύφασμα ή αποτελούνται από μία μπλουζα, μία φούστα και μία ζακέτα.

Στα ρεβέρ της ζακέτας αυτές βλέπουμε

ΣΕΛΙΔΕΣ

είτε κεντήματα, είτε παγιέτες, είτε λουλούδια σε ζωηρά χρώματα.

Τα ζωηρόχρωμα «κορσέ» που συνηθίζονται σ' απογευματινά φορέματα, εννοούνται πολύ και στις βραδυές τουαλέτες. Γίνονται από παγιέτες, από λαμέ, από σατέν και αφήνουν γυμνό το μεγαλύτερο μέρος της πλάτης.

Πολλές βραδυές τουαλέτες παρουσιάζουν πολύχρωμα έφρε. Ο Λουιέν Δελόνγκ παρουσιάζει φορέματα σε δυο, τρία ή τέσσερα χρώματα. Ο Ρομπέρ Πιγκέ δεν διστάζει να συνδυάσει πράσινα κεντήματα μ' ένα κορσέ μαύρο βελούδινο. Η Νίνα Ρίτσι γανιρίζει το μαύρο σατέν με έσάρπες μπλε και πράσινες ή κόκκινες και πράσινες.

Τα λουλούδια εξακολουθούν να μας γοητεύουν, παρ' όλον τον χειμώνα που έξοπασε τόσο δυνατά εφέτος. Θα τα δούμε να γανιρίζουν όχι μόνο τις τσέπες μας, αλλά επίσης τα γάντια μας, τα ντεκολτέ μας, τις κοντές μπάσκες των ζακετών μας, ακόμη και τα μανσόν μας, που ολόένα κατακτούν έδαφος.

Στό τραπέζι

Όταν πίνετε νερό ή κρασί τα χείλη σας πρέπει να είναι καθαρά για να μη λερώσουν το ποτήρι.

Μην τρώτε το τυρί με το μαχαίρι. Κόβετε το σε μικρά κομματάκια, βάψετε το σε μικρά ψωμάκια και έτσι το τοποθετείτε στο στόμα. Έπιτρέπεται ακόμη να το βάψετε στο στόμα (το μικρό δηλαδή κομματάκι του τυριού που εκόψατε με το μαχαίρι) με το πηρούνι. Ποτέ όμως —μα ποτέ— με το μαχαίρι...

Τα φρούτα τρώγονται με τα μικρά μαχαίροπήρουνα του φρούτου.

Δεν σπάζουν τα καρύδια τα φουντούκια με τα δόντια (όταν δεν είναι σπασμένα), αλλά με τον καρποθάλαστο.

Τα δόντια καθαρίζονται μόνο με τις δοντογλυφίδες, χωρίς όμως την ώρα που τα καθαρίζετε να προσπαθήτε με την πετσέτα ή με το άριστερό σας χέρι ν' αποκαλύψετε εκείνο που κάνετε.

Σας έπεσε κατά λάθος το μαχαίρι ή το πηρούνι; Μην επιχειρήσετε να το σηκώσετε. Αυτό είναι δουλειά της υπηρεσίας. Άλλα ποτέ δεν πρέπει να σας πέση.

Η καρτέλα τοποθετείται κοντά στο τραπέζι και ίσια.

Μη φωνάζετε στο τραπέζι. Μη μιλάτε στο αυτί του διπλανού σας ποτέ.

Μην κάνετε νοήματα στον απέναντί σας. Μη σκύβετε το κεφάλι μέσα στο πιάτο για να φάτε. Το πηρούνι πρέπει να ζητή το

Δυο θαυμάσιες βραδυές τουαλέτες: Η πρώτη είναι από πράσινο σατέν με βολάν από βελούδο. Συμπληρώνεται με μια μικρή βελούδινη κάπα. Η δεύτερη είναι από μαύρο σατέν μάρ με ντραπέ στο κορσάζ. Λουλούδια από κόκκινες παγιέτες.

Τί πρέπει να γνωρίζετε

5ον

Στο σημερινό και τελευταίο άρθρο μου θα σας γράψω για μερικές σημαντικές λεπτομέρειες όσον αφορά την περιποίηση και το μακιγιάρισμα των ματιών, των βλεφαρίδων και των φρυδιών. "Ας αρχίσουμε από την υγιεινή των ματιών.

Ποτέ δεν πρέπει να κοιμηθήτε αν προηγούμενος δεν έχετε βγάλει τις μπογιές απ' τα μάτια σας. Γι' αυτό, κάθε βράδυ, πρέπει, απαραίτητα, να πλένετε τα μάτια σας με χλιαρό αγνό ροδόνερο — πραγματικό κι' όχι φτιαγμένο με έσσανς — και να βουρτσίζετε με την ειδική μικρή βούρτσα τις βλεφαρίδες και τα φρύδια σας. Εάν στα φρύδια σας κάποτε σχηματίζεται πιτυρίδα, ν' αλείψετε προηγουμένως τη βούρτσα με λίγο λάδι της βαζελίνης. Το λάδι της βαζελίνης είναι το απλούστερο μέσο αλλά και το αποτελεσματικότερο τονωτικό για τις βλεφαρίδες. "Αν σας πέφτουν ή σάς σπάνε οι βλεφαρίδες ή είναι αραιές και κοντές τότε να τις λιπαίνετε κάθε βράδυ βουτυράκι έλαφρώς το δακτύλο σας στη κάτω πιτυρίδα. Είναι πολύ συντελεστική για ν' αποκτήσετε όμοια ταινία, καλοθρεμμένα και μεγάλα, και δεν κάνει κακό στα μάτια.

Huile de recin 4 gr.
Vaseline 10 >
Acide gallique 0,50 cent.

Με την ίδια πομάδα μπορείτε ακόμη ν' αλείψετε και τον γύρο του ματιού: αρχίζοντας πάντα από το άνω βλέφαρο κι' από το μέρος της μύτης και προχωρώντας προς τους κροτάφους γυρίζετε στο κάτω βλέφαρο. Προλαμβάνει και μετριάει πολύ τις ρυτίδες των ματιών.

Και τώρα για το μακιγιάζ των ματιών. Οι μικρές γραμμές που γίνονται με το κραγιόν για να δώσουν στα μάτια σχήμα επίμηκες, δεν πρέπει να είναι έντονες. Με το δακτύλο σας να τις σβύνετε, μέχρις ότου μείνει μία έλαφρά μόνο σκιά. Αυτό πρέπει να το προσέχετε εξαιρετικά. Τα μάτια πρέπει να βάφονται πολύ έλαφρά, γιατί όταν είναι πολύ βαμμένα προσθέτουν ηλικία. Ίδιως ούδέποτε πρέπει να βάψετε τα βλέφαρα με μαύρο χρώμα, και μάλιστα την ημέρα, γιατί αγριεύει πολύ τα χαρακτηριστικά. Την ημέρα ν' αποφεύγετε τελείως να βάψετε τα βλέφαρα και να μεταγυρίζεσθε μόνον ένα φάρ-εν-κ-ο-λ-ο-ρ.

Η άγκυρα ν' αλείψετε έλαφρότατα με την παραπάνω πομάδα ή οποία τους δίνει απλώς ένα έλαφρό γυάλισμα, όπως και το φάρ, αφήνοντας όμως το φυσικό τους χρώμα. Το βράδυ, όμως, το βάψιμο των βλεφάρων προσθέτει έφραση γοητεία στα μάτια και έν γένει στην ομορφιά του προσώπου. Το ωραιότερο χρώμα για το βάψιμο των βλεφάρων είναι το απαλό μώβ, το οποίο δίνει ιδανική διαφάνεια. Ίδιαίτερως κολακεύει πολύ τις γυναίκες που έχουν λευκό δέρμα. Στις πολύ μελαγχρόνες ή σταράτες συνιστώ το βιολε. Για τις βλεφαρίδες να διαλέγετε ένα «ρίμελ» που να μην καίη στα μάτια, να μην ξεβάφει και ν' αντέχει στα δάκρυα. Πάντως όχι υπερβολιγίες, γιατί κοκκινίζουν και καταστρέφουν τα μάτια, δείχνουν δε πολλές φορές σαν τοιμπλιασμένες τις

κράτους 19 6

Η τρυφερή και αίσθημα- τική ζωή του γοητευτι- κού Γκάρου Κούπερ.

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

του και όχι ένα φιλή ηθοποιό.

Αυτή ήταν η μοναδική ντεκλαρα-
σιών του ντροπαλού ηθοποιού και η
Κλάρα Μπούου έμεινε κατάπληκτη:

— Όστε μ' αγαπάτε, λοιπόν; τόν
ρώτησε μόλις συνηλθε από την έκπλη-
ξη της, ωραία δουλειά!

Κι' άρχισε κι' εκείνη να τόν αγαπά
με τόν δικό της τρόπο, κουβαλώντας
τον δηλαδή μαζί της σε όλα τα πανά-
κριβα και υπέρκομπα κέντρα, όπου
σύναζε αυτή και η παρέα της. Μά
γρήγορα ο Γκάρου κατάλαβε ότι δεν
αγαπούσε ούτε την ζωή αυτή, ούτε
την Κλάρα.

— Νομίζω, της είπε μία μέρα, ότι α-
πατήθηκα ως προς τα αίσθηματά μου.

Η Κλάρα Μπούου είναι μία από τις
πιο μεγαλόψυχες και πιο ειλικρινείς
γυναίκες του Χόλλυγουντ.

— Πολύ πιθανόν, του απάντησε. Τό-
τε δεν μ'αρένει παρά να μείνω με δυο
καλοί φίλοι.

Και ο Γκάρου επέστρεψε με κάποια
ακακούφισή στο σπίτι του.

Εν τω μεταξύ ο δικαστής είχε συγ-
χωρήσει τόν γυιό του. Ένας ηθοποι-
ός που κερδίζει τρεις χιλιάδες δολλά-
ρια τόν μήνα κατορθώνει αρκετά γρή-
γορα να πείση την οικογένειά του ότι
δεν έκανε άσχημα ακολουθώντας την
κλίση του.

Υστερα έπακολούθησαν οι δυο άλ-
λοι μεγάλοι ξρωτες του Γκάρου Κού-
περ: η Έβελιν Μπρέντ και η Λούπε
Βελέζ.

Μία η πιο καταπληκτική περιπέτεια
του Γκάρου υπήρξε άσφαλως ο γάμος
του.

Ο Γκάρου Κούπερ επέστρεψε από
ταξίδι. Είχε ταξιδέψει «για να τ'α-
γαπήσει», όπως έλεγαν μερικοί φίλοι α-
ναφερόμενοι στην ρήξη του με την
Λούπε Βελέζ. Τό γεγονός πάντως έ-
ναι ότι ο Γκάρου επέστρεψε θεραπευμέ-
νος.

Μία μέρα συνήντησε σ' ένα φιλικό
του σπίτι μία κοπέλλα από την Νέα Ύ-
δρα: την Βερόνικα Μπάλφ, που είχε
έλθει στο Χόλλυγουντ για να δοκιμά-
σει την τύχη της στον κινηματογράφο.
Έμεινε προς το παρόν στο σπίτι της
φίλης της Ντολорές ντέλ Ρίο.

Όταν την αντίκρισε ο Γκάρου Κού-
περ έννοιωσε ότι αυτή ήταν η γυναίκα,
ή «μοναδική», που του είχε προορίσει
η Μοίρα.

Έμεινε αρκετή ώρα σιωπηλός, σε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιει-
νης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ατυχην Έπαρχιωτισσαν. Πι-
στέψτε ότι η τραγωδία σας με συνεκίνησε
βαθύτατα. Καταλαβαίνω πολύ καλά τόν πό-
νο σας και τόν συμπεριζομαι. Ζήτηση όμως
πληροφορίες από ειδικούς και έπεισθη ότι
δεν μπορεί να γίνει τίποτα, δυστυχώς, στις
διατάξεις του νόμου. Παρόμοια διαθήματα
έγιναν και από ανθρώπους που ήσαν μνη-
στευμένοι πολύ πρό του νόμου αλλά δεν κα-
τέληξαν σε τίποτα. Γι' αυτό ως μόνη λύση
στην άελπιστή σας κατάσταση δρίσκω την
παραίτησή του. Σας συμβουλεύω με όλη μου
την καρδιά ν' αφήσετε κατά μέρος την ιδέα
της αυτόκτονίας. Κάνετε ένα λάθος—όλοι οι
άνθρωποι σφάλουν—μή θελήσετε τώρα να
κάνετε και δεύτερο. Συγκεντρώστε όλο το
θάρρος σας, αφεύ και αυτός όπως καταλα-
βαίνω από το γράμμα σας είναι έντιμος
χαρακτήρ παρά την στιγμιαία αδυναμία του
και προσπαθήστε ν' αντιμετωπίσετε με γεν-
ναϊότητα την δύσκολη αυτή στιγμή της
ζωής σας. Θα ήμουν πολύ εύτυχης αν μου
γράφατε σύντομα ότι τα πράγματα κανονί-
σθηκαν όπως εύχομαι και ελπίζω.

Όλυμπία ν. Σας ευχαριστώ για τα κο-
λακευτικά σας λόγια. Η εμπιστοσύνη και η
συμπάθεια των αναγνωστών μου άποτε-
λεί μεγάλη ικανοποίηση για μένα. Όσον ά-
φορα τα έρωτήματά σας, στόν Ύπουργό
μπορεί να ευχηθώ έτσι: «Εξοχώτατε Κύ-
ριε Ύπουργέ, επιτρέψατε να σας υποβάλω
τάς εύχάς μου επί τώ Νέφ Έτει. Μετ' έ-
ξόχου σεβασμού και άφοσίωσης». Στόν
Διευθυντήν του Ύπουργείου ή προσφώνη-
σις μπορεί να είναι: «Σεβαστέ μου κύριε

μία γωνιά, μη μπορώντας να ξεκολλή-
ση τα μάτια του από τη νέα κοπέλλα.
Τέλος, συνεκέντρωσε όλο το θάρρος
του και την παρεκάλεσε να χορεύουν
και όταν εκείνη δέχθηκε έννοιωσε τό
παραέξο συναίσθημα ότι την γυναί-
κα αυτή την αγαπούσε σαν να την ή-
ξερε από καιρό.

Καθώς συζητούσαν χορεύοντας για
διάφορα κοινότητα θέματα, η Βερόνι-
κα τόν ρώτησε έξασφα:

— Ξέρετε γιατί ήλθα στο Χόλλυ-
γουντ;

— Ναί... Ξέρω, γιατί θέλετε να γί-
νετε βεντέττα όπως όλος ο κόσμος...

— Είναι αλήθεια, αλλά ήλθα και για
κάτι άλλο συγχρόνως: γιατί αγαπώ έ-
ναν άνδρα.

Τό χέρι του Γκάρου τρεμούλιασε λί-
γο μέσα στο χέρι της ντάμας του.

Προσπάμενε αν ο γράφων είναι παλαιός
υπάλληλος του Ύπουργείου, ή «Αξιότιμε
Κύριε Διευθυντά». Τό κείμενον τών ευχών
μένει τό ίδιο και τελειώνετε έτσι: «Μετά
σεβασμού». Τό ίδιο και στούς καθηγητάς
με την διαφορά ότι ή προσφώνησις θα εί-
ναι: «Σεβαστέ μου Κύριε Καθηγητά».

Θυμάραι. Πολύ ευχαριστός γίνεται
δεκτή ή παράκλησίς σας. Νά έπισκεφθήτε
τόν κ. Λαδάν (Σόλωνος 40) 10—1 ή 5½—8
καθημερινώς έκτός της Κυριακής και θα σας
εξετάση άπολύτως δωρεάν, άρκεί να τού
πείτε τό ψευδώνυμό σας.

Λίαν ν. Είναι αδύνατον να μη σας
απώνησα. Φαίνεται όμως ότι δεν μ'ας πα-
ρακολουθείτε τακτικά. Πάντως να πάτε στόν
κ. Λαδά και θα σας δεχθώ δωρεάν, και θα
σας κατατοπίση λεπτομερώς στα ζητή-
ματά σας. Νά τού πείτε τό ψευδώνυμό σας.

Τλεά ν. Πά τρας.—Μά αν και έ-
πετύχατε την σμίκρυνση πρέπει τώρα από
καιρού εις καιρόν να χρησιμοποιήτε την
λοσιόν για να διατηρηται ή φόρμα. Έάν ο-
μως δεν μπορείτε να την προμηθευθήτε τότε
κάνετε καθημερινώς βούρτσισμα τού στή-
θους με μία βούρτσα ειδική τού σώματος,
άφου την βουτήξετε προηγουμένως σε κα-
θαρό οινόπνευμα. Κατόπιν να πονδράξετε
τό μέρος με τάλκ. Έπίσης ήμέραν παρ' ή-
μέραν να χρησιμοποιήτε την έξις λοσιόν:

Alcool, 60°	100 gr
Alun	10 "

Τέλος όταν ο ήλιος πέφτει στο δωμάτιο
σας να εκθέτετε σ' αυτόν τό στήθος από
5 λεπτά έως ένα τέταρτο προοδευτικώς.
Συντελεί πολύ στην τόνωση και συνεπώς
στό φαρμάκισμα.

Μελαγχροίν ή ν. Χανιώ τισ-
σαν. Κάνετε προς τό παρόν μέχρις ότου
έλθετε στάς Άθήνας την έξις κρέμα για
την περιποίηση τού δέρματος μέσα στο σπί-
τι. Δηλαδή, μετά τό πρωινό πλύσιμο που

Προσπάθησε να κάνει σταθερή τη φω-
νή του και είπε:

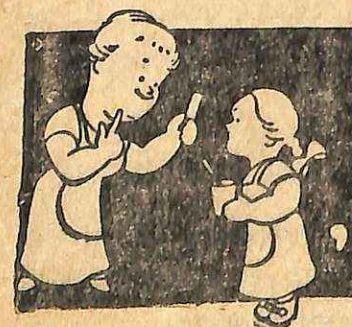
— Ά!... αν μπορώ να σας φανώ
γοησίμος, βασισθήτε σε μένα... Ποιός
είναι ο άνδρας αυτός;

— Ο Γκάρου Κούπερ!

Οι μάρτυρες της σκηνής αυτής βε-
βαιώνουν ότι παρέστησαν τότε σ' ένα
καταπληκτικό θέαμα: Ο Γκάρου Κού-
περ, ξεχνώντας και ρυθμό και κοινόν,
παρέσυρε την ντάμα του σ' έναν έξαλλο
χορό, σπρόγγοντας τ' άλλα ζευγάρια
και την έσφιξε στην άγκαλιά του γεμί-
ζοντάς την φιλία, χωρίς να δίνη πεν-
τάρα για τούς θεατάς.

Αυτό συνέβη τό 1933. Η κυρία Γκά-
ρου Κούπερ δεν έπαίφε ποτέ στόν κινη-
ματογράφο, παντρεύτηκε όμως τόν άν-
δρα που αγαπούσε.

TZINA MARTIN

Δείξε τά δόντια σου, μιμρούλα Έβι

Μητέρες γνωρίζουν ότι τά δόντια της παιδικής ηλικίας χρειάζονται εξαιρετική περιποίησι, διό
να μείνουν τά άλλα δόντια γερά. Μητέρες, δώστε στά παιδιά σας Οδοντόπαστα Χλωροδόντ
δόντ, ή όποια, με τά μικροσκοπικώς λεπτότατα καθαριστικά της μόρια και την ευχάριστοι
γεύσιν, είναι ή πλέον κατάλληλος διά την περιποίησιν τών δοντιών τών παιδιών. Χλωροδόντ
άφρίζουσα και μη άφρίζουσα' και αί δύο ποιότητες είναι έξ ίσου καλά.

Οδοντόπαστα-Χλωροδόντ

ΜΗΝΥΤΕΡ

Κύτταξε πόσο γερά κα
λευκά είναι με Χλωρο
δόντ. Όλες οι modérnes

πρέπει να γίνεται με χλιαρό νερό, καθώς
και τά βράδια.

Parafine molle	12 gr.
Cire blanche de melisse	12 "
Huile d' amandes douces	50 "
Borax	1 "
Eau de roses	25 "
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Πρό της πούδρας την έξις λοσιόν, όταν
βγαίνετε έξω.

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 "
Eau de roses	125 "

Μαρίαν, Γ. Δυστυχώς δεν μπορείτε να
με κατατοπίσετε στην πραγματική ποιότητα
τού δέρματός σας. Δεν είναι δυνατόν μέσα
σε δυο μήνες ν' αλλάξη αυτό τόσο και από
πολύ ξηρό να γίνει πολύ λιπαρό. Συνεπώς
δεν μπορώ να σας δώσω την κατάλληλη συν-
ταγή και συμβουλή στα κουτουρού. Για νά
σας εξυπηρετήσω ταχύτερα παρακάλεσα τόν
κ. Λαδά να σας δεχθώ δωρεάν. Έπισκεφθή-
τε τον λοιπόν λέγοντάς του τό ψευδώνυμόν
σας. Άφου σας εξετάση, θα σας καθοδη-
γήση άποτελεσματικά.

Ροδά ν. Καί Πυθία να ήσασθε,
θα λέγατε περισσότερα γι' αυτά που ζητεί-
τε. Ούτε την ποιότητα τού δέρματός σας
δεν μου γράφετε. Τρώγοντας φρούτα και
γλυκά, δεν αποκτά κανείς ωραίον δέρμα,
αλλά με την τακτική περιποίησή. Γι' αυτήν
λεπτομερώς σας έγραψα ο κ. Λαδάς στά
άρθρα του «Υγεία κι' όμορφιά» ως και «Τί
πρέπει να γνωρίζετε». Άν θέλετε λοιπόν,
να κατατοπισθήτε, ζητήστε από τά γραφεία

μας, Νοταρά 15, τά δέκα τελευταία φύλλα
της «Εβδομάδος». Όσον άφορά την έξά-
λειψη τών φακιδιών, υπάρχει ειδική κρέμα,
άγνή και άποτελεσματική. Καθαρίζει και
τις έντονότερες. Άν θέλετε πάλιν να σας
άπαντήσω για ώρισμένα ζητήματα, ξανα-
γράψτε μου. Όχι όμως έρωτήσεις σαν κι'
αυτές: Πώς να κάνω τό δέρμα μου ωραίο;
Πρέπει να γεμίσω όλόκληρο τεύχος κι' ά-
κόμα δεν φθάνει, για να σας κατατοπίσω
στην γενική αυτή έρώτησή.

10—12 Πειραιά.—Κάθε πρωί μετά
τό συνηθισμένο πλύσιμο που πρέπει να κά-
νετε με κρύο νερό, μ' ένα βαμβάκι βουτη-
γμένο στην κάτωθι λοσιόν να περνάτε όλον
τό πρόσωπον. Άμα στεγνώση, μπορείτε να
βάζετε και πούδρα.

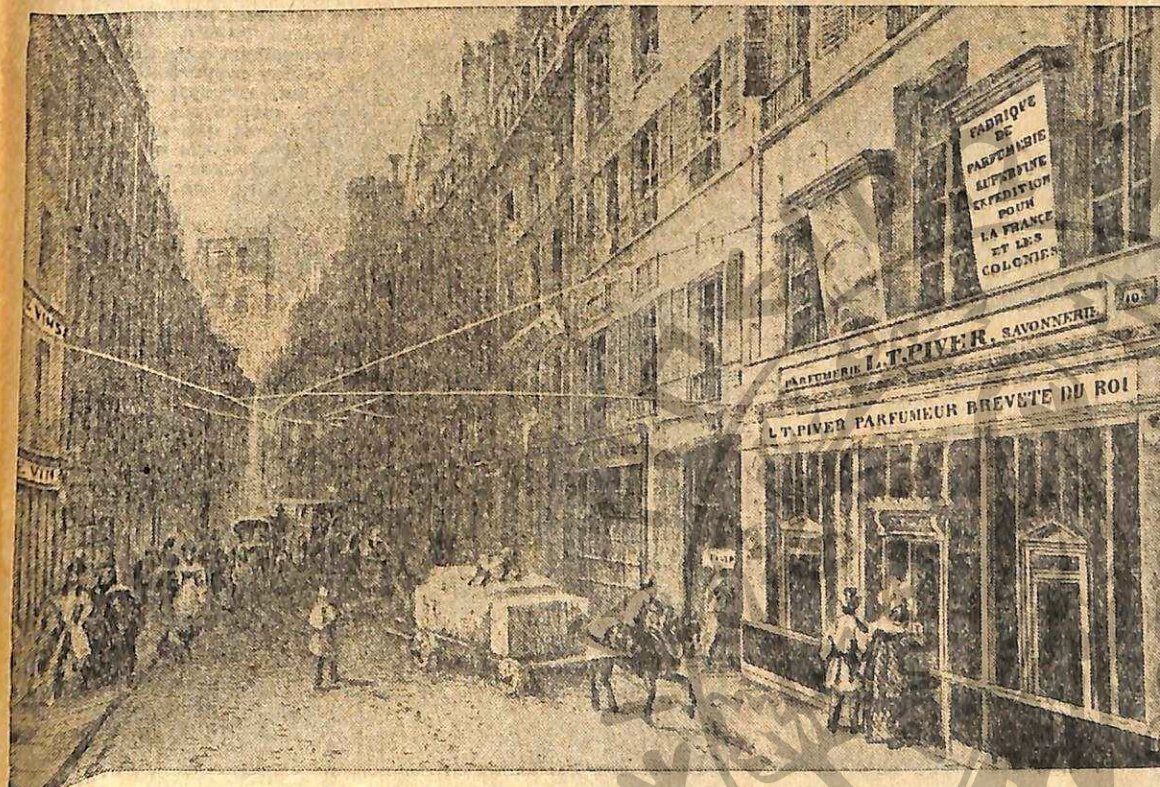
Alcool camphré	80 gr.
Téint. de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	70 gr.

Έπίσης κάθε βράδυ να πλένεσθε με λί-
γο χλιαρό νερό, μέσα στο όποιο να ρίχνετε
λίγο βορικό. Άν χρησιμοποιήτε ροφή, να
ξεμακιγιάζεσθε πριν με την κάτωθι λο-
σιόν. Νά προσέξετε όμως αν έχη τό φαρμα-
κείο πραγματικό Χ α μ α μ ε λ ι ε (όχι
χαμομηλόνερο):

Amandes mondée	20 gr.
Eau de hamamelis veritable	50 "
Eau de roses	50 "

Φίλη ν. Ένταύθα. — Σας ευχαριστώ
για τά καλά σας λόγια. Νά ακολουθήσετε
κατά γράμμα την τακτική που γράφω ά-
νωτέρω προς 10—12 Πειραιά. Πα-
ρομοία ή περίπτωσης.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Αναδημοσιεύουμε μία παλαιά «στάμπε» περασμένης εποχής. Παριστάνει τό κατάστημα της οδού
Σαιν—Μαρτέν, στο Παρίσι, όπου τό 1774—έδω γ' 163 χρόνια—ιδρύθηκε ή
I. T. RIVER

Χάρης στή μακροχρόνιο αυτή πείρα και στίς συγχρονισμένες επισημονικές μεθόδους, ή ΠΙΒΕΡ
κατόρθωσε να κατακτήση την παγκόσμια όμη του.

Υπάρχει, πράγματι, κανείς σήμερα που να γνωρίζει την Πούδρα Πομπέια, που προτιμούν όλοι οι
κυρίες με λεπτό νούστο και την Μπριγιαντίνη Πομπέια, που αγαπούν τόσο οι άνδρες, που θέλουν
να περιποιηθούν τά μαλλιά τους, όπως άξίζει;

Μίαν ν. Α.—Στού Ιατρού κ. Λαδά (Σό-
λωνος 40) άφου θα σας εξετάση προηγου-
μένως δωρεάν και λεπτομερώς. Δέχεται 10
—1 και 5 1)2—8, έκτός της Κυριακής.

Μελαγχροίν ή ν. Όνειροπό-
λον.—Γιά τις ρυτίδες τών ματιών γρά-
φει ο κ. Λαδάς στο τελευταίο του άρθρο
«Τί πρέπει να γνωρίζετε». Άκολουθήσετε,
λοιπόν, τις συμβουλές και τη συνταγή που
δίδει εκεί. Κρέμες και ιδίως ή λανολίνη
που μου γράφετε, δεν ξεμακιγιάζει καλά,
αλλά μόνον χνοιδι παράγει. Χρειάζεσθε εί-
δικό γάλα για ξεμακιγιάρισμα. Γενικώς οι
κρέμες αντίκατεστάθησαν με τά όμοιοθε-
ραπευτικά γάλακτα, που τρέφουν και τονώ-
νουν τό δέρμα.

ΛΟΡΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΜΟΥΣΙΚΗ «ΕΛΝΤΟΡΑΝΤΟ»

Σε κομψότατον τόμο έκυκλοφόρησαν
τά τελευταία ποιήματα του λογοτέχνου
και συνεργάτου μας κ. Γ. Τσουκολά.
Γιά την ποιητική αυτή συλλογή θα γρά-
ψουμε έκτενέστερα στο προσεχές.

ΡΕΣΙΤΑΛ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Την 29ην τρ. μηνός 7 και 15 μ.μ. εις
τό θέατρον Άλίκης δίδεται ένα εξαιρετι-
κού ενδιαφέροντος ρεσιτάλ άπαγγελίας
του συμπαθοδού ποιητού κ. Χρ. Πύρπα-
σου τό όποιον προβλέπεται ότι θα ση-
μειώση μεγάλην επιτυχίαν. Στο ρεσιτάλ
αυτό ο κ. Χρ. Πύρπασος

θάπαγγείλη τά τελευταία
ποιήματά του. Άκολου-
θως δέ θα τραγουδηθούν
τραγούδια με στίχους πάν
τοτε του κ. Πύρπασου.

Λαμβάνουν μέρος, ευ-
γενώς προσφερθέντες, αί
συμπαθείς ντιζέζ μας Έ-
λένη ντέ Ροζέ, Χρυσούλα
Στήν, Σούλα Μακρή και
ο εξαιρετικός τενόρος κ.
Μιχ. Κορώνης. Στο γίνα-
νο θα συνοδεύση ο γνω-
στός συνθέτης και μαέ-
στρος κ. Ι. Ταρτσίνι.

Εισιτήρια παλούνται εις
τούς μουσικούς οίκους
Μιχ. Κωνσταντινίδη (Στοά
Φέξη), Γρ. Κωνσταντινίδη
(Στοά Άρσακείου) και
Άνδρεάδη — Νάκα (Χαρ.
Τρικουπη 2).

«ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ»

Είναι ο τίτλος ενός ε-
ξαιρετικού ταγκό ρα-
μάνς του κ. Ταρτσίνι που
έκυκλοφόρησε εις δίσκους
«Παρυλαφών» με ωραία
εκτέλεσι του «βασιλέως
τού ταγκό» Κώστα Μα-
νιαδάκη. Τό «Μήν κλαίς»
είναι άναμφισβητήτως τό
φραιότερο ταγκό της τε-
λευταίας 25ετίας τραγου-
διέται δέ από τούς άσους
τών ντιζέρ και ντιζέζ μας
εις τά καλλίτερα κέντρα
της Έλλάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Γ ε ώ ρ. 'Α ρ α π ά κ η ν, Ταμ. Πειραιώς. — Πήγατε σ'ε γιαντρί, σ'ας εξήτασε και είπε ότι δεν έχετε απολύτως τίποτε. Σεις, ύστερ' απ' αυτό, έθεωρήσατε καλὸ νὰ συμβουλευθῆτε και τὸν φίλον, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν γνώμην σας, ἔχει περισσοτέρας γνώσεις ἀπὸ τὸν γιαντρί πού πήγατε και εἶδατε πού τὸ εἶπατε. Ἰσως δὲν φταίει αὐτὸς στὴ προκειμένη περίπτωση, ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἀφέλεια τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐμπιστεύονται πὸ κάθε τι στοὺς φίλους των, περιμένοντας

μὲ δλάνοιχο στόμα νὰ ἀκούσουν τὴν διάγνωση και τὴν θεραπείαν ἀπὸ τοὺς πολύξερους αὐτοὺς φίλους.

'Αρκεῖ λίγη καλὴ θέλησις γιὰ νὰ υποχωρήσουν ὅλα ὅσα ἔχετε. Αὐτὰ τὰ ὁποῖα σεις αἰσθάνεσθε, εἶναι συνηθισμένα γιὰ οἰονδήποτε ἄνθρωπον, μὲ μόνην βέβαια διαφορὰν ὅτι εἰς ἄλλους εἶνε μεγαλύτερα και εἰς ἄλλους μικρότερα. Σεις ἀνῆκετε εἰς τὴν πρῶτην ομάδα. Πάρτε, λοιπόν, τὸ κάτωθι φάρμακον πού θὰ σὰς κατατάξῃ στὴ δευτέρα ομάδα και πού σὺν τῷ χρόνῳ θὰ πάψετε νὰ σκέπτεσθε ἀφοῦ θὰ εξαφανισθοῦν ὅλας διόλου: Βάμμα βαλεριάνος 30 γραμ. και θὰ παίρνης 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα, 20 τὸ πρωῒ και 20 τὸ βράδυ.

Μάριον 'Ορλώφ, Πειραιᾶ. — Ἄν ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση φεῖται σ'ε ὁργανική βλάβη, ἀσφαλῶς ἂν δὲν πεθαίνατε, δὲν θὰ μπορούσατε ὅμως και νὰ ἐργασθῆτε, ὁπότε ἴσως ὅτι τὰ φάρμακα γιατί δὲν ὠφελοῦν; Οὔτε θὰ ὠφελήσουν ποτέ, σὰς ἀπαντῶ, ἐφ' ὅσον ὁ νοῦς σας εἶναι στὴν ταχυπαλμία και στὸ μέτρημα τῶν σφυγμῶν. Νὰ ξαναπάρτε Βαλεριάνα και ἀντὶ τῶν τονωτικῶν ἐνέσεων νὰ κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Γλυκονάτ Κόλτσιουμ τῶν 10 κ. ἐκ. ἐνδοφλεβίως 20. ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν, νὰ ἀποφεύγετε δὲ τὰ οἰονευματώδη και τὰ συγκινήσεις. Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Θρέψατε τὸ δέρμα σας μέ Biocel-ἐξαχθέν ἀπὸ ζωντανὰ κύτταρα

νέων ζώων και
θα φαίνεσθε νεότερα
κάθε πρῒ

Τὸ Biocel εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀνακάλυψις τοῦ αἰῶνος μας εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴν ὠραιότητα—γενομένη ἀπὸ ἓνα περιφθον καθηγητὴν, ἑνὸς περιφθον ἐργασταρίου.

Ἀπὸ ἡλικίας 25 ἐτῶν ἡ ἐπιδερμὶς σας ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὸ πολυτιμὸν της Biocel και ἐάν δὲν τῆς ἐπαναδοθῇ, ἡ ἀπώλεια αὕτη ἐξακολουθεῖ κάθε χρόνον και περισσότερο, μέχρις ὅτου γίνεσθε γηρασμένη και ρυτιδωμένη. Εἶνε τὸ Biocel τῆς ἐπιδερμίδος σας, τὸ ὁποῖον τὴν καθιστᾷ φρέσκη, σφικτὴ και νέα. Τὸ Biocel ἐξαγόμενον ἀπὸ νεαρὰ ζῶα, εἶνε ὅπως τὸ Biocel τῆς ἐπιδερμίδος σας. Εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μας, τὸ μόνον δερματικὸν προϊόν πού ἔγινε ποτέ. Εἰσέρχεται βαθέως εἰς τὰ δερματικά κύτταρα και τροφοδοτεῖ τὴν ἐπιδερμίδα σας εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου ἤρχισαν νὰ σχηματίζονται αἱ ρυτίδες. Κάνει νὰ ξαναβίξῃ ἡ νεότης ἀκόμη και ἐξαναβίξῃ τῆς γιαιγιάς. Τὰ νέα κορίτσια κάνουν ἓνα φρέσκο και θαυμάσιο χρώμα, ὅπου δὲν ἔχει ξαναγίνει. Τὸ Biocel συνδυάζεται τώρα μέ τὴν Κρέμα

Tokalon χρώματος ρόζ, εἰς τὴν ποσότητα ἀκριβῶς ὅπου χρειάζεται διὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας. Μεταχειρισθῆτε τὴν τὸ βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε. Χρησιμοποιήσατε τὴν Κρέμαν Tokalon χρώματος λευκοῦ, μὴ λιπαρά, τὸ πρωῒ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο προϊόν περιέχει «blanc d'oxygene» μαγικὸν ὕλκον, πού θὰ κάμῃ τὴν ἐπιδερμίδα αἰσθητῶς λεπτοτέραν ἐντὸς μερικῶν ἡμερῶν. Ἐγγυώμεθα κατὰ ἀποτελέσματα, ἀλλως σὰς ἐπιστρέφομεν τὰ χρήματά σας.

*Ἀπὸ τὸ ζεστό
ὁλο κρῦο*

Πρὸ ἁλίον ἡσυχάζειτὲ μέ ζεστὸ ἔρῳ, ἀργότερα εὐρίσκειτὲ ἔξω εἰς τὴν ὑγροσίαν και στὸ κρῦο. Αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορὰ θερμοκρασίας, ἡ ὁποία βλάπτει παρὰ πολὺ τὸ δέρμα. Συνεπῶς διὰ νὰ μὴ γίνῃ ξηρὸν και νὰ μὴ γεμίσῃ ἐρυθρίματι, πρέπει νὰ δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἐξασκῶν ἐπ' αὐτοῦ αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας, αὐτὸ δὲ κατορθώνεται μόνον διὰ τῆς κρέμας NIVEA.

Τρίβετε κάθε βράδυ, τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, τὸ πρόσωπον και τὰ χέρια μέ κρέμα NIVEA.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγω τοῦ ὅτι περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσίαν συγγενὴ μέ τὸ δέρμα, εἰσχωρεῖ βαθεῖα εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ δέρματος και, μέ τὰς θεραπευτικὰς και τονωτικὰς τῆς ιδιότητάς, τὸ καθιστᾷ, ἐκ μόνον ἱκανόν ν' ἀντισταθῇ και εἰς τὰς μεγαλύτερας μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας, ἀλλὰ και ὠραῖον, μαλακόν, λεῖον και εὐκαμπτον.

**NIVEA
CREME**

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ

ΔΩΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ
ΕΓΤΣΕΠΗ

ΑΡΩΜΑΤΑ - BIBELOTS - ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ - ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΙ

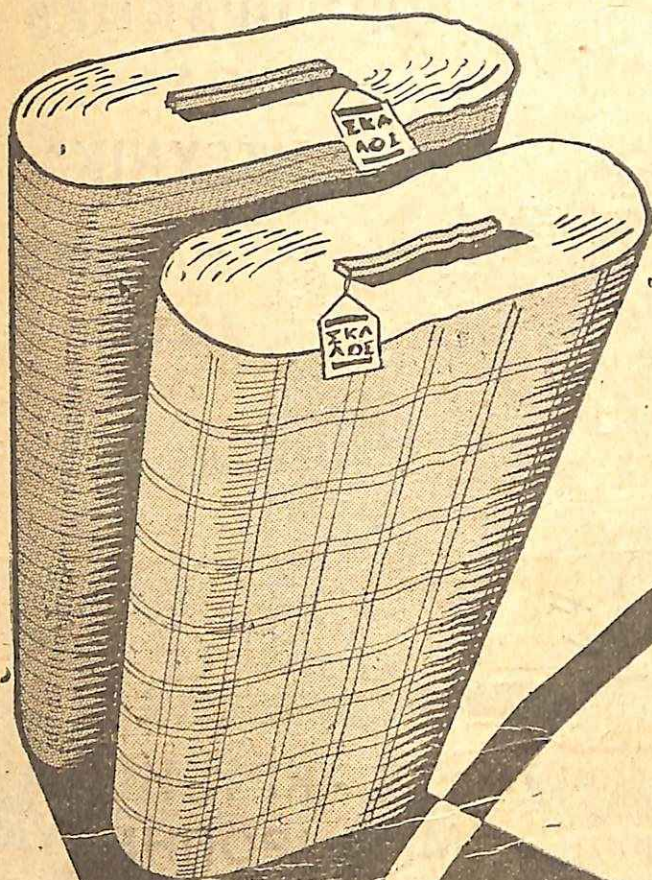
Τὸ συμφέρον
κάθε καλῆς νοικοκυρᾶς

εἶναι:

νὰ προμηθευεταὶ τὰ εἶδη ρουχισμοῦ — Μάλλινα, Μεταξωτά, Βαμβακερά, λευκὰ προικῶν, προσώψια, κουβέρτες, κ.λ.π. — εἰς ποιότητας και τιμὰς ἐξαιρετικὰς εἰς τὸ γνωστὸν διὰ τὴν εἰλικρίνειάν του κατάστημα.

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ 4

1
καρδ

Ε. Π. Μ. Ο. Β. 29